

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NÎNE

Özel Sayı: 9 / Mayıs 1986 / 2.-DM

ULUSAL DİRENİŞ KAHRAMANIMIZI SAYGIYLA ANIYORUZ

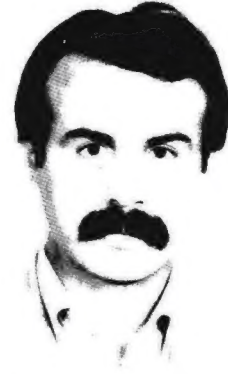
«Agit yoldaş!..
Evet, O'nu tanımak ve anmak gerekir.
Agit yoldaş şirin,
Agit yoldaş cesur,
Agit yoldaş fedakar insan!
Bu can yoldaşı anmak
ve aramak gerekir...»

«... Şehitler zincirinin beyni ve yüreği
olmasını bilmiş; yine tüm halkın yüreğini
ve beynini bir kişiye sığdıracak güce
ulaşmış biri için
ölümden bahsetmek ne kelime?
Yaşamın en soylusu içinde erimiş,
O'nun ta kendisi olmuş biri
ölebilir mi?...»

MAHSUM KORKMAZ (AGİT) YOLDAŞIN ANISINA

...
Günler ağır
Günler ölüm haberleriyle geliyor
...
Ve gözümüzde kaybettik ağlamayı:
Bizi bir parça hazine ve dimdik bırakıp
gözyaşlarımız gittiler
Ve bundan dolayı
biz unuttuk bağışlamayı...
Varılacak yere kan içinde varılacaktır.
VE ZAFER
artık hiçbir şeyi affetmeyecek kadar
tırnakla sökülüp
koparılacaktır...

MAHSUM KORKMAZ (AGİT) YOLDAŞ YA DA ULUSAL DİRENİŞTE PARTİLEŞMEK

-Abdullah ÖCALAN-

Partimiz ve halkımızın kahraman önderlerinden MAHSUM yoldaşı, 28 Mart'tan alaca şafağında, halkımızın yüce kurtuluş bayrağını dalgalandırıp, hain düşman pusularını aşarken şehit vermiş bulunuyoruz. Ağit yoldaşı anmak, O'nun mücadelesini anlatmak; gerçekte kurtuluş mücadelemizin önde gelen kahramanlarından birini anmak, bu destanı anlatmaktır. Aciz ve çürümüş Türk sömürgecileri, O'nu "PKK'nin celladı, askeri sorumlusu, HRK sekreteri" gibi sıfatlarla tanıtır, akillarınca bir yandan PKK'ye çok büyük darbe vurduklarını anlatmaya; öte yandan da onu gözden düşürmeye çalışırlar. Ama düşman çok iyi bilmektedir ki O, Partimizin ve halkımızın keskin bir özgürlük kılıcıdır.

Mahsum yoldaş, yüzyıllardan beridir halkımızın çağdaş kılıcı olduğunu belirttiği yitmiş önderimiz, Ağitimiz, fiziki olarak yitirdiğimiz doğrudur. Ama bir halkın ve yine onun mazlum sınıflarının, soylu geçmiş ve geleceğini kişiliğinde birleştirmiş olanların ölümlerinde ya da yitirilmesinde bahsedilebilir mi? Ağit yoldaş, halkımızın Parti-Cephe ve Ordu'da mutlaka somutlaşacak olan kurtuluş sürecindeki özelliklerini, kavuşulması gereken bilinç ve keskinleşmesi gereken iradesini varlığında somutlaştırmış ve böylelikle O, temsil ettiği özellikleri Partiyi ve halka, ulaşması gereken ölçüler olarak sunabilecek kadar, yüksek bir kişiliğe ulaşmıştır. Halkımızın ufkuna bir kader gibi giren kölelik yaşamını kendi kişiliğinde parçalamış; devrimci atılımlar içinde yarattığı güçlü, özgür ve çekici kişiliğini milyonları Bağımsızlık, Özgürlük ve Sosyalizme çağrıyla dönüştürmüştür. O, bununla yetinmemiş; bu kişilik ve özellikleri halka metmenin büyük savaşını vermiş ve bunu önemli oranda başarmıştır. O, uyanmış, özgürlük bilincine ulaşmış ve Parti-Cephe-Ordu silahıyla savaşımın içine çekilmiş Kürdistan halkının ölümsüzlük yürüyüşünün başında yer almıştır. Yoldaş olarak O, yüreğimizde ve bilincimizde sonsuz canlılığıyla taçlanmış; halkımız ve Partimizin başında layık olduğu yere oturmuştur. Bu kahramanlar kahramanının anısı önünde büyük bir saygı ve sevgiyle eğiliriz; O'na olan vefa borcumuzu ancak, uğrunda büyük savaş yürüttüğü "tüm halkımız bir kurtuluş ordusu içinde örgütlenme ve savaşım görevini" gerçekleştirecek yerine getirebileceğimizi biliyoruz.

Ağit yoldaş!.. Evet, O'nu tanımak ve anlamak gerekir. Ağit yoldaş şirin, Ağit yoldaş cesur, Ağit yoldaş fedakar insan! Bu can yoldaşı anmak ve aramak gerekir. Hele hele günümüzde, tarihin o utanılmalı mirasını hala boyundada ve ayağında bir zincir gibi taşıyan halkımızın o katlanılmaz yaşam tablosu gözler önündeyken, böylesi bir kişilikle tanışmak, O'nun oluşturduğu akımın içinde yer almak, O'nun yoldaşı olmak ve büyüklüğüne erişmek; nefes alıp vermek gibi bir zorunluluktur.

Düşman, O'nu katletmekle, MAHSUM yoldaşın kurtulduğunu sanıp buna sevinebilir. Ama gerçeğin bu olduğuna kim inanabilir? Ağit yoldaşın tüm benliğini kattığı ve bir cisim olmaktan çoktan çıkıp içinde eridiği ulusal direniş gerçekliğimiz karşısında, düşman, nasıl rahat olabilir? Türk sömürgeci güruhu çok iyi bilmektedir ki; basın-yayında yaptığı ucuz başarı edebiyatı, ona biraz nefes sağlasa da, gerçekte, onun ölümcül korkusunu belgelenmekten başka bir işe yaramamaktadır. O, Ağit yoldaş katletmekle bir zafer elde ettiğine kimi nasıl inandırarak? Özel birliklerden oluşmuş ve çevreyi hain pusularla donatmış elli bin kişilik bir gücün, bir kişiyi katletmesi, ya da bir grup devrimciyi imha etmesi, nasıl bir zafer sayılabilir? Sömürgeci ordu yöneticilerine ve devlet yetkililerine bu, hangi başarı ve şerefi sağlayabilir? Onlar bununla nasıl övünebilirler? Eğer, ilerici insanlık tarihinin taktiklarına başvurulursa; elli bin kişinin bir kişiyi katletmesinin, gerçekte o bir kişinin elli bin kişiyi teslim alması, ya da imha etmesi anlamına geldiğini herkes teslim edecektir. Ağit yoldaşın katledilişi ve ardından geliştirilen zafer çığlıkları, düşmanın yenilgisinin en anlamlı bir biçimde dışı vurumudur. Bu, onlar adına ancak, utanılacak bir durumun itirafı sayılabilir. Ne köle sahipleri ve feodallerin ve ne de burjuva orduların, böylesine müthiş bir güç dengesiyle ortamında savaşta girdikleri ve böyle ucuz zaferler ilan ettikleri görülür. Türk burjuvazisinin, bu olayda içine düştüğü alçaklığı, bütün bu sınıflar hiçbir zaman yaşamamıştır. Bu "bir" kişi neyi; elli binlik ordusuyla savaşan karşı taraf neyi temsil ediyor? Hangi koşullarda, nasıl karşı karşıya geliştiler? Hangi güç ve olanaklara dayanarak savaşıyorlardı? Evet, bunlar, üzerinde çok iyi düşünülmeli ve cevap verilmesi gereken çetin sorulardır. Düşman, büyük bir hedefi düşürdüğünü iddia ederek, bununla rahatlayabilir. Ama o, bununla sadece, kendi küçüklüğünü kanıtlamakta ve yediği büyük darbeyi itiraf etmektedir. Türk egemenliğinin günümüzdeki en son temsilcileri, gözbebekleri gibi korudukları besleme ordularıyla, onlar için her saati ölüm ve zillet olan bir savaşın içine nasıl çekildiklerini ve bu savaş içinde günbegün nasıl tüketildiklerini çok iyi bilmektedirler. İşte zaferin en büyüğü, gerçekte buradadır. Tarihte, Kürdistan halkının gerçekleştirdiği bir çok ayaklanma "vahşilerin ayaklanmasıdır" diye bastırıldı. Ve bu vahşet modernlik ve uygarlık adına meşrulaştırılmak istendi. Acı bir gerçek olarak, bu ayaklanmalar büyük çoğunlukla bastırıldı da. Ama Kürdistan'da HAKİ'lerin, MAZLUM'ların, HAYRİ'lerin, KEMAL'lerin, MEHMET'lerin ve MAHSUM'ların önderliğinde ve onların kanları pahasına yazılan yeni tarihte, buna yer ve imkan yoktur. Şimdi tarih, bambaşka gerçeklere tanık oluyor. Ve bu gerçekler kendisini düşmana da, dosta da acımasız bir biçimde dayatıyor. Şimdi ülkemizde tarih, tek tek devrimci önderler ya da bir grup devrimci karşısında, orduların yeniliğine tanık oluyor ve bunu ilan ediyor.

Şehitlerin şehidi Ağit'in kişiliğinde dile gelen gerçek nedir? İlerici kim, gerici kimdir? Savaşın güçlerin durumu nedir? Hak, adalet nerededir? Ağit olayı, bu sorulara hiçbir dönemde olmadığı kadar açık bir biçimde cevap vermektedir. Bu olayda Ağit, milyonluk

bir halkın içine sığdığı bir yürek; milyonluk bir ordu ve teknik donanımına sahip düşman ise, elli bin kişiyle bir kişi ve gruba yönelebilecek kadar küçülmüş, sefil bir varlıktır. İnsanlık tarihinde bu tür zaferlere ender rastlanır. Tarihte, mazlumlara ve zalimlere arasında, acımasız koşullarda gerçekleşmiş birçok savaş vardır. Yine mazlumların, bu koşullarda yaratıkları birçok zafer vardır. Ama bu direniş kahramanlarının karşısında, halkımız ve Partimizin yaşadığı savaş ve yarattığı zaferler gibi savaşlar ve zaferler enderdir. Tereddütsüzce belirtiriz ki; en değerli varlıklarından birini yitirmiş olmasına rağmen, halkımız, Ağit yoldaşın olayında kendi direniş tarihinin en büyük zaferlerinden birini yaşamıştır. Bu olay, halkımıza, şahadet mertebesinde özgürlüğün doruğuna ulaşmayı, bir kez daha en dolaysız ve en güçlü bir biçimde göstermiş, bunun çağrısını ulaştırmıştır. Ağit yoldaşın direniş destanında açığa çıkarılan gerçekler ve bunun taşıdığı mesajlar, bütün bir ulusal kurtuluş sürecimize yansiyacak dev bir kazanımdır.

HALKLARIN DİRENİŞ TARİHLERİNDE KAHRAMANLIK DÖNEMLERİ

Direnış ve kahramanlık dönemi nedir? Bu dönemler ne zaman ve nasıl ortaya çıkar, nasıl yaşanır? İnsanlık tarihinin karantlık ve aydınlık dönemleri birbirlerine sıkı sıkıya bağlıdır. Ama insanlık karantlığı asla normal bir yaşam olarak kabul etmemiş; onunla sürekli savaşmıştır. İşte, karantlık dönemlerin yaşadığı ve fakat arkasında özgürlük güneşinin ortalığı aydınlatmaya başladığı şafak dönemlerine aynı zamanda "kahramanlık" dönemi denir. Gerek tarihte ve gerekse günümüzde hemen her halk böylesi dönemlere tanık olmuştur.

İnsanlığın oluşumu, kabile ve aşiret düzenlerinin ortaya çıkışında direniş ve kahramanlık belirleyici rol oynamış, etkinliğini günümüzde dek sürdürebilen iki değer olarak, halkların yaşamında sürekli yüceltilmiştir. Eğer bir halk, uzunca bir dönem karantlık içinde bırakılmış, özgür yaşamını toptan yitirmiş ve gözüne ölü toprağı serpilmişse, böylesi bir halkın direnişe kaldırılabilmesi için kesinlikle kahramanlara gereksinim vardır. Kahramanlık, boşuna günümüze dek yüceltilen, saygı gösterilen; romanlara, şiirlere ve türkülere konu olan bir şey olmamıştır. Bu, tamamen insanlığın ilerlemesi doğrultusunda ortaya çıkan zorunlu bir olaydır. Bu olgu çeşitli dönemlerde ve çeşitli biçimlerde inkar edilmeye ya da ters yüz edilmeye çalışılmış; tarihte yığınların işlevi gerçeğinden yola çıkılarak, önemi gözardı edilmiş istemmiştir. Ama bilimsel sosyalizmin pratikte doğrulanmış tarihi tezleri, kitleler ve bireyin rolünü birbirinin karşısına çıkarmak şurda kalsın; aksine, bireyin, ulusun ve sınıfın kurtuluşunda ve giderek egemen hale gelmesinde önemli ve hatta çoğu zaman belirleyici roller oynadığını açıkça ortaya koymuştur. Bu tamamen bilimsel ve mücadelesinin kaçınılmaz biçimde ortaya çıkardığı bir durumdur. Ama, toplumların, hep arada geçinmeye alışmış, yukarı katlara çıkamaması, ulaşık ve uzlaşmacı kesimleri, bu olguyu sürekli inkar etmiş, ona kara çalmış; kendilerine bilimsel maskeler takarak ve hatta bilimsel sosyalizme sığınarak bu gerçeği gözden

düşürmeye çalışmışlardır. "Maceracılık", "bireysel kahramanlık" ve hatta "bireysel terörizm" suçlamalarıyla bugün de bu olguya saldırılmakta; o iğrenç uzlaşmacılık ve teslimiyetçilik böylece örtbas edilmeye çalışılmaktadır. İnsanlık tarihinin en büyük kahramanlarından Karl Marks bile, hem de kendi eseri bilimsel sosyalizm adına bu ve benzeri iddialarla mahkum ve tecrit edilmeye çalışılmıştır. Fakat, Marx vb. kahramanların insanlık tarihinde; ezilen uluslar, halklar ve sınıfların yaşamındaki rolleri inkar edilebilir mi?

Toplumların tarihinde düşkünlük ne kadar derinse kahramanlığın o denli büyük olması nesnel bir kanundur. Bu gerçeği en güçlü biçimde izahla kavuşturan ise bilimsel sosyalizmin kendisidir. Daha köleci toplumun, evrimleşmenin ilk basamaklarında bir Yunan destanı döneminin açılması tesadüf değildir. Daha sonra şiir, edebiyat ve giderek ulusal oluşum ve kültüre damgasını vuran bu dönem, günümüzde de uzanan derin bir etki yaratmıştır. Eğer insanlığın oluşumunda Yunan uygarlığının önemli bir yeri olduğu gerçekte, bunda belirleyici rolün tarihin daha o ilk dönemde ortaya çıkan Yunan kahramanlığına ait olduğu da o kadar gerçektir.

Genel olarak feodal uygarlığın, özel olarak ise İslamiyetin doğuşunda da böylesi bir kahramanlık döneminin yaşandığı bilinen bir gerçektir. İslamın kılıcı denilen Hazretî Ali, dört halife ve sahabeler, onun kahramanlık döneminin sembolleridir. Elbetteki bunlar, rasgele ortaya çıkmamış ve "İslamın kılıcı" vb. sıfatları boşuna kazanmamışlardır. Bu "kılıçların" kendi dönemlerinde yerine getirdikleri ilerici rol sadece putları kırmakla sınırlı değildir. Onların sayesinde ve önderlik ettikleri mücadelelerle, putların temsil ettiği gerici sınıfsal bağlar da yerle bir edilmiştir. "Zor, doğan her yeni toplumun ebesidir" kanunun bir gereği olarak daha sonra küçük bir mekan ve yüzyıllara sıkımayan ve etkileri günümüze kadar uzanan toplumsal mücadeleler birçok alanda bunların miraslarını dayanarak yürütülmek isteniyor ve savaş meydanlarında halen onların adları ve kılıçlarından medet umuluyorsa bu, sözkonusu kahramanlık döneminin uygarlığın oluşumunda ne denli köklü bir rol oynadığını ortaya koyar.

Burjuvazi de, kendi uygarlığını ortaya çıkardığında, kahramanlığı daha az gereksinim duymadı. Aksine bu dönem, her alanda kahramanlığın en çok geliştiği ve en fazla rol oynadığı bir dönem oldu. Bu olgu sanatta, siyasette ve askerlikte zirveye ulaştırıldı. Avrupa monarşileri ile çepecevre kuşatılan Fransız devrimi, o zaman monarşist rejimlerinin en önde geleni olan Fransız monarşizminin başını giotinde koparıncan, tüm Avrupa ve dolayısıyla tüm feodal uygarlığı karşı çıkışını ancak, devrimci atılımlarla yürütebildi. Gerçekte Fransız devriminin kahramanlık dönemi, işte böylesi bir zorunluluktan ortaya çıkmış ve gelişmiştir. Hatırlayalım, edebiyatçılarıyla, düşünürleri ve askerleri ile Fransız devrimi, görkemli bir kahramanlık dönemine sahiptir.

Bu devrimin kılıcı Napolyon'dur. Napolyon eğer halen tarihin gelişmiş geçmiş en büyük kumandanlarından biri olarak anılıyorsa, bu, onun burjuva devrimin kılıcı olma özelliğine yakından bağlıdır. Çünkü o,

herhangi bir dönemde değil; insanlığın önünde yeni bir dünyanın kapısının açıldığı bir dönemde, bu kapıyı açanların önünde olma gibi bir rol oynamıştır. Evet, uygarlığın temsilcisi burjuvaziyi iktidara getirmek için bu kılıç çekilmeli ve savaşılmalıydı. Öyle de oldu.

Proletarya devrimleri doğduğunda bu gerçek, kendisini bir kez daha ve fakat en anlamlı bir biçimde ortaya koydu. Devrimin kitlesel karakterini teoride ve pratikte kanıtlayan proletarya devrimleri, kahramanlığın ve kahramanlık döneminin anlamını da yine en güçlü bir biçimde ortaya koydu. Bu devrimlerin kahramanları elbetteki köleci, feodal ve kapitalist uygarlıkların kahramanlarından farklı; kitlelerin direncini ve bilincini temsil eden, onların çıkarlarını kişiliklerinde sembolleştiren; dolayısıyla hem kitlelerin kendisi, hem de onların çok üstünde onları yöneten kişiler olmak zorundaydılar. İşte proletaryanın kahramanları Marx ve Engels! İşte onun teorik, siyasal dahisi Lenin! Ve yine onun pratik ustaları Stalin, Ho Chi Minh ve Mao! Ve bunların önderliğinde yürüyen bir çok üfusal ve enternasyonalist kahraman. Emperyalizmin görülmemiş şiddet mekanizmalarına karşı insanlığın özgürlük bilincini ayaklandıran, örgütlendiren ve halk ordusu denilen orduları ortaya çıkararak bu büyük kahramanların insanlık tarihindeki yeri gerçekten büyüktür. Giap adı, dünyanın her yanında günümüzün en vahşi emperyalist gücüne karşı, en uzun vadeli savaşlardan birisini yürüten kahraman Vietnam halkının ulusal direnişinin askeri kumandanlığı, teorisyenliği ve sanatkarlığının adı olarak bilinmektedir. Bu ad, sömürge bir ulusun kurtuluş ordusunun yaratıcısının tüm özelliklerini, tekrar tekrar karşımıza çıkarır. Büyük bir düşün gücü kadar, yürek gücünün de en sanatkarane bir dokunuşunu somutlaştırır. Dünyanın en yoksul halklarından birinin ordulaşmasının, çok üstün bir düşman gücüne karşı kazanılması, mucizevi ama kesin bir zaferin komutanıdır Giap.

Elbetteki halkların bu kahramanlara ekme, su kadar gereksinmesi vardır. Evet, kitle ve sınıf temeli zorunlu bir ön koşuldur. Fakat bunu bir mimar ve mühendis ustalığı ve bir sanatçı inceliğiyle işleyecek yetkin kişiliklere ihtiyaç vardır. İşte bunlar, önderlerdir. Yani, vazgeçilmez, mülaka rolünün sahibi olması gereken, "olmazsa olmaz" kuralının gereğini yerine getirecek olan adamlar, kahramanlardır.

KÜRDİSTAN'DA DÜŞKÜNLÜK TARİHİ VE KAHRAMANLIĞA GEREKSİNME

Tarihin ve çağımızın yadsınamayacak bir gerçeği olan bu olgu karşısında, çağın en eski ve fakat unutulmuş halkı ile ülkesi Kürdistan'da durum nedir? Kürdistan'da düşkünlük tarihi nasıl anlaşılmalı ve kahramanlığa gereksinme nasıl kavranmalıdır?

Yaratılan düşkün tip, her konuda olduğu gibi, tarihimizi de çarpıtmakta; günümüzde kahramanlığa duyulan gereksinmeyi anarşizm, maceracılık biçiminde nitelendirmektedir. Bu inkarcı ve düşkün tipin çizdiği utancaş sınırlarından dışarıya çıkıp tarih biraz insanca yorumlanmaya çalışıldığında, bir yanda düşkünlük tarihinin en acımasız, öte yanda kahramanlığa sürekli çağrılarını yaptığı bir Kürdistan tablosuyla karşılaşılır. Hiçbir şey kendini yanıltmak kadar tehlikeli değildir. Bu nedenle gerçeklere doğru ve cesurca yaklaşması bilmek gerekir. Kürdistan'da tarih çok çeşitli nedenlerden ötürü bozlaşmış, gidişin, düşkünlüğün ve zifiri bir karanlığın tarihidir. Ama bu denli kendine özgü ve olumsuz bir gerçekliği de dile getirse bu, yine de bir tarihtir.

Evet, Kürt halkı da insan soyunun bir parçasını oluşturmaktadır. Ama yaşadığı gerçekliğin çağımızla bir ilişkisinin olmadığı açıktır. Halkımızın dili çağımızın diliyle ve telifazıyla uygunluk arz etmiyor. Düşünsel, ekonomik, toplumsal ve kültürel gücü çağla aynı doğrultuda seyretmiyor. Çoğu ileri geçeni, onun da ötesinde ilerici ve gericiyle tüm düşünceleri onu tanımlamaya yanaşmıyor veya tanımlayamıyor. Peki çağ bu halka nasıl bakıyor? Gerçekliği, bu denli acımasız da olsa ve yine böylesine de yaşasa, eğer bu halk ve ülkesi varsa, onun ulus olma, bağımsız ve özgür yaşama hakkı kabul edilmek isteniyor, destekleniyor mu? Desteğin derecesi ve sunulan imkanların durumu nedir? Evet, bütün bunlar bu halka ve onun düşünen beyinlerine acı veren sorulardır.

Bugün halkımızın başına oturtulmuş olan güç, günümüzün Roma'sı ve Neron'un desteği ile ülkeyi gerçek bir zindana çevirmiş, yaşıma dayanılmaz hale getirmiştir. Tarihin

tüm despotik özelliklerini kişiliklerinde somutlaştıran faşist generaller, emperyalizmin ekonomik, siyasal, askeri ve kültürel katkılarını sistem içindeki yerlerini pekiştirirken; halkımıza karşı ortaçağdan kalma tüm yöntemleri ayaklandırmış bulunmaktadırlar. Bir yanda Köy Korucuları adlı Hamidiye Alayları; öte yanda özel birlikleri, komandoları, çelik yelekli ve helikopterleriyle kontrollerini, çakal sürüleri gibi halkın üzerine saldırmakta; emperyalizmle elele sistematik bir baskı mekanizması uygulayarak, halkın ulusal kurtuluş hareketini ve varlığını yok etmeye çalışmaktadırlar. Peki bütün bunlar karşısında "dostları" ne yapmaktadırlar? Acı da olsa bir gerçektir ki, bu halkın dostları, onun varlığını ve mücadelesini kabul etmekte bile zorluk çekmektedirler. Bu durum karşısında yapılması gereken nedir? Böyle bir halkın neye gereksinmesi vardır? Elbetteki inkarcı, düz, düşkün, karanlık onaylayan kafa ve zift bağlanmış yüreğin buna vereceği cevabı yoktur ve olamaz da. Çünkü o, aramızda insan gibi dolassa da, çağdaş insanla hiçbir ilişkisi olmayan bir taslaktır. Yine kılık-kıyafetini ne kadar modernize etmiş olursa olsun o, ortaçağ karanlığının da ötesinde bir karanlığı yaşayan en lanetli tiptir. Böylesi, "kahramanlığa gereksinme vardır" denilindiğinde, "maceracılık, provakasyon, ajanlık" diye cinnet geçiren yarasalardır. Evet, bunlar, gerçekten de karanlıkta yaşamaya, bunu bir yaşam olarak kabul etmeye çalışmışlardır; çıkarlarına ve tabiatlarına uygun düşen budur ve dolayısı ile aydınlıktan ölesiye korkmaktadırlar.

Ama bizim buna cevabımız kesindir! Böylesine düşürülmüş olan bir halkın kahramanlara su ve hava kadar gereksinmesi vardır. Kürdistan halkı, tarihinde hiçbir dönemde şimdi olduğu kadar buna ihtiyaç duymadı. Bu, son derece anlaşılır bir şeydir. Çünkü Kürdistan halkı, tarihinde hiçbir zaman bu kadar düşürülmemiştir. Evet, o, tarihte de kahramanlara ihtiyaç duymuş ve daha ilki dönemlerden başlayarak Rüstemler ve Behramlar gibi birçok kahramanları yaratmıştır. Dehak'ın kafasını uçuran Kawa destanı boşuna yazılmamıştır. Tarihimizde benzer örnekler çoktur. Ama yine de diyoruz ki, özellikle bu dönem kahramanca olmalıdır. Yaşanılan dönem, düşkünlüğün ve karanlığın en çok yoğunlaştırıldığı bir dönemdir. Böyle dönemler ancak kahramanca direnişlerle aşılabılır. Objektif durumu böylesine tahrir edilmiş ve çarpıtılmış bir ulusal ve toplumsal gerçeklik ortamında, değil inkarcı, uşak ve uydu tiplerine, vasat bir devrimciliğe bile sorunların üstesinden gelinemez. İnsanımız alabildiğine düşürülmüş, kültürel, sanat vb. tüm alanlarda alabildiğine küçültülmüştür. Birçok yetenekleri kötürümleştirilmiş; kör, sağır ve dilsiz hale getirilmek için elden gelen her şey yapılmıştır. İşte Kürdistan da öncünün büyüklüğüne bu nedenle ihtiyaç vardır. Bu herhangi bir ihtiyaç değil; bir halkın yaşamını belirleyen, "olmazsa olmaz" şartını tanıyan bir zorunluluktur. Toplumun yaşadığı muazzam karşasa ve zifiri karanlık, onu aşmak görevi ile ortaya çıkanların büyümesini, yetkinleşmelerini ve yücelmelerini zorunlu kılıyor. Bu görev, sili, gümbürlüklük, çağın ötesine ulaşamama tale başarılacak. Çağın ülkemiz ve halkımız hakkında verdiği haksız hükmü, uşak, kendisini şu veya bu gücün çıkarlarına en ucuz biçimde adapte eden, basit güncel çıkarları uğruna kölelik statülerini meşrulaştıran, kurtuluşun ağır ve köklü çözüm bekleyen sorunlarına ufak bir propa-

ganda ile karşılık vermeyi yeterli gören tipe asılamaz. Bu tip, gerçekte her türlü çıkmazımızın temel nedenlerinden biridir ve sefil varlığı ile çıkarlarını kurtarmak uğruna, tarihi ters yüz göstermek çekinmez. Salt inkarcılıkla yetinmeyen, sozde inkarcılığı kabul etmeyen ama köklü çözümlere ulaşmayı engelleyen, yani deyim yerinde ise, ameliyatla iyileşecek bir hastaya aspirin öneren bir başka düşkün tip vardır ki bu, aslında en tehlikeli tiptir. En şirret, en iğrenç ve en aşşalık yaratıcılarıdır böylesi.

Bu tipten Kürdistan'da bolca vardır. İnsan ve siyasetçi ve hatta yurtsever ve devrimci kisvesi altında toplumda arz-ı endam etmektedirler. Fakat bunların toplumun gözneneklerini ve halkın kurtuluş yolunu tıkayan zift gibi birer yaratık oldukları artık açığa çıkmıştır. Peki bu olumsuz ulusal ve toplumsal gerçekliğimize rağmen, nasıl oluyor da bu topraklarda hem de eşine ender rastlanan büyük-lükler yaratılabiliyor? Mazlumlara, Kemaller, Hayriler, Ferhatlar, Mehmedler ve Ağiller doğabiliyor? Evet, bu başkalarına anlaşılmaz gibi de geise, ulusumuz ve halkımızın içinde bulunduğu koşulların kaçınılmaz bir sonucudur. Bir nebeze bile olsa özgür gelişme imkânına sahip olmayan bu topraklarda kendiliğinden gelişmeye olanak yoktur. O halde, öncünün sınırsız büyümesi bir zorunluluk, yaşamın bir kanunudur. Öncünün ölçülerinin gelişkinlik düzeyini belirleyen de budur. Toplumun ideolojik, kültürel, siyasal, ekonomik ve askeri tüm oluşum ve gelişmelerinin inkar edilip, baskı altına alınması, öncünün çok yönlü ve ileri düzeydeki gelişimine ihtiyaç göstermektedir. Hiçbir sorunu çözülmemiş olan bu toplumda o, gerçek bir çözüm gücü olmak zorundadır.

Kürdistan'da kişiliğin ve öncünün büyümesi, tamamen bu zorunluluktan yola çıkan ve halkın kurtuluş davasının ihtiyaçlarından, onun öz çıkarlarından kaynaklanan bir ideoloji ve siyasetin ürünüdür. Yaşayanlar ve şehit olanları ile ülkemizde abideleşen büyük önderlerin ortaya çıkışı elbetteki tesadüf değildir. Objektif gerçekliğin acımasızlığı, kopkoyu inkarcılık ve gericilik, ve çağın bu halk ve ülkesi hakkındaki kabul edilemez hükmü aşılmalı; yaşamak ve çağdaş dünyada onurlu bir yer edinilmek isteniyorsa, kesinlikle doğru devrimci bir ideolojik ve politik çizgi ve bu çizginin gereklerini kişiliğinde somutlaştırmış büyük öncüler gereksinme vardır. Yani, bunun için, çağın ötesine ulaşabilen, ona söz geçirebilen öncüler gerekir. Bu, çağın inkarı değildir. Ama onun haklı dava katkılarını sağlamak, Kürdistan koşullarında ancak böylesi bir gelişme sağlanmakla mümkün olabilir.

Kahramanlık dönemlerinin toplumların tarihinde mucizevi, ya da kutsal dönemler olarak adlandırıldıklarını ve anıldıklarını söyledik. Bu dönemler, halkların sinesinde yüzyıllar boyu bayramlar ve kutsal anma günleri olarak yaşatılır; çözümsüzlükler çoğu kez bu dönemlerden ilham alınarak aşılmaya çalışılır. Elbetteki bu, nedensiz ya da anlamsız değildir. Bu dönemler, halkların yaşamında son derece kritik dönüm noktaları ve dönemlemlerin mucizevi başarıları yaratılarak aşılmasını dile getirir, sembolize ederler. Burada yaratılan büyüklüğün ölçütü elbetteki ölçüp, ölçme de değildir. Halkımız tarihte birçok kez öldürülmüş ve öldürmüştür. Şüphesiz ki bunların bir anlamı vardır. Ama eğer sorun, ülke ve halk üzerindeki ölümcül hükmün, çağın çok ilerisinde pers-

pektiflerle, öz çıkarları ve öz güç temelinde yerle bir edilmesi, bunun da tamamen zavıf bir temele dayanarak dört taraftan kutsal mislik parçalanarak ve bulutlaye hâkim devrimci iradesinden kendi öz bilinci çabası, fedakarlığı ve cesaretiyle yola çıkılarak gerçekleştirilmesi, ve burada büyüklüğün ölçütünün değişik olduğu ise, esas meselelerin bütün bunları başarabilecek kapasiteye ulaşmak olduğu açıktır.

Evet, ülkelerde büyük kahramanlık dönemleri ve büyük önderlerin yaratıldığı misyolek. Ama Kürdistan'da yaratılan kahramanlık dönemi ve büyük öncüler gerçeği, bütün bunları aşan bir özellik sergilemektedir. Bununla biz kendimi abartma ya da başka halkların ve insanlığın kazanımlarına saygısızlık etme gibi bir duruma düşmediğimizi çok iyi biliyoruz. Tersine, yaratılan buca gelişme onlara duyulan bağlılığın en açık iladesidir. Öyleyse bizim önünü, nasıl yaman bir gerçekliği dile getirmek istediğimiz iyi görülmeli, iyi kavranmalıdır. Tarihin ve çağın kendisi hakkındaki hukmu böylesine acımasız olan bir toplumda dınılmak için, büyük kahramanlar gerektiği açıktır. Başka halkların böylesi kahramanlar ve büyük direnişler yaratmak için dayandıkları çeşitli miraslar vardır. Rus devrimciliği, büyük bir kulture, az çok güçlü bir sınıfla ve sosyalist hareketle, yine uluslararası devrimci hareketin büyük desteğine dayanmıştır. Vietnam direnişçiliği, köklü ve uzun bir mücadele deneyimine sahip bir yurtseverliği miras almış. III. Enternasyonalın büyük desteğini her zaman arkasında görmüştür. Peki ya Kürdistan'da devrimciler, hangi gelişmiş kulture, hangi direnmece tarih ve hangi uluslararası desteğe dayanmaktadır? Halkların direnişlerinin böylesi temelleri olduğu, Kürdistan'da ise direnişin en görkemlerinin bile gerçekte belli bir mirastan yoksun olarak yaratıldığı, bilinmeden, bu topraklardan boy veren direnişçiliğin büyüklüğünü anlamak mümkün değildir. Kürdistan'da yaratılan ve yaratılacak olan her devrimci kazanım, büyük yoksullukları, ihanetler, görülmüş bir vahşet, inkar, dostluk perdesi altında dayatılan uzlaşma ve teslimiyet ortamında, bütün bunlarla boğuşa boğuşa, büyük bir kan ve can bedeli olarak yaratılmaktadır; ve ancak böyle yaratılabilir. Yine Kürdistan halkının çağdaş insanlığın saflarına uzanan büyük yürüyüşü de ancak böylece tamamlanabilir. Şüphesiz ki, tarihi rollerle soyunmuş bir kişi ve onun hareketinin özelliklerini belirleyen şey, içinde yaşadığı olağanüstü dönem dayatıcı olan koşulları ve ihtiyaçlarıdır.

Inkarcı, sili ve düşkün kafa, boşuna gerçeklerimizi çarpıtmamalı; bizi hala direnir ve kurşun sıkarsak hepimizin imha edileceğine inandırmaya çalışmamalıdır. Sanki katiatın en alçakçası yaşamıyormuş gibi gerçekleri ters yüz etmemeli; eğer birazcık bile olsa insan onuruna ulaşmak istiyorsa, böylesi dönemlerin işbirlikçiliği aşan özellikleri olduğunu bilmelidir. "Silahla da olur, silahsız da olur", "kahramanlar olsa da olur, olmazsa da olur" deyip, sıkıştığında bu kalemin gibi renk değiştiren bu tipin, artık bağımsızlık ve özgürlüğün safağını delmiş olan Kürdistan halkı nezdinde, hükmünü fazlaca icra ettiremeyeceğini bilmesi, anıması gerekir. Aynı biçimde Kürdistan halkı da eğer yeniden ve özgür biçimde şekillenecekse bu kalkanın çok uğursuz bir dönemi ve tipi temsil ettiğini bilmelidir.

Bununla birlikte halk, bir kahramanlar dönemi yaşayamıyorsa şart gördüğünü ortaya koymuştur. O, kahramanlığı katiatınmış öncülerimizi yüceltmekte; adlarını destanlara, ağıtlara düzmektedir. En sevdiği varlıkları adlarını vererek, bunu, onları yaşamının ve yaşatmadığını bir yolu olarak görmekte; göstermek istediği destek ve yakınlığını ancak böylece ortaya koyabilmektedir.

Peki bütün bunları belirtir ve yaparken iradeye çok yüklediğimiz söyleyebilir mi? O kafanın deyimi ile biz "insan iradesine son-suz rol atfeden idealistler ya da subjektivistler" miyiz? Tam tersine, insan soyunun vazgeçilmez kuralını; halkımız için de şart gören ve bunu işletmeye çalışan bir hareket olduğumuz söyleyebiliriz. Sadece Butun zorluklara ve yoksulluklara rağmen, halkımızın zaferle doğru ilerletilen tarihi. Hareketimizin bizi bir hareket olduğuna; aynı zamanda doğruluğunu ve haklılığını herkese kanıtlamıştır.

PKK'DE YAŞANAN ÖZGÜRLÜK VE ÇAĞIN ÖTESİNE UZANMAK

PKK, Kürdistan halkını çağdaş halklar dünyasına ulaştırma mücadelesinde karşımıza çıkan ve bu mücadeleye damgasını vuran bir olgudur. PKK'nın oluşumunda dile gelen özellikler, onun tarihsel eyleminin

dolaysız sonucu olan ve ifadesini onun direniş kahramanlığında bulan özellikleridir. PKK'de yaşanan ve yaşanacak olan özgürlük de biricik tanım ve anlamını buradan almaktadır.

PKK'de özgürlük sorununu doğru kavramak; bu noktada hafiflik, yüzeysellik ve tanım-mazlıktan uzak durmak gerekir. Eğer bu yeterince sağlanmazsa ne çagın bizi kavraması ne de bizzat Kürdistan'da yaşanan gerçekliğin kavranılması mümkün olabilir. Bugün PKK'de bir destan yaşanmaktadır. Ama ilericisi ve gericisiyle çağ halen sayfa-larında Kürdistan halkına yer vermemekte; bağımsız ve özgür iradesini temsil etmek, bu halka çok görülmekte, siyasal bir güç haline-gelmesinin henüz erken olduğu söylen-mektedir. Gericilik halkımıza ölüm uykusunu, kör, sağır ve dilsiz olmayı dayatırken; ilericiler geçinenler ise halen halkımızın böyle bir so-runu olduğunu kabul edip etmediklerini bile ortaya koymamaktadırlar. Elbetteki özgürlüğün konusunda esas kararı verecek olan, bir halkın kendisidir. Ama dış koşulların ve özel-likle sosyalist sistemin bu konudaki rolü küçümsenemez. Bu rolün şu ya da bu biçimde oynanması o halkın kurtuluş sü-re-cini belirleyemese de bu sürecin uzun ya da kısa, çok ya da nispeten rahat şekillen-mesinde önemli etkilerle bulunabilir. Fakat bu böyledir diye, hiçbir gerçek devrimci güç kendi özgürlüğünü ve halkın özgür iradesini ortaya koymaktan geri duramaz. Bu, çagın ölçülerinin ilerisine uzansa da böyle olmak zorundadır. Açık ki hiçbir şey düşkünlük ka-dar kötü değildir, nasıl ki hiçbir şey özgürlük kadar değerli değildir; -o halde içinde bulunulan iç ve dış koşullar ne olursa olsun, mademki insan soyunun bir parçası da Kür-distan halkı olarak adlandırılmaktadır- o zaman bu halkın da özgür iradesini bir emir olarak ilan etmesi önlenemez. Bu olgu PKK'nin en temel gerçeklerinden biridir. O, halkı-mızın bu emrini hayata geçirecek kahraman-lığa olan ihtiyacın bir ürünü olarak doğmuş-tur. Bir başka deyişle, PKK bu ihtiyacın ta kendisi, ona verilmiş olan cevabın en anlam-lısidir. Böylesi koşullarda ve böylesi bir rolle ortaya çıkan PKK'nin bu rolünü yerine getir-mek için özellikle başlangıçta en değerli ka-drolarının şahsında varlığını ortaya koymak dışında hiçbir şansı yoktur. Şu gerçek asla görmezlikten gelinemez; varılan aşamada hiçbir kimse, bilincin ve pratiğin en soylusunu sergilemeden kahramanlık sıfatına ulaşamaz. Dolayısıyla bilincin ve pratiğin gereğini görmezlikten gelme şurda kalsın, PKK çizgisi ile, milyonların iradesini temsil etmeyi, kendisine devrimciyim diyen herkese bir varlık nedeni olarak dayatmıştır.

Kahramanlığın gerçek tanımı da burada yatmaktadır. Kahraman, iradesini pekiştire-meyen, örgütlenemeyen ve ileriyi doğru atlatı-yapamayan milyonlara yol gösteren ve onu hedefe ulaştırandır. Düşüncesinde, iradesinde ve eyleminde onların hayatı çıkar-larını somutlaştırmadır.

Tarihte öncüye affedilen rol boşuna değil-dir. Bu, özellikle emperyalizm çağında salt siyasal ve askeri sayıyla değil, kültürel yo-zlaşmayla da iradesi parçalanmış kitlelerin ancak çok güçlü bir öncü ile bunlara karşı koyabilme gibi hayati bir gereksinimlerini ortaya koymaktadır. Kürdistan'da bu çok daha derin bir anlama sahiptir. Karanlığın ve düşkünlüğün alabildiğine yaygınlaştırıldığı bir ülkede öncü, herhangi bir ülkedekinden çok daha yüksek niteliklere sahip olmak ve çok daha kahramanca bir yaşamı sergilemek zorundadır. Bu, Kürdistan Devriminin doğa-sının bir ürünü ve onun en ayırtıcı özelliğidir. Bu özelliği doğuran, Kürdistan tarihinin ta kendisidir. O halde bu noktada son derece gerçekçi olmak ve bu gerçeklere uygun olarak düşünüp karar vermekten başka bir çare yoktur. PKK, özgürlüğü böyle anlamakta ve böyle yaşamaktadır. PKK'yi anlamak is-teyen her güç ve kişi bu gerçeği doğrudan ve derinliğine kavramak zorundadır.

PKK'nin özgürlüğe kazandırdığı bu tanımı ile gerçeğe onun en yoğunlaşmış ve en doğru tanımına da ulaşmış olmaktadır. Başka güç-ler bunu tersi bir biçimde göstermek için az çaba sarfetmediler. Onlar, PKK'yi "iradecilik-le", "gençlik idealizmiyle" ve giderek "ma-ceracılıkla" suçladılar ve objektif durumu hesaba katmadığını iddia ettiler. Fakat PKK gerçeğini dürtüğe yaklaşımlar için bu iddiaların ne değeri olabilir? Onun tarafsız bir gözlemi bile, PKK'nin objektif koşulların esiri olmamayı, insanın yücelmesindeki en üst sınır ve vazgeçilmez devrimci değerleri temsil ettiğini ortaya koyar. PKK halkımızın tarihini iletme, onu direnişe kaldırma ve dönüşüme uğratmada vazgeçilmez bir an-lama sahiptir. Onun, olağan ölçülerle anlaşıl-ması güç olan amacını iyi anlamak gerekir.

Eğer o, birçok şeyi alt üst ediyor ve çagın dayattığı statükoyu bile zorluyorsa bunun nedenini bir halkın özgürlük problemlerinde aramak gerekir. Nasıl ki devrimin doğasını belirleyen, onu kuşatan ortam ve şartlar ise; devrimin örgütünü, bu örgütün savaşma tar-zını ve öncüsünün nasıl direnmesi gerekti-ğini ortaya koyan da yine o aynı kanunudur. Geriye bunun gereğini yerine getirmekten başka bir şey kalmamaktadır. Biraz düşünün bir kafa ve adaletli bir vicdan gereğinin böyle olduğunu teslim etmekte güçlük çekmez. Biz böylelerinin söze değil, bu direnişin ken-disine; onun şehit kahramanlarına bakarak karar vermelerini, eğer yanlışlırsa bunu düzeltmelerini istiyoruz. Birçok hatanın, yet-mezliliğin ve donanımsızlığın başkalarının gerçekliğini doğru tanımlarını güçleştir-diği söylenebilir belki. Ama bu yine de çok iyi anlaşılacak zorunda olan bir gerçekliktir. A-da mezarından kalkan ceset halindeki bir varlıktan sağlıklı yürümesi istenebilir mi? Silahı ilk defa sıkan el hedefi ön ikiden vura-bilir mi? Elbetteki başlangıçta eksiklikler, hata ve yetmezlikler en yoğun bir biçimde yaşanacaktı. Ve olan da oydu. Bu kadar alt-üst olmuş bir zeminde melekeler özgü bir örgüt ve mücadele nasıl mümkün olabilir? Doğada ve toplumda böylesi bir gelişmeyi kanıtlayan küçük bir örnek bile gösterilebilir mi? O halde, PKK'ye böyle bir mantıklı saldı-rmanın anlamı nedir? Onun hakkında, varolan somut gerçekliğin çözülmesi ışığında hüküm vermek, tanımını doğru yapmak ve daha sonraki gelişimini de yine bu biçimde ele almak, izah etmek gerekir.

PKK-ERNK-HRK OLUŞUMUNDA KAHRAMANLIK ÖGESİNİN YERİ

PKK'nin tanımı içinde, bu olguya da-gasını vuran bir gerçek gizlidir. PKK sadece kendi tarihinin değil, halkımızın direniş tari-hinde vazgeçilmez bir ögesi olan kahraman-lığın ta kendisidir. Bu, onu çevreleyen tarihi ve güncel koşullar, Kürdistan'da insanca ve çağdaş ölçülerde yaşamak isteyenler ka-hramanca bir doğuşu ve dönemi kahramanca direnişlerle dolu kılmayı emrediyor. "Bunsuz ilericiler insanlığa köprü kuramazsınız; bu köp-rüden geçemezsiniz" diyor. İşte günümüzde kadar öncünün öfkesi, kızgınlığı, bilinci, acısı ve sevinci; kısaca insan soyunun tüm belirti-leriyle yaşadığı ve bütünüyle halkın yaşamı-nın bir özeti olan gerçeklik budur. Bu ger-çeklere gözlerini kapayanlar, hala, hata ve yetmezliklerimizi affedilmez suçlar gibi gör-mek ve göstermekle ısrar ediyorlar. Ama bun-lar halkın kendisinin hata ve yetmezliklerle dolu bir yaşam içinde olduğunu; onun sadık yansımaları olan bir hareketin bunlardan kaçınılmaz biçimde çıkacağına inanarak inkar edebilirler? Yüzyıllardan beridir bu halk, düşünceden kültüre kadar her alanda görülmemiş bir biçimde zehirlenmiyor mu? Yine günümüzde en azgın güçlerin baskısını ve zehirini iliklerinde duymuyor mu? O halde, böylesi bir gerçeklikten çok güçlü ve sağlam bir doğuş nasıl beklenir? PKK'yi an-la-mak, hatta yargılamak isteyenler adil olmalı; onun hata ve yetmezliklerini değerlendiren objektif gerçekliğin önemli etkisini görmelidirler.

Evet, objektif zeminin olumsuzlukları, ha-ta ve yetmezliklerin varlığı bir gerçektir. Ama bütün bunlara rağmen PKK'nin gerçekleştirdiği direnişin kahramanca olduğu da bir o kadar gerçektir. Korucuk acılar ve yoksunluk-lar ortamında varılan bu kahramanlık kar-şısında, birçok yönüyle son derece meşru da olan hata ve yetmezliklerin sözü edilebilir mi?

PKK-ERNK-HRK oluşumunun kahramanlık özelliği bir yaşam biçimini dile getirmekte; bir dönemi adlandırmaktadır. Bu oluşuma katılanlar, verdikleri kararın soyluluğu kadar acımasızlığını da her gün, her saat iliklerinde duymaktadırlar. Bu, PKK-ERNK-HRK oluşu-munun, hiçbir tanım ve değerlendirmeye yer bırakmayacak kadar yalın olan gerçekliği-dir.

Çağdaş her halkın savaşımında olduğu gibi, Kürdistan halkının da kendi savaşımında PKK-ERNK-HRK oluşumuyla elde ettiği güç-lü silah ona çok görülmeli, bunca olum-suzluğa karşı ancak böylesi bir silahla sava-şabileceği teslim edilmelidir. Yanlış anlaşıl-maktan ya da kendini tam formüle edeme-mekten kaynaklanan çeşitli yaklaşımların bir kez daha gözden geçirilmesi; yine eksiklikle-rin giderilmesi, büyük bir alçakgönüllülikle bu oluşuma şans tanınması istenebilir. Bu güce daha yüce yaklaşılması ve davranıl-ması çağrısında bulunulabilir. Biz bunları söy-lerken bunu bir küçüklük değil, aksine büyüklüğün ve gelişmeye olan sonsuz inan-çın bir gereği olarak görmekteyiz. Ama bize "bu silahları kullanmayın, bunlar tehlikeli silah-lardır, vakti henüz gelmemiştir," diyenlere hakettiği cezayı veremeyiz edemeyiz. Bu iğrenç çağrı ve talepler kimden gelirse gelsin, onlara vereceğimiz cevap bu kadar açık ve kesin olacaktır. Çagımız dünyasında bu si-lahlar, biraz çağdaş bilince ulaşmış, namuslu her bireyin, onu su ve hava kadar ihtiyacı olan halkına mutlaka armağan etmesi ve gelece-ğe miras olarak bırakması gereken vazgeçil-mez silahlardır. Evet bu silahların günümüz-

direniş şehitleri, PKK'nin temellerini, özgürlük uğruna feda ettikleri değeri yaşamaları ile atılmışlardır. Onlar hiçbir maddi çıkar gözet-medem kendilerini bu soylu amaca bilerek ve isteyerek kurban etmişlerdir. Belki İbrahim, İsmail'i kurban etmek için koçlar bulabil-miştir. Ama Kürdistan halkı buna imkan bula-mamıştır. O PKK'nin şahsında kendi öz evlatlarını ve kahramanlarını kurban vermek zorunda bırakılan; kendisine bundan başka tercih hakkı tanımayan bir halktır. Evet bu halk ve PKK, tarih ve toplumun özgün yasaları tarafından bu acılı gerçeği yaşamaya mah-kum edilmişlerdir, ama onlar da buna en soylu biçimde karşılık vermesini bilmişlerdir. PKK daha ilk şehitlerden başlayarak direniş ka-hramanlarını yitirdiğinde derinden sarsılmıştır. Ama onların kanlarıyla yetsettikleri Bağımsız-lık ve Özgürlük fidanını korumayı ve büyüt-meyi başarmıştır.

İk direniş kahramanlarımız, gerektiğinde ideolojimiz için kanımızı feda etmekten çekinmeyeceğimizin sembolleri ve kanıtlarıdır. Eğer bir ideoloji her türlü dar ve bireysel çıkarı dışlayıp ulusal ve sınıfsal çıkarları temel alıyor ve başarı için kan akıtılabilecek kadar cesur davranabiliyorsa, o ideoloji yüce bir ideolojidir ve kurtuluşa önderlik edebilir. İşte PKK'nin ilk atılımının ve o dönem ka-hramanlarının soylu eyleminin anlamı da budur.

Açık ki ideolojinin sağlamlığını kanıtlan-ması tek başına yeterli değildir. Kitlelerin politik uyanışının yaratılması, kahramanlık döneminin daha da somutlaşmasını; derinleştirilmesini de en önemli hale getiril-mesini gerektirir. İşte Aydınlar, Salihler, Cu-malar, Deliler, Mahirler, Ahmetler, Mehmet-ler vd. daha sonra tüm Kürdistan'ı saran dev bir politik uyanışın mesalesini taşıyan; ve devrimin aydınlığını bu topraklara saçan kahramanlardır. Onlar aktıktıkları değerli kan-larıyla Kürdistan'ın zifiri karanlığını parçala-mış, şafakı müdeleyen kızıl ışık demetlerini sunmuşlardır. Halkımızın kitlevi direnişine yapılan bu çağrılar, daha sonra PKK biçiminde somutlaşmış, böylece geleceğin Kür-distan'ın nasıl bir Kürdistan olması gerektiği de en güçlü bir tarzda ortaya konulmuştur.

Daha sonraki dönemde pespeşe gelişen kitlesele atımlar halkımızın bu çağrılara nasıl soylu bir biçimde karşılık verdiğini ortaya koymaktadır. Hilvan, Siverek, Batman, Mar-din, Derim ve diğer alanlardaki gelişmeler, tarihimizde ender görülen, öncü ile kitlelerin yakın ve bağlantılı gelişimine tanıklık etmiştir. Öncünün kan verme temeline kendin kanıt-laması ve halkın ona inanarak yaptığı çağrıya kosması tarihimizde ender görülen olaylar-dandır. Hele ilerici tarihle arasındaki mesafe-nin dev boyutlarda olduğu bir halk gerçekli-ğinde milyonlar, mezar sessizliği gibi bir konumdan kısa sürede görülmüş bir dire-nişe kaldırmak; öncünün kendisini müthiş uçurumlara bir köprü gibi gemek görevini başarmasını sağlamak, herkesin anlamakta zorluk çektiği bir olgunun ve kahramanlığın gelişim destanıdır. PKK'nin ilanı ve kitleleş-mesi gerçekte böylesine destansı bir özel-liktedir. PKK, daha doğarken kitesini de beraberinde ayağa kaldırmayı başarmış en-der güçlerden biridir. Burada yükselen sa-dece öncü değildir. Öncü, kendi savaşını halkın savışıyla iç içe örendi, birlikte bir yükselişe başlamış; bununla yetinmeyerek ona, nasıl savışacağını ve savışın alacağı biçimleri göstermiştir. Gerçekle ulusal kurtul-uş cephesi ERNK gibi HRK de, daha Partinin ilanıyla diğer iki olguya iç içe gelişmiştir. Zor-baya onun anlayacağı dilden cevap vermek, uyguladığı baskı biçimlerini halkın kurtuluş araçlarına dönüştürmek ve hareketin silahlı bir mücadele gücü biçimindeki oluşumu ile gelişimini sağlamak, PKK'nin bir nüve halinde iken yola çıktığı gelişmelerdir.

Halkımız, yüzyıllardan beridir büyük bir baskı altında ve zifiri karanlıklar içinde tutul-masına rağmen, isyanı sürekli beyinde ve yüreğinde patlamaya hazır bir yanardağ gibi taşımaktadır. Ona, boşuna, öfkelen, kinin ve acıların halkı denmemektedir. İşte HRK, bu gizli gücün ve patlamaya hazır isyanın somut bir ifadesi ve kavuştuğu silahlı addır. Belki nicelik olarak küçük sayılabilir, ama o, halkın kurtuluş kuvvetleri sınıfını veren gerçek budur. Ülkemize "Kurt kanununu" egemen kılmaya çalışan faşist bir ordu sürüsüne karşı son derece donanımsız ve güç koşullarda yaratılan direnme ne ad vermez; halkımızın kazandığı bu silahlı nasıl tanımlamak ge-rekir? Bütün bunlar kahramanlıktan başka neyle adlandırılabilir? Açık ki sadece ve sa-dece kahramanlıkla tanımlanabilir. Böylesi bir tanımlamayla biz sadece özgür ve yücel-tilmesi gereken bir gerçeği ifade ettiğimize inanıyoruz.

Evet, PKK-ERNK-HRK oluşumu ka-hramanca bir oluşum; iç içe örülen mevcut dire-

niş dönemi ise hayatı önemde bir dönemdir. Bu dönem yaratan kahramanlar, tarihimize köşe taşları ve gerçek büyüklerimizdir. Bu tarihimize yerini bulmuş ya da iftihar edilecek ve onur duyulacak bir gerçekliğimizdir.

O halde, bu dönemin kahramanlarının doğru tanımlanmasını onları büyükler, haksettirmek yapmamak, tarihin gelişimini köstelemek ve kötü savaşçılar olmamak için bütün gücümüzü göstermeli, gerekeni yapmalıyız. Bu kolay kazanılmış bir dönem değildir. Düşman bu dönemi bastırarak için trilyonlara varan masraflar yapmaktadır. Kendi Kurdistanı sayıp da bunu görmemek, görüp de takdir etmemek anlamlı bir şey olabilir mi? En acımasız koşullara boğuşarak ve bu koşullar altı edilecek büyük bir zafer dönemi yaratılmıştır.

Şüphesiz ki, eşit koşullardaki iki gücün karşılaşmasında, başkaları daha büyük zaferler kazanmışlardır. Ama hiçbir zafer boylesine korkunç bir güç dengesizliği ortamında ve yine boylesine acımasız koşullar içinde kazanılmamıştır. Onun için de hiçbir zafer bu dönemde kazanılan zafer kadar değerli ve anlamlı değildir. Esasta önemli olan, daha sonraki pek çok zaferin temelini atan bir zaferin kazanılmasıdır. Yoksa, eşit güçteki kuvvetlerin kazandığı zaferler değildir.

PKK-ERNK-HRK işte boylesine zaferleri yaratan bir oluşumdur. Her birinin temelinde büyük şehitlerin kanı vardır. Bu oluşumların yapıları, sevinçlerin yanında, temelde acı ve işkencelerle örülmüştür. Her şehidin toprağa düşüşü bir roman, hem de destansı özellikte bir romandır. Onun alıp verdiği son nefes anlamı ve yüce, son atılımında laşadığı bilinç ve irade derin ve soylu kısaca özgürlüğe adım atıldığından, son nefesine kadarki direniş anısı görkemli ve kutsaldır. O na bu niteliği veren, çok mazlum ve adeta yitilmiş bir halka bir onur vesilesi olmuştur. Bu onu kendisi için doğuşun ve bunun için kanını akıtmaktan çekinmeyen bir halk tanımına ulaştırmaktadır.

Kurdistan'ın bu direniş abidelerinin yarattığı gerçekliği sınıfsal ve ulusal çizlere sığdırmak ya da bunlarla sınırlandırmak mümkün değildir. Onların temsil ettiği savaş, yakın hedefli bir ulusun ve onun ezilen sınıflarının kurtuluşu olsa da, gerçekte insanlığın kurtuluşu büyük amacına uzanan, çok çeşitli uluslardan, mezheplerden ve farklı cinsiyet, sınıfl ve tabakalardan bir araya gelen insanların, gençlerin savaşıydı. Bu, son derece insani, yurtsever ve enternasyonalist bir kaynağıdır. Direniş kahramanları, Kurdistan topraklarına işte bu kaynaktan akmışlardır. Onların her birinin özellikleri çok iyi incelenmeli ve bilince çıkarılmalıdır. Bu, onlara karşı olan vefa borcumuzun da bir gereğidir. Belki güç ve olanaklarımız, bunların hepsinin izahını tek tek yapmaya yetmeyecektir. Ama onların gereğinin ancak daha fazla direnme mevzilerinin yaratılmasından geçtiğini biliyoruz. Daha şimdiden gerçekleşen dönemin en büyük başarılarından biri, direniş kahramanlarımızın layık oldukları biçimde yüzbünlerin elinde dağalanın bayrakları haline getirilmesi, onuncun direnişinin yüzbünlerin direnişine donuşturulmasıdır. Belki fiziksel varlıkları için bir mezar dahi yapamamış olabiliriz, ama anılarını boylesine bir yüceliğe ulaştırdığımız, herkesin teslim etmek zorunda olduğu bir gerçektir. Kendi açımızdan bunu onlara layık olmanın biricik yolu olarak gördük ve böyle görmeye devam edeceğiz.

Tarihin içinde 1980'li yıllar için çok şeyler söylemek ve yazılacaktır. Özellikle 12 Eylül faşizmi, Türk egemenlik tarihinin bu en son birimi değerlendirilirken, adı en çok geçecek güç PKK ve onun ERNK-HRK bayrakları olacaktır. 12 Eylül faşizmi PKK'sız, ERNK'siz ve HRK'sız değerlendirilmeyecektir. Şüphesiz bu iki zıt kutup için çok şey söylemeyecektir. Ama devrimciler için bu konuda ulaşılacak bir tek hüküm vardır. Bir taraf alabildiğine karanlık bir faşizmi diğer taraf ise özgürlüğü ve direnişi temsil etmektedir.

1980'ler aynı zamanda PKK'nın, üzerine yüklenen büyük kabustan kurtulmak için, nefes almak ve güç biriktirmek amacıyla küçük bir birim hareketine yönelindiği bir tarihtir. Ama bunun, birçoklarının durumunda olduğu gibi, gidip de dönmeyenlerin tarihi olmasına izin verilmemesi, direnme hareketimize bir kader gibi dayatılan bu uğursuzluk 80'ler Kurdistan'ında yerle bir edilmiştir. Gidenler erken dönmeyi başarmışlardır. Hem de büyük bir yürek, beyin ve fizik gücü gerektiren bir yürüyüşle. Bu hareket yüzyılların kara bir zift haline getirdiği yürekleri ve kırılmışlığı, kafaları parçalayarak özgürlüğü dağların doruklarına ulaştırmayı başardı. O nedenle Kurdistan'ın özgürlük

yürüyüşü, Çin'in meşhur uzun yürüyüşü de içine dalmak üzere yüzyıllardan akıp gelen birçok benzerlerinden daha derin bir anlamla sahiptir.

Davaayı kaybedenlerin sıkıntılı durumuna düşmemek, ama aynı zamanda vahşi canavarla da yem olmamak için direnmek, direnmek ve yine direnmek gerekiyordu. Yaşamı bundan başka bir yerde aramamak, davaayı kalkan yapmak zorundaydı. Yerini aldı, da üstü de sonuna dek kullanımalı, dayanma gücü ve yürek şaha kaldırılamıyordu. 80'ler Kurdistan'ında bu bilgilerden, bunların yarattığı gelişmelerden ve elsanesele kahramanlardan çokça bahsedileceği açıktır. Bu ülkede, ona ihanet etmeden yaşayanlar bu gerçekleri giderek daha güçlü bir biçimde dile getirecek ve onların anılarının gereğini mutlaka yapacaklardır.

Zulümden işkenceden ve en gelişmiş savaş araçlarından başka bir şey olmayan 12 Eylül faşizmi, kendini bir kabus gibi dayattığı, direniş ve kahramanlık yine PKK'nın kuşandığı iki güçlü silahtı. O ülkenin her yanında bu silahlarla savaş ve görkemli gelişmeler yarattı. Tarihimizin tanık olduğu en büyük direnme olaylarının önemli bir kısmını bu dönemde yaşandı. Delillerin Azimeler, Ahmetlerin vd. lerinin Derisim de. Mar'dın ve diğer alanlardaki büyük direnişleri bu dönemde boy verdi. Onbinlerin direnişinde, Ortadoğu'nun bağrında düşen şehitlerimizin destanı yaşandı. Ülkeye dönüşün soylu kurbanları ve kaçınılmaz kad bedelleri Şahin yoldaş ve komutasındaki kahramanlarıdır.

Direniş yeniden yükselmek ve bu bayrağı her ne pahasına olursa olsun doruklarda tutmak için girişilen 15 Ağustos atılımı, tarihimize daha derin anlamlara sahip yeni direniş sayıları ekledi. Bundan sonra diki gelen, artık Kurdistan'ın gündemine bütün heybetliye girmiş olan uzun süreli halk savaşının kendisi ve onun kahramanlarıdır. Bu ülkenin topraklarında artık her gün ve her saat yaşanan ulusal kurtuluş savaşımızın ve onun kahramanlarının destanıdır. Şiirlerle, romanlarla, resimlerle ve tüklerle konu olan, gelecekte de devam edecek büyük gerçekliğimiz artık budur. Evel, adına çok şey yazılabilir, örgütler kurulabilir, savaşlar verilebilir ve zaferler kazanılabilir gereken şehitler verildi. And içtik, onlara sözümüz var. Geçmişte şehitlerimizin anıları için yapılanlar bu şehitlerimizin anıları karşısında da fazlasıyla yarıpacaktır. Kurulması gereken örgütler mutlaka kurulacak, verilemesi gereken savaşlar mutlaka verilecek ve kazanılması gereken zaferler mutlaka kazanılacaktır.

İşte, karşısında boylesine borçla yüklü olduğumuz şehitlerimizden biri de, şehitlerin şehidi **AGİT** yoldaştır.

MAHSUM (AGİT) YOLDAŞ: ÖZGÜN HALK İRADESİNİ BİR KİŞİYE SİĞİRMANIN SEÇKİN ÖNDERİ

Mahtum yoldaş, başından sonuna kadar, tüm bu şehitler zincirinin beyni ve yüreği olmasını bilmiş, yine tüm halkın yüreğini ve beynini bir kişiye sığdıracak güce ulaşmış büyük bir insandır. Bir kişi, eğer onun niteliklerine ulaşabilmişse yücelik ve yigittik sıfatlarına layık olabilir. Boylesine bir gerçekliği yaratmış biri için ölümden bahsetmek ne kelime? Yaşamın en soylusu içinde enişmiş, onun ta kendisi olmuş biri olabilir mi? Eğer yaşam sayısız niceliğin kısa bir zaman aralığında bir araya gelmesi ise, bunun belli

bir süre sonraki adı da olumdur denebilir. Ama eğer yaşam, evrenin sonsuz bir kavranışı, insan soyunun gelişim halkalarının sonsuzluğu olarak ele alınacaksa, yaşamın bu soylu kavranışını kişiliğinden abidesiyle birinin ölümünden söz edilemez. Böyle bir kişiliğe ve öndere sahip olan halkımız da O'nun şahsında gerçekte şairi bir dille ve olumsuzluğa ulaşmıştır.

Halkımız ve Partimiz için anlamı bu olan Mahtum yoldaş, ulusal direnişte partileşmeyi sağlayanların da en başında yer alıyordu. İnancın, inancın örgüt ve eyleme dönüşmesi onda en soylu bir merhaleye varmıştır. Sanki yarının özgür halk yaşamımızda sevilerek ve sayılarak ne varsa hepsi O'nun kişiliğinde somutlaşmış, dile gelmiştir. O, bugünün her türlü inkarcılık ve imkansızlıklar ortamında bile, "boyile bir evladı olan bir halk ve böyle bir kahramanı yaratan bir Hareket yaşayabilir, ilerici insanlık O'na kendi arasında mutlaka yer vermek" diyecek bir soylu luğu ve çekiciliği temsil etmekteydi.

Bin yılların barbar bir egemenliğine karşı yedi yıl gibi bir süre bilincini hiç kararmadan, yüreğini hiç susturmadan, silahını hiç elden düşürmeden ve yalçın dağlardan inmeden savaşı sürdürmek az görülen olaylardan biridir. Bütün bunları yaparken, bir an bile yılmıyacağı kapılmak bir yana, her geçen gün özgürleşen halk ve genişlen öncüye layık bir buyumeyi yaratmak yine az görülen bir şeydir.

TC'nin O'nu, "PKK'nın celiadı" olarak lanse etmesi, Kurdistan halkının O'nun şahsında nasıl keskin bir kılıca sahip olduğunu kendi dili ile itiraf etmesinden başka bir şey değildir. İnsan yaşamında fiziksel imha her zaman mümkündür. Ama eğer bir insan halkın iradesi ile bulunmuş ve bu iradeyi her koşul altında hakim kılacak bir güce ulaşmışsa, onu imha etmek asla mümkün olamaz. Gerçek şu ki, Hz. Ali'nin elindeki Zülkarnayn Mahtum yoldaş da halkımızın elinde odur. Bu kılıç bir kez edilmelidir. Düşman O'nu yere düşürmekle, büyük bir zafer kazandığını zannedebilir. Ama her zaman olduğu gibi, nasıl bir yarılgı içinde olduğunu çok geçmeden anlayacaktır. Silahımız elimizde, hem de bütün paralıktı, keskinliği ve çekiciliği ile, dön olduğu gibi bugün de bu silahla savaşıyor, düşmana amansız darbeler vuruyoruz. Ama bu kılıç kahredici darbelerini asıl bundan sonra vuracaktır.

Partimizin ve halkımızın bu eşsiz evladı, aynı zamanda, yurtseverlikte enternasyonalizmi, bilince iradeyi, teoriyle pratiği, saygıyla sevgiyi, olgunlukla ataklığı, alçakgönüllülikle yüceltiği tepeden tırnağa birleştirebilen bir önderdi. Böyle bir değeri yaratabilmek, PKK ve Kurdistan halkı açısından bir zaferdir. PKK ve halkımız onunla gurur duyuyor. Biz O'nun anlamını "birinci yıl şunu, yedinci yıl da şunu yaptık" diyerek niceliklere sığdırma gibi bir duruma düşmeyeceğiz. O'nun KUKH'nın önderlerinden olarak yaşadığı yedi yıl, Parti ve halk direniş tarihimize yedi yüzyıla hükmedecek bir yaşamdır. O'nun büyük acıları ve çabaları, enin fedakarlık ve cesaretle yüceltiği kişiliğini Partisine yoldaşlığını, sadakatini en büyük örneği olarak sunması gibi, eğer yoldaşları da bunun anlamını ve değeri yeterince kavrayıp, onu başka bir tanıma uğratmamak ve hiç bir gerekçe ile geriye dönüşü kabul etmemek için gereken olağanüstü çabayı göstermelerse bu kişiliğin onu müzdeki yıllara böyle yansıyacağı kesindir. Mücadele yılları nasıl yaşadı, nasıl gelişmelerle dopdolu geçirdi, bunları da fazla anlamayacağız.

O, PKK'nın zengin mücadeleye toprağında en

erkinden boy veren, en sağlıklı ve verimli yetisen fidanlarından biriydi. 1979'da muca deleye böyle başladı. 1980'de bu fidan toprağa daha derinden kök salarak, düşman üzerine ataklar yapmaya başladı. Bu yıllarda Batman'da ve ona komşu alanlarda halkımızın direniş tarihini derdurmaya çalışan feodalilere karşı mücadeleden artık en başlarda yer alıyordu. MHP'li faşist milisleri olduğu kadar, daha o yıllarda jandarma ve polis zulmine karşı da doğrudan saldırılara yönelmekte tereddüt etmedi. Bunu yerel alandan çıkararak, ulusal bir atılıma dönüş, türmek için bilmek bilmeyen bir çabayla didindi. Yurt dışına çıkış hareketini de yine insan emeğinin en soylusunu sergileyerek, en ulak bir rahatsızlığa düşmeden, yine en ulak bir inançsızlık belirlisi göstermeden ve ülkeye güçlü bir yeniden dönüşün umudu ile dopdolu yaşayarak gerçekleştirdi. "Mabede donuş" hareketinin de en önde yedi. O, bunu gerçek bir kahramanlık ruhu ve havası ile özgü bir adanmışlıkla yaptı. Boylesine bir dönemde ülkeye yeniden donuş hareketine, bu kadar büyük bir beyin ve yürek gücü ile karşılık vermeye başka ne ad verilebilir? Mahtum yoldaşın da başında yer aldığı, yeniden donuş ve devimci direniş yükselme atılımı başarıyla gerçekleştirdi. Ama çok sıkıntılı ve acılı bir süreç sonucunda, türlü olanaksızlıklar, ihanetler ve saldırılar göğüslenerek, Evel O' çok az kişinin cesaretiyle, bilinenlik görkemli yürüyüşü bir grup yoldaşları ile birlikte başarıyla tamamladı.

Artık, ülkenin ve halkın nabzı ele geçirilmişti. Ama sınır tanımayan düşman baskıları, ihanetler ve dostluk adına suretelen vicdansızlıkların bu nabzı iyice zayıflatığı görülmüştü. O, bu halkı diriltmek hayat süyunun en olduğuna ve bunun hangi kaynaktan alınması gerektiğini çok iyi tanımış bir Hareketin elemanıydı ve bunu artık iyi biliyordu.

Partimiz, Kurdistan'ın semalarında bir şimşek gibi çakan 15 Ağustos 1984 şanlı atılımını gerçekleştirdi. O, yine en önde yedi. Yürütülen çabaların halk ordusunun nüvesi olan HRK biçiminde somutlaşması ve kalıcılaştırılmasında belirleyici roller oynadı. Bu atılım ile birlikte başlayan yeni kahramanlık dönemine ve bizzat HRK'nın kendisine devrimci rol ve pratiği ile adeta damgasını vurdu. O, yaşayanları ve şehitleri ile bu dönem kahramanlarının tartışmaz temsilcisi ve rehberi idi. Kurdistan tarihinin bu kadar kısa sürede yenilenmesinin, dönüşsel gelişimine bağlı olma gerçeğini, derinliğini kavramış ve bu alanda da hayranlık yaratacak bir derinleşmeyi kendi kişiliğinde yaratmayı başarmıştı. Herhangi bir biçimde düşüme ve yazma değil, mücadelemizin en temel ve karmaşık sorunların çözümüne ulaşarak, mak için düşüme ve yazma konusunda, büyük derinlik ve emekle gerçekleştirebilecek bir yaklaşım sergilemekte idi.

O, ülkemizde bağımsız ve özgür yaşamı vazgeçilmez ve dönülemez tek yaşam oldu, gurur bir kanun düzeyinde uygulayan, provakasyon ve ihanetlerin en anlansız tutumu takınan bir değeri. Bir çok gün, tarafların tarihimize adeta olumlu bir izlenim getiren kabulünün multecilesmeye karşı, ne pahasına olursa olsun, ake topraklarına kök salmanın en kafatı savunucusu ve uygulayıcısıydı. Kurdistan tarihimize, büyük örnekler yaşayan önderinin belli direnmelelerinden sonra multecilesmelele olgusunu adan otkeye karşılamakta, bu dağlara düşen, mesinçin hiçbir kuşalabında uke topraklarından kopulmaması gerektiğini inancının bayraklarını, yapmaktaydı. O, aynı zamanda

Partimizin bir mücadele ilkesi olan bu inancı- nı en tutarlı biçimde hayata geçirenlerin başında gelmekteydi. Defalarca yurt dışına çıkmasına rağmen O, bu zemindeki yaşamın bir devrimci için tatminsizliğini derinden duymuş, özgürlük mücadelesini ülke topraklarında yükseltmeye olan büyük özlemini Kürdistan'ın derinliklerinde yoğunlaştırdığı müca- delesi ile gidermiş; bu konuda çok soylu bir örnek sergilemiştir. Böylece O, yurtseverliğin ve devrimciliğin Kürdistan'daki ölçülerinin neler olduğunu, direnişin gelmiş olduğu seviyeden geriye döndürülmesi ya da düşül- mesinin ihanet olduğunu, bunu yapanlara yaşam hakkı tanınamayacağını kendi pratiği- yle çok somut bir biçimde ortaya koymak- tayıdı.

Mahsum yoldaş, Parti anlayış ve taktiği- nin hayata geçirilmesi ve partileşmenin en yılmaz bir savaşçıydı. Bu konuda en yaratıcı- nı, en kararlı ve en verimli çabayı sergileyen oydu. O'nun temsil ettiği Parti çizgisine büyük inanç ve bundan kaynaklanan yaratıcı ve kararlı çaba olmaksızın bu çizginin hayata geçmesi ve hele gelişmesi söz konusu ola- mazdı. O, çizginin uygulanmasında lafazanlık, amatörlikte ısrar, sağ yorumlar ve çizgiyi düzenin sınırlarına doğru çekme anlayış, tutum ve çabalarıyla sürekli mücadele halin- deydi ve bütün bunlara karşı takındığı uzlaş- macı tutumla Parti gelişiminin önünün tikan- masına hiçbir zaman olanak tanımadı. Özel- likle Parti yönetim kademelerinde birtakım kadrolar düzeyinde ortaya çıkan, sorunları aşma yerine polemik yapma, "canlı somut pratiğin üzerine yürüme yerine zahçılığa sapma", şemalara ve formüllere sığınmayı sonuna kadar red ve mahkum etti. Hangi düzeyde olursa olsun ortaya çıkan, işleri geliştirmeye, savaşmama, Partinin gelişimini tikama anlayışlarına karşı soylu bir parti savaşçılığı yürüttü. Parti çizgisini uygula- mada durumunda olan öğelere karşı, Parti- nin pratik direnişini gerçek anlamıyla omuz- layan önder bir konum dayatarak, gelişmeyi sürekli kılmasını bildi.

ma saygılı ve geliştirici olmuş, temel konular- daki uzlaşmazlık ve kararlılığı yanında, hata ve yetmezliklerle mücadelede olumsuzluğa malzeme sunmayan, sektörlerden uzak, son derece olgun ve yapıcı, örnek bir tutum sergi- lemiştir. En zor koşullarda bile parti yaşamı- nı zengin ve coşkulu kılmış, gelişmede sını- r tanımayan kişiliği her türlü bunalım teorisinin ve bunu temsil eden yapıların kofluğunu ortaya koymuştur. Bu kişilik, kararlılık, yete- nek ve öz güç unsurunun bizde sonsuz bir gelişme gösterebileceğini ispatlamıştır.

Parti çizgisinin doğru ve yetkin uygulan- ması her türlü başarının anahtarıdır. Mahsum yoldaşın askeri alandaki başarıları bunun en dolaysız kanıtıdır. Mücadelelerin her alanına olduğu gibi, O'nun bu alana el atışı da derin bir kavrayış ve soylu bir emek temelinde olmuştur. Mücadelemizin askeri alanına ilişkin teorik, örgütsel ve eylemsel çabaları, 15 Ağustos atılımı ve en son olarak da 1986 Bahar Taaruzunda doruğuna ulaştı. Askeri çizgiyi ve askeri sanatı derin bir biçimde özümseyip uyguladı ve yine aynı öze uy- gultu.

Şüphe yok ki böylesi bir yaşam, PKK'nın bir doruğu, temel bir ölçütü olarak görül- mek ve bir emir olarak uygulanmak zorundadır. Eğer PKK'de derinleşmek isteniyorsa, o- nun bu özellikleri gereği gibi özümsemeli ve uygulanmalıdır.

Böylesi bir kahramana sahip olmak başlı başına bir değerdir. İleride bu konuda çok daha fazla şeyler söylenecek; diğer direniş şehitlerimiz gibi bu şehidimizin anlamı da yerli yerine konulacaktır. Ama ana hatları ile dahi belirtildiğinde görülmektedir ki Mah- sum yoldaş, Partinin teorik ve pratik gelişi- minde sadece bir kilometre taşı değil, birkaç kilometre taşı olabilen, bu gücü gösterebilen bir yoldaştır. Partiyi ve ulusal direniş tarihini her atılımında önemli bir evreye ulaştıran, bunu yaparken de cesaret, fedakarlık, alçakgönül- lülük, olgunluk, gençlik, esneklik, kararlılık vb. gibi Parti yaşamımızın tüm özelliklerini kişiliğinde temsil eden bir değerdi. PKK ile

larını baştan başa kızıla boyadığı, PKK olgusunun devir açan sarsıntılarını dört bir yanda duyurduğu bir aydır. Mayıs ayı Kürdis- tan'ın yüce direnişçilerinin, şehitlerinin ayı- dır.

Kürdistan tarihini, toplumsal gerçeğini, verilen mücadeleyi ve yaşanan anıyı duyanlar ve anlayanlar, bu ayda, çok anlamlı ve tarihsel gelişmelerin yaşandığını; büyük zafer- lerle karşılanması gereken kayıpların verildi- ğini; derin acıların duyulduğunu, ama kin ve öfkenin de yeri-göğü sarsan yanardağlara döndüğünü bilirler. 1977'lerden bu yana PKK ve Kürdistan halkı bakan ve özellikle de Mayıs'ı böyle yaşamaktadır.

Partimizin direniş tarihinde muazzam zorluklarla savaştı, 1977'de Haki yoldaş, ideolojik oluşturma kalıcı bir pratik atılımı dönüştürülmesi için nefes nefese yürütülen bir mücadele döneminde şehit verdik. Haki yoldaşın anısını unutturmamak ve adını kitle hareketine yansıtmak için dışını tırnağın takarak direnen Hareketimiz, diğer büyük şehidini de 1978 Mayıs'ında verdi. Evet, Halil ÇAVGUN yoldaş bu mücadelede şehit edildi. Ama onun anısının da daha sonra Hil- van ve Siverek direnişlerinin yaratılması ile karşılığında iyi bilinmektedir. Hilvan, Siverek direniş sürecinde halkımız ve Partimizin en seçkin evlatlarından birçokları peşpeşe to- prağa düştüler. Ama aktıkları kanları Kürdis- tan'da boy veren Bağımsızlık ve Özgürlük ağacını daha da büyüttü ve gürlendirdi.

12 Eylül faşizmine karşı yaratılan Gab ve Bloka direnişleri ile onun kahramanları, tarihi- mizin ancak direnişle gelişebileceğini kanı- tılabar; teslimiyet ve ihanete ölümcül dar- beleri indirirler. 1980'lerin başlarında emper- yalizmin bölgeye yüklediği dönemde devrim- de ısrarının ve devrimci yaşamımızın bedeli olarak da yine birçok yoldaşımızı şehit verdik. Bu şehitler yurt dışında kötü bir müteciler grubu durumuna düşmemiz için, aksine giderek devrimcileşmemizin kaçınıl- maz bedelleriydiler. Ama aynı zamanda onlar Partimizin uluslararası alanda devrimci bir Parti olarak tanınmasının da temel ve yeni bir kilometre taşı oldular.

Düşmanın mücadelemizi içte ve dışta boğmaya ve etkisiz hale getirmeye çalıştığı bu dönemde, görkemli direnişler sergi- leyerek onun çabalarını boşa çıkaran zindan direnişleri ve şehitlerimiz, dönemi düşmanın beklentilerinin tam tersi bir duruma çevirerek, direniş mücadelemizin daha da boy verip perçinlendiği yeni bir aşamayı başlatmasını bildiler. Direniş tarihimizin en büyük kaht- ranları bu zorlu zindan direnişleri içinde boy verdi ve Partimizin bir kısım değerli önderleri ve kadroları bu direnişlerde şehit düştü. Partimiz, onların anılarına mücadeleyi bir daha sökülüp atılmayacak bir biçimde ülke topraklarında kökleştirerek; 1983-84 ve daha sonraki atımları gerçekleştirecek kar- şılık verdi.

Eğer halkın davası kararlılıkla yürütü- lecek ve doğal sonucuna götürülecekse, 12 Eylül faşizmi gibi bir rejimin "kurumlaşım, pekişim, demokrasiye dönüşü başarıyla yaptım" demesine olanak tanımamak, faşizm meşrulaşmasına ve rahat bir iniş yap- masına müsaade etmemek gerekiyordu. İşte, 15 Ağustos şanlı atılımı bu gidişe "dur" demek için sömürgeci faşizmin başında bir açılış gibi patlatıldı. Artık yeni bir dönem başlamıştı. Ama bu büyük direnişler, elbetteki büyük olanaklıklarla boğuşularak ve büyük kayıplar göğüslenerek gerçekleştiril- mekteydi. Talihisi 1985 kışı ve sonrasında, çok kan verildi. Ağrı Dağı'ndan Desim'e, Adıyaman'dan Hakkari'ye kadar ülkemizin bütün alanlarında büyük direnişler yaratıldı ve soylu kahramanlık örnekleri sergilendi. Tüm bunlara rağmen Partimiz, yaşadığı o büyük acı ve kayıpları, önderlik ettiği Ulusal Kurtuluş Cephesinin ilanıyla Kürdistan hal- kının, eline bir kurtuluş bayrağı ve silahı olarak tutuşturmayı başardı.

Sağlanan bu gelişmelerin kesintiyi uğra- tılmaması büyük önem taşımaktaydı. Düşman, başlatılan atılımın gerisini getirilemeyece- ğine dair umutlar besliyor, bir an önce sonuç almak için hain pusular kuruyor, gelişen direniş ile önderlerini bu pusularda imha etmeye çalışıyordu. Ama bu Hareket ve onun temsilcileri, her dönemde ardını getirmesi ve her zor anı bir gelişim anına dönüştür- mesini biliyorlardı. Amansız bir mücadele içerisinde geçen tüm yılını, gittikçe güçle- nen, süreklilik kazanan ve örgütsel bir güç döndürsen yıllar haline getirilmesini başa- rmışlardı. 1986 Bahar Atılımı ve Agit yoldaşın son şanlı eyleminde bu gerçek bir kez da- ha dile geldi.

1986 atılımı, ulusal direnişte ve partileş- mede sürekliliği yaratan, düşmanın tüm umut ve planlarını suya düşüren bir atımdır.

Bunu gerçekleştiren PKK artık, halkın ken- disine sonuna kadar onay verdiği kesinleş- miş ve zaferi garantilemiş olan bir PKK'dir. Kurtuluş yolunda atıcı, hiçbir gücün hiçbir gerekçeyle engellemeyeceği sağlam bir yürüyüş zemini doğmuştur. Başlatılan özgürlük yürüyüşüne daha geniş kitlelerin katılımı sağlanmış, atılan iş ve pekişmiş adımlarla bu yolda önemli mesafeler katedil- miştir. Düşman, bu yürüyüşün önünü kes- mek için çok büyük önlemler aldı. Partimize yönelik olarak yürüttüğü imha savaşında yüze yakın yoldaşımızı katlederken bir kıs- mını da esir aldı. Milisliği görülmüş boyutla- rı tırmadı ve Kürdistan halkını birtürüne kırdırttı ancak her türlü özel savaş yöntemini uyguladı. Yine yurt dışında ve ülkemizin diğer parçalarında her türlü entrika ve komp- luyu sonuna dek geliştirdi. 1986 atılımının gerçekleştirilmemesi için harcanan tüm bu çabalara rağmen, Agit yoldaşın önderlik ettiği bir girişimle bu atılım Ulusal Kurtuluş Cephesinin birinci yıldönümüne adına ya- rasır bir biçimde gerçekleştirildi.

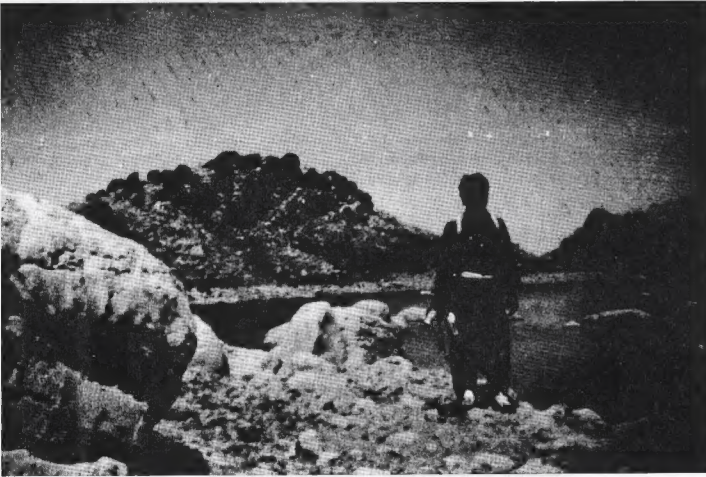
86 Newroz'u tarihimizde daha şimdiden seçkin bir yer edinmiştir. Bu atılımın bağı- msızlık mücadelemizde yeni bir kilometre taşı olduğuna şüphe yoktur.

Partimizin geçmişi ve ulusal direniş tarihimiz, daha başından beri düşmanın imha seferlerinin beklediği sonucu vermesi bir yana, direniş yangınına daha geniş alanlara yayıp şiddetlendiğini, dost ve düşman tüm güçlere göstermiş. Sömürgeci cellatların Agit yoldaş yurdunkıran ilan ettikleri gün- den bugüne yaşanan gelişmeler bile gerçe- ğin bu yönünü açıkça gözler önüne sermek- tedir. Daha direniş şehidimizin kanı kuruma- dan Adıyaman'dan Desim'e, Sason'dan Maraş'a ve giderek yurt dışına kadar ülkemiz- nin dört bir yanında ard-arkası gelmeyen direniş atımları gerçekleştirildi. Şüphesiz ki bu, kapsam ve muhteva bakımından 15 Ağus- tos atılımını çok aşan bir gelişmedir. 28 Mart'tan-28 Nisan'a uzanan bir ay içindeki eylemlerin yoğunluğu, yaygınlığı, capının büyüklüğü ve en az kayıpla gerçekleştiril- mesi, çok açık olarak, artık ulusal direniş tarihimizin en seçme önderlerini yitire bile kesintiye uğramayacağı, direniş ateşinin söndürülemeyeceğini aksine daha da gürl- eceğini ortaya koymaktadır. Şüphesiz ki tarihimizin bu biçimde gerçekleşmesinde Agit yoldaşın çabaları ve oynadığı rol belirleyi- ci önemde olmuştur. O'nun fiziksel yitirilişi Partimiz ve halkımız için büyük bir kayıptır; ama Parti yaşamımıza yaptığı katkılar, O'nu bireysel maddi bir varlık olmaktan çoktan çıkarmış, Parti ve halk yaşamımızın canlı, yaşayan bir parçası haline getirmiştir. Bizzat kendi eylemi olduğu kadar, onun anısına direnen Kürdistan da bu gerçeğin en dolay- sız kanıtıdır.

O halde bundan sonrası için ne söyle- nibilir?

PARTİ VE HALK AGİT YOLDAŞI HEP SAYGI VE SEVGİ İLE ANACAK; ONA OLAN VEFA BORCUNU AGİTLEŞEREK ÖDEYECEKTİR

Halkımız evlatlarını çok sever ve onlara çok düşkündür. Toplumun en geçerli kurumu olan ailesi ve onun en değerli ögesi olan çocukları üzerine adeta titir; kendisine çok az şey sunan geri bir ulusal ve toplumsal yapıda halkımız, evlatlarına, onları geleceği- ne bağlayan tek bağ gözüyle bakar. Bunun için de onları iyi bir biçimde yetiştirmek ister. Çocukları için mutlaka bir şeyler yapmak halkımı- zın yaşamının tek gayesi gibidir. Anlayışla ve saygıyla karşılanması, ama asla yeterli görül- mesi gereken bir durumdur bu. Halkımız, evlatlarını yetiştirmeli, donatmalı; onları sevgi, saygı ve bilince bağlayarak, Ama asla bununla yetinmemelidir. Ülkemiz, tarihsel bir dönem, bir büyük devrimin mahşerini yaşıyor. Burada değerler yıkılmek, bu mah- şerin gereklerini karşılayacak kadar büyü- mek zorundadır. Halkımız şimdi yeni tip evlatlarla karşı karşıyadır. Bunlar yalnız bir aileye değil, bütün bir halka ve ulusa, giderek tüm ilerici insanlığa mensup olan evlatlardır. Halkımız, bu yeni evlatlarını iyi tanımalı ve anlamalı; onları kendi evlatlarının da üze- rinde tutarak bağına basmalıdır. Onlara kendi çocuklarını katmakla tereddüt et- memeli, yeterli olmayan eski evlat anlayışını bu yüceltici, bilince ve kavrayışa mutlaka dönüştürmelidir. Halkımız, en büyük sev- giyi, ona olan bağlılığını şehadetleyle kanıtla- mış olan bu yeni evlatlarına vermelidir. Şiirini ve ezgisini, bundan böyle onlar için dile geti- rme, adlarını yeni doğan evlatlarına vererek nesiller boyu yaşatmalıdır. Onların tüm özellik- lerini yeni yetiştirdiği kuşağa, bir okul ter-

O, örgütsel inşanın can alıcı bir gelişme döneminde bir kısım sorumlu kadroda ortaya çıkan yüzeysel, şematik ve bürokratik eğilim- lerin yaratıldığı tehlikeye önemle eğildi ve bunun aşılması için yoğun çaba sarfetti. Gerçekte, özellikle de bu dönemde Parti anlayışına, ruhuna ve değerlerine karşı işle- nen en büyük bir suç olarak değerlendirdi- ği, işleri kötü yönetme ve kötü savaşçılığa karşı, taktik ustalığı ve yönetimde en arzu- lanan bir derinleşme ve yetkinleşmeyi ken- dinde yaratarak, en anlamlı bir gelişme yolunu tutturabildi. Parti Önderliğinin "güçlü merkezleşme" çağrısına en uygun ve yeterli cevabı veren de yine oydu. O'nun pratiği "nasıl güçlü merkez olunur?" sorusuna ge- reken cevabı vermiş ve çözüm yolumu göster- miştir. Bu, halen böyle bir çaba içinde olanların örnek alabilecekları tek tutum ve tek ölçüttür.

O, Parti Önderliğine yardımcılığı lafla değil, gerçekten yük omuzlayarak yerine getirmiş; görevinin adamı olduğunu kanıtla- mıştır. Partiyi hep gücü veren, onu sürekli rahatlatacak kişiliği ile, PKK'de şekillendirilmek istenen militan tipin bir simgesi olmuştur. Tüm militanların ulaşmaları gereken ölçütleri O, yaşama dönüştürmeyi başarmıştır. Mahsum yoldaş, Parti ahlakını temsil etmede, önderlik ve militanlık iddiasındaki her arkadaşın örnek alacağı bir mücadele yaşamı sergilemiştir. Yoldaşlarına karşı dai-

yürümek ve onunla büyümek isteyen herkes ve özellikle de onu tanıyanlar, bu kişiliği mut- laka çok iyi kavramalı, onu kendilerine duyma- lı ve tüm hücrelerine kadar sindirmeli- dirler.

Tüm bunları belirtirken bir kişiye çok fazla rol ve anlam atfettiğimiz sanılmamalıdır. PKK'nın bağrında böylesi değerler yetişmiştir ve yetişmeye devam etmektedir. Şüphesiz ki O'nun bu yüsek kişiliğini şekillendiren ve büyük eylemlerle birlikte direniş tarihimize maleden, tanrı vergisi özellikler veya "gaip- ten" bir el değildi. O, doğru bir siyasal çizgi- nin ve onun önderlik ettiği direnmeç bir pratiğin eseridir. Söz konusu olan, olağanüstü bir kişilik veya özelliklerden çok, Parti çizgi- sinin doğru yorumu ve hayata geçirilmesi ile adım adım yaratılmış ve biçimlendirilmiş çe- likten bir yapıdır.

Evet, PKK'de kendisini kanıtlamış böylesi başka kişilikler de vardır dedik. 1985-21 Mayıs'ında kaybettiğimiz Sabri GÖZÜ- BÜYÜK yoldaşımız da bu kahramanlardan biridir. O'nu yitirdiğimizde bir Yunan gazetesin- de hakkında "**bir halkı küçük yüreğine sığ- dıran adam**" diye yazıldı. Bu bir gazetecinin daha önce onunla yaşamış olduğu çok kısa bir görüşmeden edindiği bir izlenimdi. Küçük bir görüşme ama büyük bir tanım! İşte PKK'de şekillenen büyük kişiliklerin gerçe- ği buydu.

Mayıs ayı bu kişiliklerin, Kürdistan toprak-

biyesi biçiminde maletmelidir. Artık bütün büyük vatanseverler ve insanlık değeri onları adlandırmak ve benliklerini kattıkları bu okullardan yetişecektir. Kürdistan'ın oğulları ve kızları bu temelde milyonların yüreği ve beyni olmasını bileceklerdir. Halkımız, bundan böyle her gün birkaç kuruş peşinde yitirdiği evlat acılarını değil, ulusal kurtuluş mücadelesinde her gün daha fazla büyüyen soyul evlatları bu evlatların gururunu duyacaktır. Evet o, öz evlatları böyle bir gelişim yoluna sokarak şehitlere olan vefa borcunu mutlaka ödeyecektir. Bunun için zorlanma ne kelimelidir? O, bunu en büyük gönüllü ve içtenlikle yapmak zorundadır. Yüzyılların utançından sıyrılacak ve insanlık alemi içinde onurlu bir yer edinmek başka türlü nasıl mümkün olabilir? Ama halkımız bu kahraman evlatlarının kendisi için yaptığı büyük hizmetlerin bilincindedir. Onların kendisine layık değerler olduğunu, yaşamlarının kendi yaşamı, taşıdıkları ahlakın kendi ahlakı olduğunu görmekte ve bilmektedir. Artık hiçbir güç bu değerleri halkımızın elinden söküp alamaz. Bu direniş şehitleriyle halkımız, şimdi her geçen gün yenilenen ve gelişen bir halk olma gerçeğini yaşamaktadır. Bu nedenle halkımız, öncülleri kendilerine geldiklerinde, onları yeni ahlakın ve yaşamın temsilcileri olarak başına basmakta tereddüt etmemektedir ve etmeyecektir.

Düşman ağır baskılar, soysuz uygulamaları ve tekinlerle halkımızı öcüsünden uzaklaştırmaya çalışmakta; onun sesini duymaması, çağrı ve emirlerine uymaması için her türlü yola başvurmakta. Ama hayır! Halkımız bin parçaya bile bölünse bu alçaklığı kabul etmeyecek; özgürlük şehitlerinin çağrılarını bir emir olarak uygulayacaktır. Çünkü o, aydınlık geleceğe ancak şehitlerin anısına dayanarak, onların gerdiği köprülerden geçerek ulaşabilecektir.

PARTİMİZİN EVLATLARI VE DEĞERLİ MİLİTLANLARI!

Direniş şehitlerimizin anıları, tüm özellikleri, davranış ve sözleri Partimizin bütün mensuplarına bir çağrı, emir ve talimat olarak anlaşılacak ve hayata geçirilecek zorundadır. Dahaiik günden başlayarak direniş şehitlerinin omuzlarında yükselen Partimizin bu acılı ama soylu gelişimi, Agit yoldaşla birlikte zirveye ulaşmıştır. Bu, aynı zamanda parti yaşamı ve ahlakını kendisi, onun tek geçerli yorumu ve uygulanması; ideolojisi ve pratiğinin doğrulanmasıdır. Bugün Partiyeye dayatılacak tek yaşam, mücadelemizin ve parti binamızın köşe taşlarını oluşturan direniş şehitlerimizin yaşamıdır.

PKK'nin oluşumunu, O'nun teorik ve pratik birlikteliğini iç içe ören temel halkalar işte bu değerlerdir. PKK, herhangi bir gelişmeyi değil, kanla çizilen bir gelişmeyi esas almaktadır. O, şehitlerin anısına bağlılıktan, öncünün daha ileri bir yaşamı sergilemesi ve kendisinde aşama yapmasını anlamaktadır. Bu değerlerin sağ ya da sol, yetersiz ya da hatalı bir yorumu, en soysuz bir çekişin ve yaşamın Partiyeye taşınması anlamını taşır. Bu nedenle, öncülük safında bulunanların kendilerini şehitlerin kanıtlanmış devrimci değerlerinin bir bileşkesi haline getirmeleri zorunludur. Öncülerin, başta direniş şehitlerimize karşı ödemeleri gereken borç olmak üzere, yerine getirmeleri gereken görevleri geçmişe göre artırmıştır. Ama direniş kahramanlarının yaratmış kazanımlar nedeniyle dayatılan zemin de geçmişle kıyaslanamayacak kadar güçlenmiştir. Her biri yolumuzu aydınlatan bir meşale olan bu değerleri sahip olduktan sonra yürümek isteyenler için yol artık son derece aydınlanmış ve kolaylaşmıştır. Fakat Bağımsızlık ve Özgürlük yoluna çıkanlar yürümek, hem de en devrimci tarzda yürümek zorundadırlar. Hareketin sürekliliğini sağlamak ve çapını büyümek için varılan aşamadan geriye düşmemek şarttır.

Partimizin militan özelliklerini geliştirmek için bugün, Partimiz içinde büyük bir savaşım verilmektedir. En yakıcı sorunlarımızdan olan kadro ve militanlarımızın taktik komutanlar haline gelmesini zorlaştıran birçok engel vardır. Halkımızın doğru kararlar alan, uygulayan ve sürekli çalışan bir komuta merkezine olan ihtiyacı ortada iken; ve yine Parti Önderliğimiz bunun zorunluluğunu tüm yönleri ile ortaya koymuş, Partimiz bunu bir karar düzeyine çıkarmış olmasına rağmen, Parti içinde erilemiş, sınıf temelli, ideolojik ve politik düzeyleri farklı olan bir kısım ögelerin içine girdikleri tutumlarla bilerek veya bilmeden bunu zorlaştırmaları söz konusudur. Oysa; bunca soylu bir mirası temel alan bir hareket içinde değil bunların yaşanması, ona cesaret edilebilir bile kişiyi çok güç durumlara düşürmeye yeterlidir. O halde böylesi

durumlara düşmemek, düşülmesi halinde bile son vermek ve bu yüce şehitlerimizin kanlarına layık olmak bir emirdir.

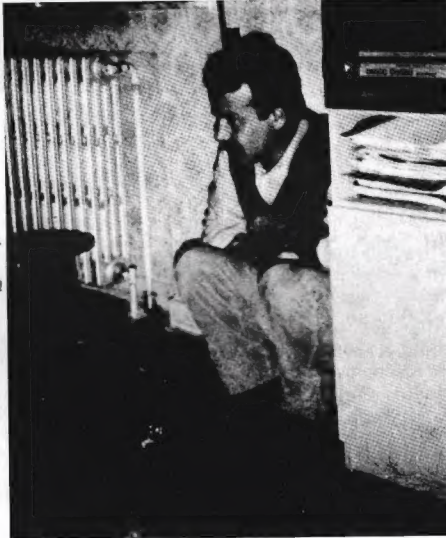
Partimiz, önmüzdeki dönemi hazırlamak için içeride ve dışarda yoğun bir çaba sarfetmektedir. Özellikle Parti içinde, geçmişini en üst düzeyde değerlendirmeye, hataları, sevapları, kazançları ve kayıpları ile bir kez daha iyice kavramaya çalışmaktadır. İlerde yeterince bilince çıkarıldığında daha iyi görülecektir ki, sayısız verilerle dolu olan bu geçmiş, geleceğimizin garantisidir. Ve arzulanan geleceğe ancak, şehitlerimizin anılarına dayanarak varılabilir. Partimiz, önmüzdeki dönemde bunları bir yaşam ikesi olarak, konferans ve kongre kararlarıyla Parti yasaları haline getirecek; şehitlerimizin yaşamları, direnişleri ve anılarını mücadelesinin her alanında çözümlü tek güç ve ölçüt olarak geliştirmeye devam edecektir.

Diğer şehitlerimizin olduğu gibi, içinde bulunduğumuz direniş döneminin önderlerinden Mahsum yoldaşın yaşamı ve mücadelesi de bu konuda hayati dersler doludur. 1980 ve özellikle 15 Ağustos sonrası direnişleri zihniyetine ve doğru değerlendirebilmek; aynı biçimde gelecekte dayanılacak güç kaynaklarımızı ve yönelimlerimizi sağlıklı bir biçimde belirleyebilmek için her şeyden önce pratikte kendini kanıtlamış değerlerimizi, şehitlerimizi doğru ve yeterli bir biçimde anlamak, yorumlamak zorunludur. Mahsum yoldaş, açık ki çok iyi anlamamız gerekenlerin başında gelmektedir.

O halde Agit yoldaşa somutlaşan neydi?

Her şeyden önce O, silahlı direnişimizin en

«Halkımız ve Partimiz için anlamı bu olan Mahsum yoldaş, ulusal direnişte partileşmeyi sağlayanlar da en başında yer alıyordu. İnancın örgüt ve eyleme dönüşmesi onda en soylu bir merhaleye varmıştır. Sanki yarının özgür halk yaşamımızda sevinecek ve sayılacak ne varsa hepsi O'nun kişiliğinde somutlaşmış, dile gelmiştir.»

önde gelen bir önderi ve kurmayı idi, O'nun bu alandaki faaliyetleri son ana kadar geliştirilmeye çalışıldığı faaliyetlerin başında geliyordu. Partinin silahlı kuvvetlerini oluşturma ve geliştirme çalışmaları gerçekte Agit yoldaş, ellinin üstünde kişinin örgütlenildiği bir birimde de komuta ediyordu ve son aylarda sürekli bir savaş içerisinde geliştirilmeye çalışıldığı bu birim faaliyetleri ile silahlı direniş pratiğini derinleştirmeye ve geliştirmeye çalışıyordu. Ortaya çıkan gelişmeler ve yaratılan kazanımlar, bu pratiğin gücünü ve doğruluğunu kanıtlamıştır. Bundan sonra yapılacaklar gerekten, bu kanıtlanmış pratiğin kendisi tarafından ortaya konulmaktadır; Kürdistan'daki devrimci savaş birlikleri, artık, sayıları ellinin üzerinde seyretmesi gereken bölük seviyesindeki Partizan birlikleri halinde ülkede adım adım geliştirilmek ve yaygınlaştırılmak zorundadır. Bu, yürüttüğümüz devrimci savaşın gerçeklerini dayattığı bir zorunluluk olduğu kadar, Agit yoldaşın bir emri ve O'nun anısına bağlılığın bir gereğidir. Kendi yaşamı ve pratiğinde bunu gerçekleştirmiş bir önderin anısına başka türlü cevap verilemez.

İkinci olarak; O, savaşımızın içinde gerçekleştirildiği büyük zorlukları ve olumsuzlukları tam bir cesaret ve engin coşku kaynağına dönüştürmeyi başarmıştır. O'nun kendi pratiğindeki gücünü ve geliştirici özelliğini kanıtladığı bu savaş üslubu, önderlik iddiasındaki tüm devrimci kadrolar için vazgeçilmez önemdedir ve bu mutlak suretle kazanımlarını kendilerine maletmeleri gereken bir özelliktir. Yoldaşlarına saygı ve sevgiyle dolu, onlara sürekli cesaret veren ve coşturan bir önderlik en büyük ilerletici ögedir. O halde devrimci yaşamı kendi şahsında bu kadar çekici kıl-

mış olan Agit yoldaşımızın anısı, bu konuda da, gereği mutlaka yerine getirilmesi gereken bir emir olarak anlaşılmalıdır.

Üçüncü olarak; Agit yoldaş, teorisi hayatın gerçeklerine uygun olarak yorumlamayı, onu yaratıcı biçimlere dönüştürmeyi başarmış bir yoldaştır. Son yazılarında açıkça görülebildiği gibi O, Kürdistan devriminin gelişimine uygun olarak kendi gelişimini de adım adım yaratmış ve gereken yetkinleşmeyi sağlamıştır. Bir başka deyişle O, teori ve pratiği en anlamlı bir biçimde birleştirebilen önderliğin seçkin bir temsilcisidir. Önderlik iddiasında bulunanların onun şahsında görmeleri ve kendilerini de somutlaştırmaları gereken temel özelliklerden biri de budur. Teori ve pratiğin doğru birliği, kaynaştırılması, onun sağ ve sol yorumlardan kurtarılması ve bütün bunlarda derinleşme olmaksızın devrimci-liğe, önder niteliğine ve başarılı faaliyetlere ulaşmak olanaksızdır. O nedenle bütün partililerin, Agit yoldaşın başarıyla temsil ettiği bu özelliği kendilerinde yaratmayı ve yetkinleşmeyi bir emir olarak anlamaları zorunludur.

Dördüncü olarak; Partiyi koruma, provakatif ve tasfiyeci çabalara karşı tutum konularında da O, yine en kararlı, ezici ve sonuç alıcı bir pratik sergilemiştir. Agit yoldaş, hangi zeminde ve hangi düzeyde ortaya çıkarsa çıksın tasfiyeci, bozuncu ve yıkıcı faaliyetlere karşı anında tavır koymakta tereddüt etmemiş; bunu kararlılıkla uygulayabilmiştir. Elbetteki Partimizin tüm kadroları da bu özelliklerle savaşmalı, düşman ve yıkıcı çabalara karşı sonuç almada O'nun temsil ettiği kararlılık ve yetkinliği kendilerinde yaratmayı başaramamalıdır.

la düşünecek, onlarla duyacağız. Böylece onları her an, her saat mücadelemiz ve büyük geleceğimiz içinde yaşatacağız. Bugün direniş savaşımızın gelip dayandığı taktik hat olan "halkımız cephe içinde örgütlenmesi, gerilla ordusu içinde savatılması" görevini, ülkeye, halka ve devrime bağlılığını bir gereği olduğu kadar, şehitlerin anısına bağlılığın bir gereği olarak da yerine getirmek sorumluluğu ile karşı karşıyayız.

Bu bilince yürütülen hazırlıklar, ordu örgütlenmesinin yaratılması yönünde hızla ilerlemekte; halkımız kendi öz örgütü ile örgütlenmesi için, askerlik yasası çıkarma vb. tedbirler de içinde olmak üzere, gerekli araç ve yöntemler geliştirilmektedir. Gerilla ordusunun yaratılmasını gündemine koymuş olan Partimiz, bunu, parti çekirdekleri etrafında örülecek bir ulusal direniş cephesi ile iç içe yaratma çabalarını yoğunlaştırmış bulunmaktadır. Bütün partililer aynı zamanda büyük şehitlerimizin vasiyetlerini de yerine getirmesi olan bu görevin gereğini de mutlaka yapacak; bunun bilinç ve sorumluluğu ile dopdolu yaşayacaklardır.

Partimizin önmüzdeki dönem gerçekleştirecek konferans ve kongresi, Ulusal Kurtuluş Cephesinin örgütsel inşasının yükseltilmesi için gerekli çalışmaları yapacak kurumlaşmanın tedbirlerini geliştirecektir. Önmüzdaki dönem bu görevleri gerçekleştirmek bakımından en verimli biçimde değerlendirilecektir.

Halkımızın silahlı kuvvetlerinin de yine bu esaslar dahilinde daha ileri bir örgütlenmesi ve eğitimi için gereken planlamalar yapılacaktır; doğru ve yeterli bir uygulama için gerekli araçlar şimdi den hazırlanacaktır.

Parti faaliyetlerinin böylesine esaslı temellerde gelişimine paralel olarak, ittifaklar meselesinde de olumlu ve ciddi gelişmeler sağlanacağı kesindir. Önmüzdaki dönem gelişmelerinin beklenen doğrultusunda, içte cephe temeline ittifaklar gelişirken; dışta da her zamankinden daha özgür ve bağımsız koşullarda dost ilişkiler oluşturulmaya ve derinleştirilmeye devam edilecektir. Partimiz bu yönlü gelişimini sürdürürken, kendi iç örgütlenmesini de asla ihmal etmeyecektir. Direniş şehitlerinin kaybını karşılamak için daha fazla kadro eğiterek, mücadeleyi ileri boyutlarda göğüsleyebilecek yeni kadro adayları oluşturup hazırlayarak örgütsel inşasının hızla tirmandırmaya devam edecektir. Partimiz bunu her türlü bozunculuk, sağ ve sol sapma ile mücadele temeline gerçekleştirecek; çizginin örgütlenmesini güçlü bir denetim ve uygulama ile güçlendirerek yürütecektir.

Halkımızın ezici çoğunluğuna onaylanan ulusal kurtuluşta önderlik rolü her zamankinden daha fazla açığa çıkmış olan Partimiz, işbirlikçi-reformist akımların teşhir ve tecritini daha da geliştirecek, devrimciliğe yakınlık gösterenleri direniş saflarına katmak için gerekli tüm tedbirleri alacaktır.

Altından kalkılamayacak aşırı çıkışlardan mümkün olduğu kadar kaçınılacak; ama Partimizin bugünkü pratik gelişmesinin gereğinden olmanın, onu özümseyen ve Partiyeye egemen kılan bir pratik hat esas alınacaktır.

İşte, direniş şehitlerimizin anılarına ancak böylesi düşünüm ve gelişmeler sağlanarak ve yine ancak PKK-ERNK-HRK silahları en güçlü bir biçimde konuşturularak karşılık verilebileceği artık tam bir kesinlik kazanmıştır. Bunun derin bilinci ve sorumluluğu ile hareket eden tüm partililer omuzlamış bulundukları görevleri mutlaka başarı ile yerine getirecek, direniş şehitlerimizin yaşamlarını kendi yaşam ve pratiklerinde bir emir olarak uygulayacaklardır.

En başta Parti Önderliğimiz olmak üzere tüm Parti, Agit yoldaşın şahsında somutlaşan bu emredici özellikleri tüm Partiyeye egemen kılmak, bunu cephe ve ordu silahlarıyla tüm halkımıza maletmek ve şehitlerimizin uğrunda değerli yaşamlarını feda ettikleri ulusal kurtuluş davamızı her ne pahasına olursa olsun zafere götürmek için; hiçbir engel tanınmayacağı yolundaki andımızı bir kez daha yinelemeli, başta Agit yoldaş olmak üzere, tüm direniş şehitlerimizin anılarına bağlılığın bir gereği olarak gömektir.

1982 Newroz'unda Mazlum yoldaşın anısına karşı söylediğimiz bağlılık andının gereğini esas alan, O'na görkemli pratiği ve direnişle cevap veren ve bunu 86 Newroz'unda doruğa ulaştıran Agit yoldaş yine böyle bir anda seslenen ve anısının gereğini mutlaka yerine getireceğimize dair söz vermiştir.

O, HER ZAMAN ULUSAL DİRENİŞ MÜCADELEMİZİN KAHRAMANLIK DÖNEMİNİN SEMBOLÜ OLARAK ANILACAKTIR!

BOTAN BÖLGESİNİN DİRENİŞ ÖNDERİ

MAHSUM KORKMAZ (AGİT) YOLDAŞI YİTİRDİK

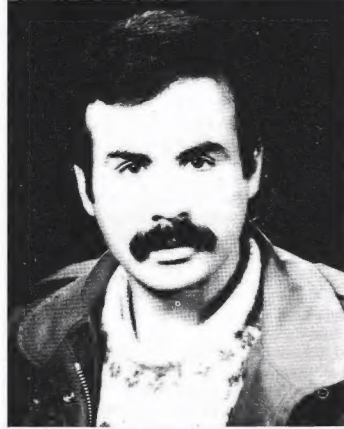
Kürdistan halkının ve proletaryasının büyük direniş önderlerinden, Partimizin Merkez Komitesi Üyesi, HRK'nin büyük komutanlarından, Botan Direnişinin Önderi Mahsum KORKMAZ yoldaş; 28 Mart günü, Sirt'in Şirnak ilçesinin GABAR (Küpeli) dağı çevresinde, ulusal direniş mücadelemizde büyük bir tarihi öneme sahip olan 1986 Bahar Atılımını gerçekleştirdiği bir sırada, sömürgeci ordu güçleriyle girmiş olduğu bir çatışmada, büyük bir direniş örneği sergileyerek şehit düştü.

Mahsum yoldaş; Kürdistan ulusal direniş mücadelesi boyunca, sömürgecilğe ve feodalizme karşı, Partimizin önderliğinde gelişen devrimci direniş çeşitli düzeylerde temsil ederek, direnişin en ön saflarında yürümüş, halkımıza ve mücadelemize yönelik her türlü saldırıya kararlılıkla göğüs germiş, mücadeleye yönelik birçok tehlikeyi bertaraf etmiş, büyük bir komutan olduğuna birçok sefer pratiğinde ispatlamış bir kişiliktir.

Mahsum yoldaş, aslen Silvanlı olduğu halde, henüz genç yaşlardan itibaren ailesinin Batman'a yerleşmesiyle, esasen Batman'da büyümüş, ilk devrimci çalışmalarında burada katılmıştır. Mahsum yoldaşın devrimci büyüklüğünü daha iyi görebilmek açısından her şeyden önce, O'nun içerisinde şekillendiği toplumsal yapıya kısaca değinmekte yarar vardır.

Batman, her şeyden önce, toplumsal yapıyla, son derece kozmopolit, her an bağında bir yığın çelişki ve çatışmayı yaşayan bir şehir durumundadır. Yakın tarihlerde, bu alanda petrol bulunmadan önce Batman, "İlo" adında bir köyü. Petrolün bulunmasıyla birlikte, bu zemin üzerinde geniş bir iş sahasının açılması birçok alandan buraya yoğun bir nüfus akımını başlatmış oldu. Bu, aynı zamanda hızlı bir kentleşmenin meydana gelmesi ve yöre açısından çarpık bir sosyal gelişmenin başlaması da demektir. Böyle bir gelişme, etkisini tüm sınıf ve tabakalar üzerinde duyurarak adeta yepyeni bir şekillenme yarattı. Başta yöredeki feodal ağalar, hızla bu gelişmeden daha fazla yararlanmak için, sömürgeci devletle daha yakın bir işbirliğine girerek; müteahhlik, bayilik, komisyonculuk, idari kurumlarda memurluk, belediye reisliği, müdürlük vb. şeylerde yer alarak komprador bir karakter kazanmış, devletle daha fazla bütünleşme yolunda hızla ilerlediler. Böylece, feodal beyler, hem bir yığın çıkar alanlarını ele geçirmiş, hem de daha geniş kesimler üzerinde hakimiyetlerini tesis etmiş oluyorlardı. Daha sonra mücadelemize karşı, sömürgecilerden de direktif alarak engel olmaya çalışan Ramanlılar (Faxro Ağa) ve Aydışlar, böyle bir gelişmenin en tipik ürünlerindiler. Yine böyle bir gelişme sonucu, sömürgeci devlet, vasıflı işçi, teknişyen, memur vb. adlar altında Türkiye'nin çeşitli kentlerinden bir kesim Türk'ü de bu alana doluşturarak, zemin üzerinde aristokrat bir Türk tabakası da yaratmış oldu. Kırsal kesimde, toprağın mülkiyeti hemen hemen tümüyle sözkonusu feodal beylerin elindeydi. Köylü, feodallerin egemenliğinde toprağa bağlı bir serf durumundaydı. Batman'da böyle bir gelişmenin doğması, belli bir iş sahasının açılması, köylünün önemli bir kesiminin de bu alana taşınmasına, böylece yoğun bir işçi kesiminin oluşmasına yol açtı. Ayrıca kentleşmenin doğal bir sonucu olarak yoğun bir küçük-burjuva tabakası da şekillendi.

1950'lerden beri ekonomik ve sosyal alanda sağlanan bu hızlı ve çarpık gelişme, siyasal alana da yansımamalı edemezdi. Bu nedenle, 1970'lerden sonra, Kürdistan genelinde gelişen aydın-geçilim hareketinden en çabuk etkilenen alanlardan birisi de Batman'dı. Burada, sosyal yapının bir gereği olarak bir yığın eğilim oluşmaya başladı. Kürdistan'ın göbeğinde bir Kürt kenti olmasına rağmen, Batman'da -ilkel milliyetçi eğilimleri bir tarafa bırakırsak- çarçabuk örgütlenmeye, hem de Kürdistan'ın inkarı temelinde örgütlenmeye başlayan güç; sosyal-şovenizmdir. Yaygın olarak örgütlenmeye çalışan bir kesim de, Kürt küçük-burjuva reformistleridir. Bundan da ayrı olarak, sömürgeci patentli MTB türündeki dini örgütlenmelerden tutulup, yasal ve resmi MHP türündeki örgütlenmelere kadar, her türlü ideolojik ve siyasal eğilim bu alan üzerinde örgütlenme imkanı buluyor ve hakimiyet savaşımını sür-

dürebiliyordu. Denebilir ki, bu alanda, en geç örgütlenen bir güç de Hareketimizdi. Böylece Batman'da, sömürgecilik, yerel gericilik, sosyal-şovenizm, reformizm ve proletarya adına bir yığın oluşum örgütlenmiş bulunuyordu. Çoğu halkımızın çıkarlarına yabancı olmasına rağmen, gericilik, reformizm, sosyal-şovenizm adına her türlü örgütlenmenin yer edinebilmesi, tamamen bu karmaşık sosyal yapıdan kaynaklanıyordu. Bu nedenle Hareketimiz, alanda proletarya adına ilk örgütlenmeye başladığı günden itibaren, tüm bu güçlerin saldırısına uğradı. Proletarya adına ilk bilinç tohumlarını bu alanda da serpiştirmeye gelen büyük Devrimci Önder Haki KARER, ilk günde, başta küçük-burjuva reformistleri olmak üzere tüm güçlerin saldırısına maruz kalmıştı. Bu, her alanda olduğu gibi, daha çok da bu alanda proletarya adına, global kurtuluşçu adına bir örgütlenmeye çabasının ne kadar şiddetli saldırılara maruz kalacağını göstermekteydi.

Büyük Önder Mazlum DOĞAN yoldaşın çabaları sonucu, Hareketimizle ilk ilişki kuranlardan biri olan Mahsum yoldaş, o dönemde Batman'ın siyasal ortamını, kendisinin Hareketimizle ilişki kurmasının neden ve biçimlerini, Partiyeye sunduğu bir raporunda, kısaca şu cümlelerle ifade etmektedir: **"Yurtsever düşüncelerin yaygın olduğu bir yöreden (Silvan) oluşum, Türkiye devrimci hareketinin etkisi, insancıl duygulara sahip olman ve ilerici aydın-geçilim ilişkisi olan bağım gibi etkenler devrimci olmamda rol oynadı... Devrimci hayata atılma Hareketimizle başladı. Daha önceleri devrimciliğe karşı sempati vardı, fakat herhangi bir siyasi hareketle ilişkim olmadı... Hareketimizle ilişkim, 1977 yılında başladı. Dernekler etrafında kümeleyen aydın-geçilim arasında saflaşma sonucu meydana gelen siyasi grup ayrışmalarında, Hareketimizin ihtilalcı yapısına olan ilgin ve yakın arkadaşlarımızın çoğunun ortak düşüncelerle olması, beni diğer reformist ve sosyal-şoven gruplara karşı Hareketimizin yanında yer almaya itti. Daha sonraları bu atılımı araştırma-larım sonucu, bilinçli olarak sürdürdüm."**

Görüldüğü gibi o dönem, bu alanda, eğer proletarya önderlikli bir ulusal kurtuluş mücadelesi geliştirilmek isteniyorsa, sadece sömürgecilğe ve yerel gericiliğe karşı mücadele etmekle yetinilmemeliydi. Ortamı bulandıran, halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişmesini sadece ideolojik yöntemlerle değil, aynı zamanda politik saldırılarla da durdurmaya çalışan, amacından sapıtarak güdümlü bir mücadele haline getirmek isteyen bu bir yığın reformist küçük-burjuva ve sosyal-şoven güce karşı da, amansız bir mücadele sürdürülmeliydi. Çünkü, çok iyi hatırlanmaktadır ki, o zaman herhangi bir gösteride, "Kahrolsun Sömürgecilik" sloganının atılması bile, sözkonusu reformist, sosyal-şoven güçlerin şiddetli saldırılarına maruz kalmak için yeterliydi. Bu güçler, her halükarda Hareketimiz etrafında çember oluşturuyor, Hareketimizin en ufak bir devrimci girişimini şiddetle bastırmak için ellerinden gelen her türlü çabayı sarfetmekte, her türlü entrikacı, komplocu yöntemlere başvurmakta kaçınıyorlardı. Sömürgecilğin, yerel gericiliğin, reformizm ve sosyal-şovenizmin koro

halinde yönelmiş oldukları tüm bu saldırılar ortamında, henüz Hareketimizin tohum halinde, başındakilerden biri de Mahsum yoldaş olmak üzere, zar-zor üç-beş kişiyi yan yana getirip devrimci bir birim yarattığı bir evrede, Hareketimizin gelişmesi engellenmek istenmekte, yoldaşlarımız her gün ihbar edilerek ölümlle tehdit edilmekteydi.

Mahsum yoldaş, ilk devrimci çıkışı tüm bu saldırılar ortamında yaptı. Bu nedenle O'nun, devrimci olarak doğuşu, böylesine soylu bir doğuştu. O, daha sonraki tüm mücadelesinde daima direnişin başında yer alarak, giderek daha güçlü bir kişilik haline geldi. Mahsum yoldaş, ilk çalışmalarına, devrimci olarak doğuş yaptı. Batman'da başladı. O, içerisinde doğduğu ortamın tüm olumsuzluklarına karşı, yoğun bir savaş açarak büyük gelişmeler sağladı. Her şeyden önce 1977-78'ler döneminde, sosyal-şovenizm ve reformist küçük-burjuva milliyetçiliğiyle müthiş bir savaş sürdürerek, bu güçlerin yüzündeki sahte maskenin indirilmesine, başta gençlik olmak üzere halk kitlelerinin bu güçlerin peşinden gitmesinin engellenmesine katkıda bulundu. O, daha bu eylemleriyle büyük bir halk önderi olduğunu ispatlamıştı. Bu güçlerin bir yığın oyununu boşa çıkarmış, halkın bağımsızlık ve özgürlük davası etrafında toplanmasında büyük çabalar sarfetmişti. 1979'lara gelindiğinde, nüfusu onbinin üzerinde olan Batman işçi sınıfını devlete karşı örgütleyerek işçilerin ekonomik taleplerinin yerine getirilmesine katkıda bulunmuştu. Her yıl 1000'in üzerinde işçi alımını, devrimci işçi komitelerinin insiyatifine geçirmiş, bir devlet işletmesi olan TPAO'da işçi hakimiyetini gerçekleştirmişti. Yine bu yılın sonlarına doğru gerçekleştirilen belediye seçimlerinde, aktif bir çabıyla sürdürerek, seçiciyle, solcusuyla birçok gücün karşı çabasına rağmen, PKK adayı Edip SOLMAZ'ın kazanmasında büyük bir rol oynamış, onbinlerce insanın desteğini sağlamıştı.

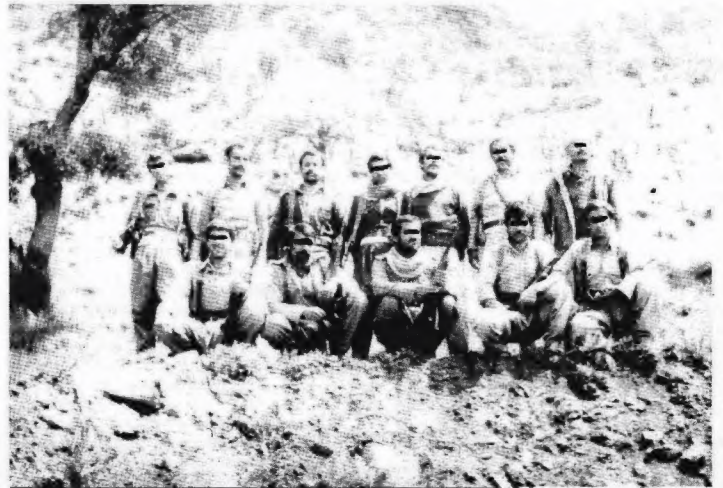
Mahsum yoldaşın önderliğinde Partimizin sağlamış olduğu bu muazzam kitlesel gelişmeyi sindiremeyen sömürgeciler ve yerel gericiler, Partimizin işçi sınıfını olduğu gibi, tüm kitlelerin desteğini alarak belediye seçimlerini de kazanmasına ortak bir komployla cevap vererek Edip yoldaşı katlettiler. Bu olayın da Batman direniş tarihinde büyük bir yeri vardır. Sömürgeciler ve yerel gericiler, halkımızın belki de tarihinde ilk sefer kullanmış olduğu özgür iradesine kurşun sıkarak, devrimci gelişmeyi durdurmak istemişlerdi. Bu noktada da direniş komutanı Mahsum yoldaş büyük görevler düşmekteydi. O, her türlü devrimci göreve olduğu gibi, bu görevlerine de büyük bir sorumluluk duygusuyla sahip çıktı. Edip yoldaşın katillerinin 9 gün gibi kısa bir sürede cezalandırılmasını sağladı. Bu temel üzerinde, Raman ağalarına (Faxro Ağa) karşı görkemli bir direniş başlatarak bu gürhün otoritesini sıfıra indirmiş; uzun yıllardan beri Batman halkının başına bela olan bu gürhün ezilmesine büyük komutanlık örnekleri sergileyerek, halkı bu beladan kurtarmıştı. Mahsum yoldaşın bu dönemdeki önemli bir hamlesi de bu direniş etrafında, mücadelenin silahlı biçimiyle kira

taşınmasında aktif bir rol oynamasıdır. Mücadelenin kira taşınması olayı nüve halinde de gerçekleştirilmiş olsa, bugün kırsal alanda yükselen görkemli direnişten, o zamanki çıkışın anlamı çok daha iyi görülmekte-dir.

Mahsum yoldaş, tüm bu gelişmelerden sonra, halk savaşını yolunda daha büyük atımları gerçekleştirmek için, ideolojik, politik her alanda daha iyi hazırlanmak üzere, Partinin çağrısıyla olarak, 1980 ocak ayında Lübnan'a, Filistin kamplarına gitti. Yedi aylık bir eğitim sürecinden sonra, tekrar büyük umutlarla, büyük bir sorumluluk duygusuyla ülkeye döndü. O, ülkeye döndüğünde mücadelede büyük oranda kira taşınması, direniş bu alanda sürdürülmekteydi. Ancak genelde olduğu gibi, Mahsum yoldaşın sorumluluğunu üstlendiği Batman bölgesinde de derin bir örgütsel kriz yaşanmaktaydı. Bu dönem, aynı zamanda 12 Eylül faşist rejiminin işbaşına gelmesinin arifesi olan bir evredir. Mahsum yoldaş, bu durumun bilinciyle soylu çalışmalar içerisinde girmiş, geniş bir alan üzerinde çabasına sürdürerek mücadeleye belli bir nefes aldırma başarılabilmştir. Aynı zamanda Partimizin geri çekilme taktiğine yöneldiği bir süreç olan bu aşamada O, kadroların korunmasında, yurtdışına taşınmasında, güvenliklerinin sağlanmasında önemli görevler başararak, cunta koşullarında bile, 1981 Parti I. Konferansı'na kadar içeride direnişin başında bulunmuştur. Bu süreçte, sayısız tehlikeyle karşı karşıya gelmiş de her seferinde büyük bir ustalıkla tehlikeleri atlattığını bilmiştir. Bu tehlikelerden biri de Büyük Önder Kemal PIR yoldaşın yakalanması olayıydı. Mahsum yoldaş, Kemal PIR'le bir bölgeden diğer bir bölgeye giderken, karşılaştığı düşman güçlerle çatışmaya girmiş, arabadan atılarak omuzu ve kolu kırıldığı halde düşman askerleriyle çarpışarak kurtulmayı başarmıştı.

Mahsum yoldaş, uzun süre içeride çalışmaların başında kaldıktan sonra, Parti I. Konferansı'na katılmak üzere ikinci kez yurtdışına çıktı. Konferansta Partiyeye sunduğu uzun raporunda, bulunduğu bölgede başından beri sağlanan devrimci gelişmelerin bir değerlendirmesini sunarak Partiyi aydınlatmıştı, Parti sorunlarının çözümüne de önemli katkılarda bulundu. Burada kaldığı kısa süre içinde kadro eğitim faaliyetlerine katıldı. Kadroların siyasi ve askeri yönden pratik olarak eğitimine katılan Mahsum yoldaş, **"Savaş, Ordu ve Ayaklanma Üzerine"** adlı bir eğitim broşürü de hazırlayarak kadroların eğitiminin derinleştirilmesine katkıda bulundu. O dönemde, kendisini dışa vurmaaya başlayan tasfiyeciliğe karşı da mücadele veren Mahsum yoldaş, değerli çabaları sonucu kadroları bu tehlikeden korumayı başardı. Aynı dönemde, Parti Merkez Komite aday üyeliğine de getirilen Mahsum yoldaş, kadroları, hataları temelinde eğitime, her türlü sağ ve sol sapmaya karşı korumada değerli hizmetlerde bulundu.

Konferans sonrası Lübnan'da bir müddet kaldıktan sonra, Parti tarafından Güney Kürdistan'a gönderilen ve orada ülkeye yeniden dönüşün ön hazırlıklarını yapmaya başlayan

Mahsum yoldaş, Güney ve Doğu Kürdistan sahasındaki tüm devrimci görevlerin sorumluluğunu üstlenerek büyük bir coşkuyla çalışmaya koyuldu. Sürdürüldüğü çalışmalarla kısa bir sürede, politik, örgütsel, teknik bir yığın kazanım elde ederek, pratik hazırlıkların temel taşlarını döşedi. Burada da, kadroların eğitim faaliyetlerine büyük bir özveriyle katılarak, pratik mücadeleyle hazırlanmada büyük çabalar sarfetti. Bir yandan alandaki bir yığın politik güçle ilişki geliştirirken, öbür yandan Partimizin cephe gerisi üslenmesini yarattı. Ayrıca, bir yandan örgüt içinde kendisini daha da ele veren ve o alanda, -o dönemde- Süleyman provakatorünün şahsında somutlaşan, kadrolarda zihinsel tahribat, kaos, moral bozukluğu yaratma yönündeki faaliyetleriyle karşı dururken, bir yandan da ilkel milliyetçiliğin, küçük-burjuva uzlaşmacılığın yaratmış oldukları bulanak ortamına karşı aktif bir mücadele yürüttü. Böylece O. Güney Kürdistan alanı ile Kuzey arasında güçlü bir bağ yaratılarak örgüt içinde gelişimin sağlanmasına yolaçtı. Bu arada kadroların eğitimine katkısı bulunan **"Devrimci Çalışmada Yanlış Anlayışların Eleştirisi"** adlı broşürünü de yazdı.

1982 sonlarında, esasen de 1983 baharında, Partimizin, ülkeye yönelik pratik faaliyetlerini başlatması sırasında Mahsum yoldaş, bu birimlerin hazırlık faaliyetlerine de katılarak, Kürdistan'ın birçok bölgesine devrimci öncü birimlerin ulaştırılmasında aktif rol oynadı. O, bu sırada faaliyet Türk ordusunun Güney Kürdistan'a yönelik olarak giriştiği işgal saldırısına da karşı durarak, bir yandan Güney Kürdistan'daki güçlere "Türk saldırısını yaygın bir gerilla savaşı ile karşılama" çağırısı yaparken, öbür yandan Kuzey Kürdistan'a geçerek, sınır üzerindeki aşiretleri PKK bayrağı altında böyle bir savaşa katmak üzere, yoğun ilişki ve temaslara geçti. Ancak hem Güney Kürdistan'daki güçlerin teslimiyetçi-uzlaşmacı tavırları, hem de Türk ordusunun pişman olmuş bir edayla hızla geri çekilmesi böyle bir gelişimin sağlanmasını durdurmuştu.

Mahsum yoldaş, bu tarihten sonra, artık Kuzey Kürdistan'da, öncü birimlerin başına geçerek faaliyetlerine buradan devam etti. Bu dönem, Partimizin ülkeye yeniden dönüş yaptığı ve ülke zeminini üzerinde örgütsel inşasına başladığı bir dönemdir. Mahsum yoldaşın üstlendiği Botan bölgesi, ulusal direniş mücadelemizde son derece tarihi rol oynamaya aday bir bölgedir. Nitekim günümüze kadar sürdürülen devrimci direniş, bunun böyle olduğunu pratikte de ispatlamıştır.

Botan bölgesi, direniş tarihimize son derece önemli bir yere sahip olmakla birlikte, bağımsızlık ve özgürlükçü bir ulusal direniş mücadelesinin geliştirilmesi açısından, bağrında bir yığın olumsuz özellik de taşıyordu. Her şeyden önce bölge, her açıdan Kürdistan'ın en geri bir alanını teşkil etmekteydi.

Bölgenin ekonomik durumu son derece geri; tamamen işçi-kapalı feodal yöntemlerin dışında herhangi bir yöntemini geçerli olmadığı bir üretim biçimi söz konusudur. Üretim, son derece ilkel yöntemlerle yapılmakta, tarımsal üretimin hemen hemen hiç bulunmadığı, esasen hayvancılığın geçerli olduğu, hayvan ürünlerinin de fazla değerlendirilemediği, pazarlama imkanlarının son derece sınırlı olduğu, ürünlerin büyük çoğunluğunun heba olduğu; hem sömürgeciler, hem aşiret ağaları tarafından gaspçılığın, talancılığın had safhada olduğu, doğal zenginlik kaynaklarının devlet tarafından el konulduğundan dolayı yere halkının bu kaynaklardan istifade etmediği, herkesin tüm yaşantısını birkaç hayvandan elde ettiği gelire bağladığı, dolayısıyla sıkı bir ekonomik menegeneye sıkıştırıldığı, yaşam umutlarının çok zayıf olduğu, geleceğe güven kabiliyeti bu anlamda fazla bir şey bulunmadığı; bir alan durumundadır Botan bölgesi.

Kısaca, ekonomik alanda böylesine olumsuz bir durumu yaşayan Botan bölgesinin sosyal durumu da son derece olumsuz bir tablo oluşturmaktadır. Her şeyden önce, sınıfsal ayrışma diye bir şey söz konusu değildir. Nüfusunun çoğunu köylülüğün teşkil ettiği Botan bölgesinde, şehirleşmenin çok düşük olduğu; alanın nüfusunun, feodal toplumun esas sınıfları olan köylülükle feodalizmin (aşiret ağalığının) hakim olduğu açık bir gerçektir. Köylülük kendi içinde bir ayrışmayı yaşamamıştır. Bu anlamda köylü nüfusunun hemen hemen tümü yoksul nitelikteki köylülük tarafından temsil edilmektedir. Sınıflararası ilişkilerde, hayvansal üretim zemininde feodal-serf ilişkisi sistemi geçerli bulunmaktadır. Biricik örgütlenme biçimi aşiret örgütlenmesidir. O da son derece

güdüklü, dağılmış bir yapıya dönüşmüştür. Şehirlerde son derece sınırlı olmakla birlikte, kırsal kesimde altyapı tesisi diye bir şey bulunmamaktadır. Ulaşım, hayvanlarla, at sırtında sağlanmaktadır, okuma-yazma bilen çok az insana rastlanmakta; şehirlerde sınırlı oranda bir okur-yazar tabakası bulunmakla birlikte, kırsal kesimde hemen hemen hiç okur-yazar bulunmamaktadır. Toplum bin bir parçaya bölünmüş, aile aileye, kabile kabileyne, aşiret aşirete, bir tarikat öbür tarikata, bir etnik azınlık öbür azınlığa düşürülmüş, tam bir sosyal kaos yaratılarak, bu çelişki ve çatışma ortamında sömürgeciliğin ve yerel gericiğin egemenliği tesis edilmiştir.

Bu ekonomik ve sosyal zemin üzerinde şekillenen siyasal durum da, devrimci, ulusal kurtuluşçu bir mücadelenin geliştirilmesi açısından son derece olumsuz bir durum arzıyordu. Her şeyden önce, bağımsızlıkçılık bir ulusal bilinç bulunmamaktaydı. Toplum gittikçe ulusal değerlerine gerekçe bir tanımlama getirmekten, bunun bilinciyle hareket etmekten uzaklaşmış bulunmaktaydı. Öyle ki; toplumun gözünde ulusal bağımsızlık ölü, ölenen, ama ancak hayal edilebilecek bir olgu durumundaydı. Sınıf bilinci ise, hemen hemen hiç gelişmemiş; yöredeki egemen sınıf, ağalar, beyler, dokunulmazlıklarına, herkesten daha Kürtçü(!); onlar olmazsa yaşam durur, "astıkları astık, kestikleri kestik", her şeyin hakimi görünümündeydiler. Kuşkusuz bunların önderliğinde gerçekleştirilen bir birlik, ancak, sömürgeci burjuvaziye hizmet etrafında şekillenirdi. Bu anlamda, yöre halkının ulusal veya sınıfsal bir birliğinden de bahsetmek mümkün olmamaktaydı, bunun tersine siya-

sal körlük, bölünmüşlük, parçalanmışlık, kendi ulusal ve sınıfsal çıkarlarına karşıtık, çelişki ve çatışmalar söz konusuydu. Bu nedenlerden ötürü, siyasal amaçlı bir örgütlenmeden bahsetmek de fazla mümkün olmadığı gibi, bu yönlü bir eylemden de bahsedilememekteydi. Sadece Güney Kürdistan'daki ilkel milliyetçi ve reformist güçlerin, bu alandaki değerleri de kendi hizmetlerine koşturmak amacıyla, örgütlenme yönünden halkımızın çıkarlarına hizmet etmeyen, tersine onu ulusal taleplerinden uzaklaştıran, ulusal davanın içeriğini boşaltan bazı çabalarından bahsedilebilir ki, bu da, Türk sömürgeciliğiyle, yerel ağalarla işbirliği içerisinde, halkı soyup soğana çevirmeye yönelik olarak yapılmaktaydı. Botan bölgesi, zaten tarihi ve toplumsal olarak yaşadığı tahribatı yetmiyormuş gibi, bir de yurtseverlik adına, Kürdistan adına çaba sarfettiklerini iddia eden bu güçlerin tahribatını yaşamaktaydı. Tüm bunlarla birlikte, halkı korkuncu bir korku, panik, güvensizlik ortamına zayıfleyen, akıl almaz baskı, işkence ve talan uygulamalarıyla nefes alamaz hale getiren sömürgeci Türk ordusunun yaratmış olduğu tahribatlara değinmeye fazla gerek görmüyorum.

Partimiz, örgütsel inşasını gerçekleştirmeye yönelik ilk adımlarını bu alanda ve böyle bir zemin üzerinde atıyordu. Her şeyden önce parti kadrolarının, öncü çekirdekler biçiminde bu alan üzerinde şekillendirilmesi ve ortama müdahale ettilerine gerekiyordu. Bunun için, kitlelerle baş sorunundan başlayarak, halkın bilinçlendirilmesi, sempatisinin kazanılması, bu nedenle yaygın bir propaganda ve ajitasyon çalışmasının geliştirilmesi, bu zemin üzerinde kitle örgütlen-

mesine geçilerek, desteğinin sağlanması ve eyleme geçilmesi gerekmektedir. Ancak bu yapılabildiği oranda, örgütün kendi içinde bir ilişki sistemine kavuşacağı belli bir merkezleşmenin sağlanabileceği, giderek parti örgütlerinde olduğu gibi, kitle örgütlerinde de bir yaygınlaşmanın sağlanabileceği, dolayısıyla örgütün ihtiyaç duyduğu her türlü teknik hazırlık yapılarak eyleme geçilebileceği söz konusuydu. Sınırlı da olsa böyle bir üslenmeye, kendi içinde bir ilişki sistemine ve kitlelerle güçlü bağlara kavuşmuş bir örgüt eyleme kalkabiliirdi.

İşte, Partimiz, böylesi olumsuzluklara yüklü bir zemin üzerinde örgütsel inşasını başlatırken, yukarıda belirlenen tüm bu görevleri yerine getirecek, mücadelenin esas biçimi olan silahlı mücadeleye geçme, bu temelde halk savaşı yolunda ilerleme sorumluluğuyla karşı karşıyaydı. Mahsum yoldaş, bu yönlü ilk adımların atıldığı alanda, tüm bu devrimci görevlerin yerine getirilmesi yönündeki direnişin başındaydı.

O, başta Botan bölgesinin çeşitli alanlarına olmak üzere, ülkenin birçok stratejik alanına öncü birimlerin yerleştirilmesinde aktif rol oynayarak pratik yönlendirmeyi üstlenmiş, bu yönde önemli başarılar göstermişti. Bu zemin üzerinde kendisinin aktif yönlendiriciliğinde sürdürülen devrimci çalışmalar sonucu, kısa sürede kitlelere belli bir bilinç götürülmüş; propaganda ve ajitasyonla, salt dar çevrelerle sınırlı kalmıyarak, geniş kitleler uyarılmış; geniş kitle desteği sağlanarak belli bir örgütlülüğe ulaşılmış; keşif, istihbarat vb. teknik hazırlıklar yönünden epey bir mesafe katedilmiş; örgüt birimleri kendi içinde bir bütünlüğe kavuşturul-

olmasının zorunluluğunu belirterek, 15 Ağustos atılımının kararlaştırılmasında peşin katkılarla bulunuyordu.

Dişardaki hazırlıkların yönü, bu biçimde belirlendikten sonra, tekrar Botan'a dönen Mahsum yoldaş, 15 Ağustos atılımının hazırlıklarının içinde sürdürülerek üç ay gibi kısa bir sürede, birimlerin yeniden toplanması, örgüt bağlarının daha güçlü bir biçimde düzenlenmesi, örgütsel merkezleşmenin sağlanması, teknik hazırlıkların hızlandırılması, eylemci bir savaşıç birikimin sağlanması, milis gücünün derlenip hazır hale getirilmesi, ajan-muhbir yapıya peşpeşe darbe indirilerek geriletilmesi ve tüm bu hazırlıklarla birlikte, bir eylem planlamasına ulaşılması görevlerini başarılar, Botan örgütümünün eyleme hazır bir yapıya kavuşturulmasında belirgin bir rol oynadı.

15 Ağustos afeesinde Partimizin Merkez Komitesi üyeliği seçilmiş olan Mahsum yoldaş, bu arada kurulan HRK'nın Merkez Konseyine seçilerek, kurulan İHK birliklerinden "14 Temmuz Silahlı Propaganda Takımı"nın komutanlığını da üstlendi. Artık Mahsum yoldaş, sadece pratik olarak değil, aynı zamanda resmen de bir gerilla komutanı, bir gerilla önderiydi. Mahsum yoldaşın komutasındaki "14 Temmuz Silahlı Propaganda Takımı", ilk eylemini, Şanlı 15 Ağustos Atılımının en güçlü eylemi olan Eruh baskınıyla gerçekleştirdi. Bilindiği gibi bu baskında, sömürgeci-faşist yönetimin tüm askeri ve sivil kurumları etkisiz kılınmış, sömürgeci subaylar cezalandırılmış, ellerinde ve depolarında bulunan tüm silah, cephane, araç ve gereçlerine el konulmuş, üç-dört saat içten denetim ele geçirilmiş, kitlelere sürekli hitap edilerek, devrimci gelişmeler konusunda uyarılmış, yurtsever olan herkesin bu savaşa katılması çağrısında bulunularak, gaspedilen tüm silah, araç ve gereçlerle kitlelerin coşkun uğurlamasıyla ilçe terkedilerek, Kürdistan halkının direnişine son derece şanlı bir sayfa eklenmişti. Eylemin hemen akabinde, ordusunun büyük bir bölümünü alana yığarak, savaş uçaklarıyla, helikopterleriyle, her türlü teknik araç ve gereçleriyle eylemcilerin peşine düşen faşist güçler, hiçbir sonuç elde edememişlerdir. Mahsum yoldaş, bin bir zorluğu göze alarak, yüce dağlara yaslanmış, birçok düşman çemberini yararak hiçbir kayıp vermeden ve almış olduğu tüm silah-cephane, araç ve gereçlerin bir tekini geride bırakmadan eylemini büyük bir başarıyla sonuçlandırmıştı. Mahsum yoldaşın hazırlanmasında, planlamasında, örgütlenmesinde ve uygulamasında belirgin bir rol oynadığı Eruh ve aynı gecede düzenlenen Şemdinli eylemleri ulusal kurtuluş mücadelemizde tarihi bir rol oynamış, halkımızın, dünya halkları arasında yer edinmesi, ulusal bilinçlenme ve birliğin gelişmesi, kitleler arasında safların belirginleşmesi, her alanda güçlü bir direniş zemininin yaratılması, her türlü reformist, oportünist, sosyal-sovenist eğilimin büyük oranda tasfiye edilmesi ile nitekim daha büyük devrimci atımların gerçekleştirilmesinde tarihi bir rol oynamışlardır.

15 Ağustos eylemlerinin hemen ardından Mahsum yoldaş, bir yandan Beyüşşepab'ta, bir yuzbaşı komutasındaki askeri birliği, yuzbaşı da dahil olmak üzere arabasıyla birlikte imha etme, Şırnak'ta, jandarma birliğine saldırarak çoğunu öldürme ve yaralama, Uludere'de, ajan-muhbirleri cezalandırma, Eruh'ta, milis yapıya büyük bir darbe indiren eylemlerin planlama ve örgütlenmesiyle uğraşırken, bir yandan da silahlı birimlerin başında 15 Ağustos atılımının yarattığı ortamı, sürdürüldüğü propaganda ve ajitasyon faaliyetleriyle örgüte dönüştürme, kitlelere 15 Ağustos atılımının anlam ve önemini, amaçlarını, yolaçtığı gelişmeleri kavratarak, kitlelerin bilinçlendirilmesini sağlama, bu zemin üzerinde örgütlenilmesini güçlü bir kitle desteği yaratma, örgüt gücünü büyütme için mücadeleye yeni savaşıç ve kadro adayları katma, bizzat silahlı birimleri kazanmalar ve muhtemel gelişmeler doğrultusunda eğitime ve nitekim güçlü bir yapıyla bir silahlı savaşıç sürdürme faaliyetine girişti. Mahsum yoldaş, tüm bu faaliyetleri başarıyla sürdürerek, geniş kitlelerin bilinçlendirilmesini, örgütlenilmesini, Hareketimiz etrafında kenetlenmesini ve gittikçe devrimci mücadeleye daha aktif destek vermesini sağladı. Nitekim O. bu desteğin bir ürünü olarak, çoğunluğu kitleler içinden gelen savaşıçlarla birlikte, kendisinin hem planlayıcı, hem örgütleyici ve hem de uygulayıcı olarak katıldığı Şırnak'ın Gündüke Melle karakol baskınına gerçekleştirdi. Karakolda, 150'nin üstünde asker ve muhtelif yerlerde mevzilenmiş 15'ten fazla nöbetçi bulunmasına rağmen, düşmana büyük bir darbe vurulmuş, biri subay olmak üzere 5 asker

öldürülmüş, 15 askeri yaralanmış, bir kısmının silahına el konularak, karakolun büyük oranda tahrip edilmesi başanmıştır. Böylece, Mahsum yoldaş, genelde Parti çizgisinin, özelde siyasal, askeri, örgütsel her alanda Parti taktiğinin yetkin bir uygulayıcısı olduğunu, herhangi bir kuşkuyla yer vermeyecek kadar açık bir biçimde, bu dönemde de bizzat pratiğiyle ispatlamıştır.

Tüm bu gelişmelerden sonra, artık yaz dönemi kapanmış, Partimizin, "faşist teröre karşı devrimci direniş geliştirme hareketi" sona ermiş, yeni bir direnişe hazırlanmak üzere şiddetli bir kış sürecine girilmiştir. Mahsum yoldaş, kış sürecinin devrimci mücadeleyi yaygınlaştırma ve devrimci eylemliyi sürdürme açısından taşıdığı olumsuzlukların bilinciyle hareket ederek, kış sürecinin, "devrimci deneyimlerin özümsemesi, kadroların eğitiminin bu temelde derinleştirilmesi, tüm devrimci kazanımların korunarak, örgüt gücüne dönüştürülmesi" gerektiği biçiminde bir değerlendirilme yapılabilir. Mahsum yoldaş, silahlı birliklerin kurulması; sevk ve idare sorunları, araç ve gereçlerin temini; askeri planların hazırlanması, eylem taktiklerinde derinleşme ve genişlemenin sağlanması ve bir bütün olarak silahlı mücadelenin geliştirilmesi üzerine çözümlemelere ulaşıyor. Partiyi bu yönlü önerilerle buluyordu. Nitekim O, "Devrimci savaşın geliştirilmesi üzerine" adlı, plan niteliğindeki bir rapor da toplantıya sunmuş, sorunları yeterli bir biçimde yetkince izaha kavuşturarak devrimci sorumluluğun güçlü bir örneğini bir daha sergilemişti.

Toplantıdan sonra, hazırlanan raporları ve toplantı kararlarını sunmak, talimatlarını almak için, Parti Önderliğiyle görüşme görevini alan Mahsum yoldaş, bölgeden birkaç aylık ayrılışından sonra tekrar bölgeye dönerken bir grup arkadaşıyla Nisan 1985'te Güney Kürdistan'da, sosyal-şoven, oportünist İKP güçlerinin bir yığın yardakçısı da yanına alarak kurduğunu pusuya düştü. Mahsum yoldaş, bu hain pusuya; atlattırmayı başararak, Mayıs 1985'te Botan bölgesine ulaştı ve bir daha direnişin başına geçerek, Şırnak alayının baskını ve çeşitli alanlarda mevzilenen düşman gücüne yönelik seri bir eylemlilikten sonra, 21 Mart'ta ilan edilen Ulusal Kurtuluş Cephesinin bu sürecine güçlülük kazandırmak, Cephenin ilanını bölgenin en ıçra köyüne kadar yaymak amacıyla, yaygın kitle toplantıları düzenlemeye girişti. Takım düzeyindeki HRK birliklerinin katılımıyla, Cephe bayrağı altında ve kitlelere megafonlarla

hitap edilerek gerçekleştirilen sayısız orandaki bu toplantılar neticesinde önemli kazanımlar elde edilmiş, o dönem yaygın olarak sürdürülen baskılar altında silah verilerle milis çete durumuna düşürülen birçok köylüye silahlı bırakılmış, ERNK bayrağı altında kenetlenmeleri sağlanmıştır. Bu yönlü gösterilerden en büyüğü, Mahsum yoldaşın komutanlık ettiği Takımın da ismini aldığı ve Hayri DURMUŞ'la Kemal PİR yoldaşların, Diyarbakır zindanlarında ölüm orucuna girerek, büyük bir direniş başlattığı gün olan 14 Temmuz 1982'nin yıldönümünde, yani 14 Temmuz gecesi Van'ın Çatak ilçesinde düzenlendi. İlçede bulunan tüm düşman gücü etkisiz hale getirildikten ve ilçenin denetimi tümüyle ele geçirildikten sonra, kitlelere yönelik olarak saatlerce konuşulmuş, bir nöbetçi yaralanarak, birkaç nöbetçinin silahlı alınması ve eylem büyük bir başarıyla gerçekleştirilerek geri çekilmiştir.

Bir dönem için kitlelere yönelik bu tür propaganda eylemlerinin sonucunu alan bu eylemden sonra, Mahsum yoldaş, yine aynı alanda kısa bir süre önce, Seyfettin ÖZEN, Ahmet ÇALIŞKAN ve Hasan BULUT adlı yoldaşlarımızı şehit eden milis-çete takımının üzerine yürüyerek, bir dizi eylemin gerçekleştirilmesini yönetmiş, sonuçta, bu hain takımından 18 kişi öldürülmüş, bunun iki misli kadar da yaralanarak, bir bütün olarak Van yöresinde çeteciliğe ağır bir darbe indirilerek çetecilik ezilmiş, elebaşları teslim alınmış, bu biçimde düşmanın bu alana yönelik olarak, uzun süreden beri sürdürmüş olduğu tüm çabalarının fiyaskoyla sonuçlanması sağlanmıştır.

Mahsum yoldaş, o dönemde düzenlenen ve ajan-milis güçlerin durumunun da tartışıldığı bir toplantıda, halkımızın direniş mücadelesinin önüne engel olarak dikilmeye çalışılan ajan-milis yapıya ilişkin olarak şöyle diyordu: **"Bu sorun halkımızın direniş mücadelesi açısından önemli bir sorundur. Ajan-milisçilik, kaynağını yerel gerici güçlerden ve bir bütün olarak ağılık sistemden almaktadır. Bu nedenle, aşiretler üzerine gitmede son derece titiz davranmalıyız. Ağalar karşı aşırı yaklaşımlar içerisine girmemelidir. Biz güçleri, belli sınıflara göre tasnif edip, ona göre yaklaşım göstermemiz en doğrudur. Bunlara karşı güdülen politika da şiddetle terak olmalıdır. Durumu mutlaka şiddetle gerektiren güçlere karşı sonuna kadar şiddet uygulanırken, diğerlerine karşı onları düşmanın oyununa gelmekten alıkoyucu, tarafsızlaştırıcı, esnek bir politika uygulanmalıdır. Ve esasen önemli olan, bu noktada sınıf bakış açısı hiçbir zaman unutulmadan yer ve zaman ögesini dikkate alan bir politikanın sergilenmesi sorunudur. Bir bütün olarak Botan bölgesinde, Partimiz açısından devrim çıkarına uygun görülen bir yığın politikanın uygulanma koşulları vardır. Önemli olan, her zaman, uygun yol ve yöntemleri bularak uygulamaya koy-**

maktır." (Toplantı tutanaklarından)

Mahsum yoldaş, söz konusu bu toplantının hemen ardından, alınmalarında büyük katkılarda bulunduğu toplantı kararlarını hayata geçirmek, bunlardan en önemli olan sonbahar atılımını gerçekleştirmek üzere harekete geçti. Bu süreç boyunca, Şırnak'ın Dedeağrı köyünde, bir askeri birliğin imha edilmesi ve iki dozer aracının yakılması, Şırnak'ta kömür ocağının basılması ve bir panzerin tahrip edilerek içindeki iki subay ve tüm askerlerin öldürülmesi, Alihan Tatar adlı milisin evine yapılan baskınla bir milis grubunun imha edilmesi, Uludere baskını, sınır üzerinde ikinci bir panzerin tahrip edilmesi ve içindeki tüm görevlilerin öldürülmesi ile en son olarak Ekim 1985'te, Çukurca'da bir askeri karakola saldırı ile 11 askerin öldürülmesi, 2 lav silahı, 1 adet MG-3, 6 adet G-3, 2 tabanca, telsiz, çok sayıda cephane ve bol miktarda gizli belgenin ele geçirilmesi eylemlerini gerçekleştirdi. Mahsum yoldaş, bu eylemlerin bir kısmına planlayıcı ve yönetici, en büyüklerine de hem planlayıcı, hem yönetici, hem de uygulayıcı olarak katılarak, Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesine yeni bir atılım kazandırdı. Böylece yeni bir kış sürecine de girildiğinden, sonuçlandırılan sonbahar atılımından sonra, güçleri, yeniden mücadelelerin sonuçlarını özümsemeye, kış hazırlıklarını yoğunlaştırma ve yeni bir atılıma hazırlama biçiminde düzenledikten sonra, Parti Genel Sekreterliğine, "Mücadele sorunlarımız" başlığı altında gönderdiği ve tüm Partiyi, devrim sorunlarına sıkı sıkıya sarılarak çözüme kavuşturma çağrısı anlaşılan gelen bir raporunda şunları söylemekteydi:

"Kürdistan'da devrimci mücadele yeni bir atılımın eşliğinde bulunmaktadır. Ve bu atılım, ağırlıklı olarak öncüde biriken nedenlerden dolayı zamanında yapılamamaktadır. Büyüme ve gelişme sorunlarıyla yüz yüzeyiz. Devrimci savaşın özgün yasalarını, Kürdistan gerçekliğiyle bütünleştirme konusunda çekilen sıkıntı ve sancılarımız vardır. Mücadelenin sorunlarına çözüm arayışları bu platformda ele alınmalıdır.

Ülkemizin objektif yapısı marksist-leninist bilimin ışığı altında aydınlatılmış, bu temelde devrimin strateji ve taktiği doğru belirlenmiştir. Bu yönde kuşku ve tereddütler söz konusu edilemez. Yeterliliklerin izahı objektif etkenlere dayandırılmaz. Doğru devrimci politikanın örgütlenme ve savaş sorununda yeterince uygulanamama sorunu vardır. Bunun nedenlerini bulma ve izaha kavuşturma durumundayız. Nedenleri çok yönlüdür, fakat, bunların odağını pratik yönetim teşkil etmektedir. Bu tarz bir belirleme, salt iktisadi bir bakış açısıyla değil, pratik gelişmeye damgasını vuran çalışma, hareket ve eylem taktiklerini belirlemiş olması açısından yapılmaktadır.

Partimizin doğru devrimci politikası, her alanda statüleşmiş yapıları zorlayıcı ve dağıtıcı etkiler bırakmaktadır. 1940'larda Kürdistan'da geliştirilen kemalist düşünce ve 1960'larda başlatılan sömürgeci kapitalizm ile toplumumuz, Türk uluslaşmasının uzantısı ve doğal bir parçası haline getirilmek istenmiş, sosyal ve kültürel düzeyde yaygın bir işbirlikçi yapı şekillendirilerek, Kürt toplumunu öz benliğinden uzaklaştırmaya sürecine sokulmuştur. Çok yönlü önemli mesafelerin katıldığı bir ortamda, Hareketimizin devrimci müdahalesi başgöstererek, tarihsel bir gelişim süreci üzerinde değiştirici rollerde bulunmuştur. Devrimci rol, dönemsel değişiklik göstererek, 1984'ten itibaren en şiddetli yaptırım gücüne ulaşarak nitel bir sırcayışta bulunmuştur. Türk sömürgeciliğinin 1980 sonrasında faşizm biçiminde yeniden kurumsallaştırılması önünde en ciddi engeli oluşturan Partimizin politik gücü, pratiğe aktarılıp maddeleşme sürecine girmesinden itibaren faşizm cephesinde önemli gedikler açılmış, sömürgeci yönetimin çürümüşlüğü su yüzüne çıkarak devrimci müdahale durumunda yaşam ve ilerleme gücünde olmadığı herkesçe anlaşılmıştır. Ordu ve siyasal kurumların niteliği sinamaya alınmış, kapitalist ekonominin aşılmasını bunalımı üzerinde inşasına çalışan yapı kurumsallaşmış, dayatılan subjektif gelişmelerle çıkmaza girerek derin sarsıntılar geçirmiştir.

1985 döneminde düşman direnişimizin yakıcı şiddetli ile karşılaşmış, silahlı hareketin tasfiye edilmesi planına başarı şansı tanınmamış, görülmemiş düzeydeki saldırı ve oyunları karşısında silahlı hareketimiz varlık ve gelişimini koruyabilmiştir.

İfade edilen siyasal gelişme ve kazanımlar, 1985 yılında yeterince maddi bir güce dönüştürülemediği, gereken atılım yeterli bir biçimde yapılamamıştır. Bugün, belirlenen hedeflere yeterince varamadığımız gibi belli oranda kayıplarımız da oldu. Geline noktasındaki duruma yolaçan etkenleri dar ele almayız, bunlar ne salt iradi ne de düşmanın güçlülüğü ile izah edilebilir. İradi gücümüzü doğru devrimci taktiklerle birleştirip düşmanın güçlülüğünü aşan, kitlelerdeki objektif geriliğin üstesinden gelebilen bir çalışma ve askeri hareket yönelimine girememiş olmamızla durum açıklanabilir.

.... 1985 Bahar Atılımını belli oranda tıkanan hususları şu etkenler içinde açarsak;

1- Örgütlenme: Bugün kitleler içinde örgütlenme açısından yeterli bir örgüt gerçekliğini yaşadığımız gözler önündedir. Örgütlenme olayı erişilen mücadele boyutunun ölçüsü ile ele alındığında çelişkili bir durumun yaşandığı görülür. Savaşın örgütlenmeye duyduğu ihtiyaçtır. Yeterli bir örgütlenme oluşturmaksızın, savaş iletmeninin fazla olanaklı olmadığı, her gün yaşadığımız pratik ve rahatlıkla anlaşılmaktadır. Fakat bu konuda hala yeterli bir pratik çözümleyiciliğe ulaşıldığı da söylenemez.

Örgütlenmenin silahlı propaganda aracını etrafında gelişme bulacağı belirlemesi doğru ve Kürdistan'da bu yöntem dışında temel bir olanak aramak hayalcilik olur. Nitekim şimdiye kadar sağlanan tüm gelişmeler, bu araca baş vurulduğu oranda olmuştur. Fakat sorun silahlı propagandayı işletmekle bitmiyor, etkiyi geliştirimin doğru siyasi ve askeri yöntemlerini geliştirmek ve ürünleri korumak sorunu önemlidir. Bizde de yeterli bir biçimde yapılmayan da budur. Bir örnek olması açısından Botan bölgesini ele alırsak; bu bölgede silahlı propaganda az yapıldı; denilemez... 1983'ten 1984 Ağustos'una kadarki dönemin sorunları silahlı propagandayı bölgenin sosyal, siyasal özelliklerinin gerektirdiği tarzda uygulamamadan başgöstermiş, örgütlenme bu nedenle gelişmemiştir. 1985 döneminde örgütlenme yeni bir içerik ve biçim kazandı. Sorun, silahlı propagandanın boyutunu aştı. Doğan siyasal potansiyeli savaşın içine çekerek, düşmanın geliştirdiği yaygın savaş karşıt halk savaşını somut kitleseleme temele oturtarak yeterli bir cevap verimliydi. Savaş kitleleştirilmeli, düşmanın karşısına kitle gücüyle çıkmalıydı. Sorun niyet meselesinde ele alırsak hepimiz bu konuda hemfikiriz, fakat yönteminde değil. Örgütlenme, düşmanın ezici baskısı ortamında ister istemez savaş sorunlarıyla iç içe gelişti. Kalıcı yaygınlaşma, ancak savaş iyi uygulamakla mümkündür. Son derece geri bir yapı üzerinde bolşevik örgütlenme tarzının fazla sonuç vermeyeceği ve bir yığın zorlukla karşılaşılabileceği açıktır. Bu alanlarda örgütlenme, cephe esprisi ile ele alınmalıdır. Genel bir şemaya bağlı kalmaktan uzak durulmalıdır...

Dağılık bölgelerdeki kitleler içinde otorite hareketi oluşturmaksızın insanları elde tutmak fazla olanaklı olamaz. Devlet otoritesi karşısında boyun eğme aşiret aristokrasi hızla devrim karşıtı olmakta, sınıf dürtülerini azzınlatmaktadır. Bugün örgütlenmenin önünde en büyük engeli oluşturan bu kastur...

Kitlelerin mücadele konusundaki hakim düşüncesi hala ısyandır. Uzun süreli bireysel fedakarlıklara katlanmakla zorluk çekilmektedir (kitleler). Bu bölgelerdeki hakim direniş geleneği, düşmanla karşı cepheye savaşta tutuşmaktadır. Hakim olan düşünce savunma savaşçı düşüncesidir...

Bu elverişsiz etkenlerin yanı sıra, kadroların konuya yaklaşım tarzındaki eksiklikleri de açıktır. Örgütlenme, pratik görev ve ilişkilerin toplandın oluşturma ilkesi uygulanmakta; keşici olmayan tutum ve ideal mekanizma arayışı içinde bulunulmaktadır. Sorunu halkalardan yakalama, özgün yapıya uygun düşen politika belirleme ve sonuç alma titizliğini yeterince gösterememe gibi, çalışma tarzındaki eksiklikler söz konusudur... Oysa, dağlardaki örgütlenme olayı, bir güç ve otorite olayıdır. Üslenme ve savaş sorunundan ayrı ele alınamaz. Bu gerçek salt bize ait bir olay değil, Çin ve Küba'da da yapılmakta olan bu olmuş ve ilk başarının anahtarının rolünü görmüştür.

2- Silahlı mücadele: Silahlı mücadelede edilgen bir durum yaşanmaktadır.

Savaş, kendi yasaları üzerinde hızlı bir tırmanış seyrinde yol almakta, fakat, ayak uydurmadaki acemilik çekilmektedir. Savaşın temel unsurlarına dayalı hareket geliştirmede yetersizlik görüldüğü, sorun çoğunca niyet düzeyinde ele alınıyor, yöntem ve taktikler çoğunca amatörliğe düşüldüğü. Savaşta olumlu bir belirginliğimiz varsa, bu da istek ve kararlılıktır. Bugün arzulağımız düzeyde bir savaş hareketini geliştiremiyorsak bile, bunun gerekliliğinden kuşku duyulmamalıdır. Biz istesek de, savaşın boyutunu sınırlanamayız. Bugün birçok alandaki mücadeleyi gerilla savaşı sorunudur. Ve gerillanın esas stratejik ilkesi sürekli vurmaktır. Bu yasa kendisini çok açık dayatmıştır. Yukarıda da değindiğimiz gibi, siyasal kazanımların korunması temelinde örgüt de doğar, gelişkin savaş da. Kürdistan toplumu tüm geriliğine rağmen, güven verici siyasal ortam içinde gerçekten isyan potansiyelidir. Bu bir abartma değil, bin kez şahit olduğumuz bir gerçektir. Toplumumuzun bu özelliğini iyi farketken düşman, ne pahasına olursa olsun siyasal ortamı boğmak için elinden geleni sarfetmekten geri durmamakta, yüzbinlere varan ordu gücünü halkın üzerine salarak nefes alamaz duruma getirmeye çalışmaktadır. Silahlı propaganda bu nedenden yeterli olamamaktadır. Gelişen seviyede kitleler propagandadan ziyade eylemin askeri yönüne dikkat etmekle ve bu ölçü ile sonuçlar değerlendirilmektedir. Yani her açıdan, artık gerilla savaşı zaruriyet halini almıştır. Fakat, sorunun bu yönü açık olmasına rağmen, gerillanın ulaşılabilir seviyedeki karakterine uygun pratik geliştirilememektedir. Yüzlerce irili-ufaklı silahlı eylemimiz mevcuttur, yaygın bir hareketliliğimiz vardır. Fakat yeterince nitel bir askeri sonuç elde edilememiştir.

3-
4- Yönetim ve kadro sorunları. **Pratik yönetimin içinde bulunduğu yetmezlik olayı inkaredilemez, iç ve dış gelişmelerin seviyesine ulaşamadığımız birçok gelişmede farketmek mümkündür. Güçlerin yeterince yönlendirilemediği açık bir olay. Yönetim biriminin yapısal durumu söz konusudur. ...üyelerin çoğunluğu, derin düşünce yoğunluğuna girmekle yetersiz kalan, rolünü militanlık düzeyinde sürdüren ve iradesini zorlamanın ötesinde kendisine yönelmeyen bir yapıda bulunmaktadır. Bazılarının içine girdiği hareketli pratik, düşünce uğraşısının alanını daraltmakla birlikte durum salt bununla izah edilemez. Teorik eğitimi gelişmelerin seviyesine göre sürdürme, pratik politikacılık sanatında uzmanlaşmada yetersiz kalma gibi eksiklikler söz konusudur.**

Çoğunlukta görülen bu yapı yanında, bazılarında bireyci tutum alışkanlıkları ve subjektivizmin ağır etkileri de görülmektedir. Ve bu, bazılarında katı bir özelliğe dönüşmektedir...

...İç koordine zayıflığı, güçlerle itibata ve yakın denetim aygıtının yetersizliği önemli sorunlara neden olmaktadır. Güçlendirilmesi gereken en önemli hususların başında bu gelmektedir. Pratiğin ayrıntı sorunlarına yaklaşım tarzı kısmi düzleme göstermekle birlikte, özgün yapı ve konular üzerinde uzmanlık yöntemini hala yeterince geliştirmedik. Tahlil ve belirleme, somut planlamaya her zaman verdirilememektedir.

Kadro sorunlarımız eski kapsamını önemli oranda aşmıştır, direniş tarzı egemendir. Sınırlı bir kesimin seçici çalışması anlayışı vardır ve bazılarının yönetici durumunda bulunan bu unsurların gelişmeleri dondurucu rolleri açığa çıkmıştır. Bunun için belli bir eğitim ve dinlendirme ihtiyacı vardır.” (11 Kasım 1985 tarihli rapor)

Mahsum yoldaşın raporunda da rahatlıkla görüldüğü gibi O, bu dönemde de koşulları yerli yerinde değerlendirecek Partimizin ve mücadelemizin çözümlemesi gereken cananlık sorunlarını tespit etmiş, çözüm yollarını göstermiş ve her şeyden önce, mücadelenin daha ilerlere götürülmesi ve direnişin kesintisizliği ucasına açısından yeni atılımlara ihtiyaç duyduğunu, sonbahar atılımını gerçekleştirmesinin hemen ardından belirtmiştir. 1985 direnişinin deney ve sonuçlarının özümsemesi ve güçlü bir atılıma dönüşürmesi açısından kadro ve savaşçıların, kiş sezonuna uygun bir şekilde konumlandırılma eğilime tabi tutulmasını, belli bir maddet dinlendirilmesinin gerekliliğini belirtmiş, bunun için planlar geliştirmiş, güvenli

alanları tespit ederek bu alanlarda kadro ve savaşçı birikiminin sağlanmasına aktif rol oynamış, eğitim olanaklarını geliştirmiş, bunun için her türlü teknik donanım-araç-gereci temin etmede başı çekmiş, kadroların güvenliğini sağlamış ve tüm bu çabalarıyla birlikte, bir yandan da düşmanın üzerine yürüterek, direnişte boşluk yaratılmasına müsaade etmemiş, direniş bayrağını kiş koşullarında bile elden düşürmemiştir. Kitle çalışmasına yoğunluk kazandırarak kitle eğitimi sürdürmüş, örgütlenmeye derinlik kazandırmada yoğun bir çaba göstermiş ve nitekim 1986 Bahar Atılımını böylesine güçlü bir donanımla karşılamayı başarmıştır.

Kişin o dondurucu karları yavaş yavaş eriyip, bahar tüm çekiciliğiyle, o güzelim Kürdistan dağlarını sarmaya başladığında ve halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin sembolü Newroz ile ERNK'nin kuruluş yıldönümü yavaş yavaş yaklaştığında Mahsum yoldaş, kişin o sabırsızlandırıcı etkisini bir tarafa bırakıp, tüm gücüyle, Kürdistan tarihine yepyeni bir şanlı sayfa yazmak üzere, Bahar Atılımını gerçekleştirmek için devrimci direniş tırmandırmaya başladı. O, Botan bölgesinin bir ucundan diğer bir ucuna fırtına gibi eserek, Kelâ Memê, Herokel ve Çirov dağlarını tepip, Uludere, Şırnak, Erup ve Perwardê bir dizi eylem gerçekleştirerek düşmanın kiş boyu gerçekleştirmeye çalıştığı tüm demogoji ve yalanlarını yerle bir etti. Faşist Türk sömürgecileri tüm basın-yayın kurumlarıyla, başında Mahsum yoldaşın bulunduğu bu şanlı atılıma, "PKK'nin Bahar Taarruzu" dedi. Evet, bu gerçek bir Taarruzdu, hem de halkımızın sömürgecilğe ve her türlü gericiğe karşı isyan duygularının kabardığı Newroz sürecindeki bir taarruz, ve zaten Partimiz de bunun derin bilinciyle bu taarruzu başlatmıştı. Bu, aynı zamanda düşman açısından son derece yıkıcı bir taarruzdu da. Düşmanın kiş boyu geliştirmeye çalıştığı tüm kompo ve planları boşa çıkmış, Türk ordusunun acizliği bir kez daha herkesin görebileceği bir biçimde gözler önüne serilmişti. Düşman, geliştirmiş olduğu tüm tedbirlerin bir anda yerle bir olduğunu görmüş, bunun verdiği büyük bir telaşa, kendi içinde bir kargaşaya sürüklenmiş, Kenan Evren, bir daha "doğu" gezilerini düzenleyerek halka yalvarma sahtekarlığına ihtiyaç duymuş, Özal hükümeti kiş boyu tükürdüğünü yalamak durumunda kalmış, hatta bu atılımla hükümet düşmanın eşliğine gelip dayanmıştı.

1986 Bahar Atılımı, ulusal direniş tarihimizde son derece güçlü bir anlama sahiptir. O, her şeyden önce, Partî Önderliği ve Ulusal Kurtuluş Cephesi, bayrağı altında, direniş mücadelesinin kesintisizliğe ulaştırılması anlamını taşımaktadır. Faşist Türk sömürgeciliği, iki yıldan beri mücadelemize karşı başvurabileceği her türlü oyuna başvurmuş, elindeki tüm imkanlarını seferber etmiş, ulusal ve uluslararası alanda direnişimizi desteksiz bırakmak için, emperyalizmi ve her türlü gericiği de yardımına çağırarak, bir yığın siyasi manevralara girişmiş, içerde şovenizmi ayyuka çıkararak, "Millî Birlik" bayrağı altında sağ ve soluyla tüm burjuva muhalefeti toplamaya çalışmış, aynı kılıf altında, üzerinde sonuz bir sömürü ve baskı uyguladığı Türk halkına şovenizmi empoze etmiş, "yasa dışı" sol'un iplerini eline alarak başta Hareketimize karşı olmak üzere, ona tasfiyeci bir rol oynamıştır. Bundan da öteye, bölgedeki bir yığın oportünist, sosyalşovenist ve reformist gücü de yanına alarak direnişimizin üzerine saldırmış, Kürdistan'da ilkel milliyetçi güçlerden reformist küçük-burjuva güçlere kadar hepsini bir koro halinde direnişimizi durdurmak üzere seferber etmiş, Kürdistan toplumunun bağında ağalık sisteminden dini öğelere kadar tüm genç yapı, kişi ve kurumların hepsini zorla veya gönüllü olarak direnişimizi karşı çıkarmıştı. Ve tüm bunlarla birlikte, askeri, siyasi, ekonomik vb. tüm kurum ve kuruluşlarını seferber ederek direnişimizi saldırmıştı. Ama tüm bu çabalara karşı sonuç tam bir fiyasko olmuştur.

Tüm bunların tersine, 1986 Bahar Atılımı, uluslararası alanda Kürdistan halkını ve bunun öncü gücü Partimizi dostuna ve düşmanına artık vazgeçilmez bir biçimde tanıtarak, layık oldukları yere oturmuş, dost olması gereken Kürdistan halkına nasıl bir dostluk yapması, düşman olması gerekene de nasıl bir düşmanlık yapması gerektiğini kavratmış. Herkesi Kürdistan hususunda gerçekçi olmaya, Kürdistan devrimine oyun oynamaya zorlamış. Bundan da öteye, emperyalizmin, sosyal-demokrasinin başını çektiği, Hareketimize yönelik tüm tasfiyecî çemberi yırtmış, bölgede, Türkiye'de ve Kürdistan'da, oportünizm, sosyal şovenizm ve

reformizm adına içten ve dıştan Hareketimize ve direnişimize yönelik tüm tasfiyecî saldırıları boşa çıkarmış, tüm bu güçleri teşhir ve tecrit ederek, gerçek yerlerine oturtmuştur. Ayrıca Türk devletinin iki yıldan beri akıl almaz uygulamalarla geliştirmeye çalıştığı pasifikasyon ortamı, kesin bir biçimde kırılmış, direniş birkaç bölgeye sınırlı olmaktan çıkarak tüm Kürdistan sahına yayılmıştır. Bugün artık direniş, tüm Kürdistan halkının günlük bir uğraşısı haline gelmiştir. Şüphesiz ki, bu, devrimde yüksek bir seviye demektir. Tüm bunlar sonucunda, başta Türk ordusu olmak üzere, bir bütün olarak Türk devleti büyük bir çıkmaz içine sürüklenerek yıldırıcı bir acizlik içerisine girmiştir. Şüphesiz ki,

halkımıza ve mücadelemize karşı trilyonlar harcayarak, topyekun bir savaş sürdürdüğü halde, ve hem de bugün ve geleceğe kıyasla direnişimizin en zayıf olduğu hallerde bile alınan tüm tedbirlerin fiyaskoya sonuçlanması, Türk devleti açısından geleceğin tam bir yıkım olacağını şimdiden göstermektedir. İşte, Türk devletinin başvurduğu her türlü gılgınlığın kaynağı da budur. Ve tüm bunlardan kalkarak diyoruz ki; Partimiz önderliğinde halkımızın, büyük acılarıyla, her türlü zorluğa katlanarak, bu uğurda yığınlarca militan ve önderini şehit vererek, bir yığın acıya göğüs gererek, tarihimizin ve çağımızın son derece vahşi, son derece barbar, insanlık ve medeniyet tarihinden nasibini almamış yamyan bir sınıfın önderliğindeki Türk devletine karşı sürdürmüş olduğu direniş, bugün artık hiçbir biçimde kesintiye uğramayacak son sınıra dayanmıştır. Türk devleti ne yaparsa yapsın, hangi çare ve tedbir başvursun vursun, ne kadar inkarcı davranırsa davranırsın, emperyalizm, gericiлик, sosyalşovenizm, reformizm adına hangi gücü imdadına çağırırsa çağırırsın, ne kadar imhacı, katliamcı davranırsa davranırsın, Kürdistan halkının direnişini kesintiye uğratamayacak, direniş, her gün yeni boyutlar kazanarak sürekliliğini sürdürecektir. Bu gerçeklik Kürdistan için artık kesin bir yargıdır.

İşte Partimiz, direniş tarihinde böylesine yüklü bir anılamı olan 1986 Bahar Atılımını gerçekleştiren, direnişin büyük önderlerinden, Botan direnişinin Büyük Komutanı **MAHSUM KORKMAZ** yoldaşı, 28 Mart 1986 günü, büyük çaptaki faşist ordu birlikleriyle girilen bir çatışmada, büyük kahramanlıklar sergiledikten sonra şehit verdi. Kuşkusuz, Mahsum yoldaşın şehadeti, direniş tarihimizin en büyük şehadet halkalarından biri olup, Partimiz, halkımız ve dünya ilerici güçleri açısından son derece üzücü bir olaydır. Faşist Türk sömürgecileri, Mahsum yoldaşı katletmekle bir yoldaşımızın fiziki varlığını son vermeyi başarmışlardır. Ama şunu da hiçbir zaman unutmayalım ki; her şehit voldaşımız gibi, en büyüklerinden biri olan Mahsum yoldaş da sadece fiziki bir varlık değildir. O, aynı zamanda, kimsenin Kürdistan halkının gönülünden söküp atamayacağı manevi bir komutandır da. Bu anlamda, Mahsum yoldaş açısından ölüm diye bir şey söz konusu değildir. Mahsum'un partisi PKK gerçekleştirdiği ölüm diye bir olay yoktur. PKK, hiçbir zaman ölüm diye bir olay kabul etmedi ve sonuna kadar da etmeyecektir. PKK, ölümde yaşamayı yaratılanların partisidir. Bu nedenle Mahsum yoldaş ölmüştür. O, bundan sonra, anısına kurulaacak Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusunun başkomutanıdır. Bundan sonra, Kürdistan halkı bu manevi komuta-

rın komutası altında savaşacak ve mutlaka kazanmasını bilecektir.

MAHSUM YOLDAŞ KOMPLE BİR DEVRİMCİ KİŞİLİKTİ

Kuşkusuz ki, Mahsum yoldaşırtıyanılara, onun kişiliği, sergilediği devrimciilik hakkında fazla anlatacak bir şeyimiz olamaz. Çünkü onlar, Mahsum yoldaşı gördüler, duyular, dolayısıyla onun nası bir kişi, nasıl bir devrimci olduğunu bilirler. Ancak Mahsum yoldaşı görmeyenlere, tanımayanlara anlatacak bazı şeylerimiz olabilir ki, bunların da yetersiz olacağını, onun kişiliği ni, sergilemiş olduğu devrimciiliği izah etmeye gücümüzün

yetmeyeceğini peşinen kabul etmekle birlikte, buna rağmen ilimimiz döndüğü kadar bir şeyler aktarmaya çalışacağız.

O, her şeyden önce büyük bir yurtseverdi. O, ülkesinin taşını, toprağını, insanlarını, dilini, kültürünü, her türlü ulusal değerini seven, sömürgeciğin ülke topraklarını üzerindeki her türlü varlığına, ulusal değerlerinin talan edilip halkımızın baskı altına alınmasına karşı savaşan, halkımızın sömürgecilğe karşı olan kin ve öfkesinin yoğunluğunu, yücelmiş bir ifadesiydi. O, her şeyini halkına ve onun bağımsızlık ve özgürlük davasına adanmış bir kişilikti.

O, son derece fedakar, kendisi için hiçbir maddi-manevi çıkar düşünmeyen, her şeyini davaya adayan, düşüncede ve pratikte kendisine sonuna kadar yitkilene, gece gündüz demeden devrim davası için günün 24 saati didinen, çaba sarfeden, yorulmak nedir bilmeyen, enerjisiyle ve her türlü maddi-manevi imkanını devrim için seferber eden bir kişilikti.

O, son derece cesaretli, hiçbir zaman zerre kadar bir korku, panik, endişe duygusuna kapılmayan, düşmanın her türlü saldırısına kararlılıkla göğüs geren, gözünü kırpmadan düşmanın üzerine yürüyen, devrim davası uğruna ölümü hor gören, şehit olmayı bir şeref ve onur payesi olarak gören, düşmandan hiçbir zaman medet ummayan ve herkesi böyle davranmaya çağırarak bir kişiliktir. En önemlisi de, O, her zaman devrimi ileriye götürecektir hamleler yapmaya cesaret eden bir kişiliktir.

O, alçakgönüllülüğün, olgunluğun erişilmiş gücü bir örneğiydi. Tüm üstün meziyetlerine rağmen O, hiçbir zaman kendisini üstün görmez, yoldaşlarına ve halka karşı son derece saygılı, arkadaşlarına ve halka hizmet etmekten zevk ve gurur duyan, küçük şeyleri hiçbir zaman mesele yapmayan, her şeyi, her olguyu büyük bir olgunluğa değerlendiren, en ufak bir hatasını büyük bir alçakgönüllülükle kabul eden, ve bu temelde hızla büyüyen bir kişiliktir.

O, hata ve yetmezliklere karşı müthiş bir eleştiriciydi. Hiçbir zaman, hiçbir hata ve yetmezliğe prım vermez, en usta bir şekilde, karışındakini kırmadan, yapıcı bir şekilde, hata ve yetmezliklere karşı koyar, kaynağını bulur, üzerine gider, ortadan kalırcıma için büyük bir ustalıkla elinden gelen hiçbir şeyi esirgemezdi. O, bu noktada esneklik ve katıllık usta bir biçimde birleştirir. gerektiğinde son derece esnek, gerektiğinde son derece katı, uzlaşmaz bir tavır sergilerdi. Denilebilir ki O, esneklikle katıllığı en uygun bir biçimde uygulamasını bilen müthiş bir kişiliktir.

O, büyük bir askerdirdi; askerlik sanatının derin bir kavrayışına ulaşmış, askerlik kanun

ve kurallarına son derece bağlı, bunda hiçbir gevşekliğe, hiçbir tembelliğe yer vermeyen, kendisinden başlatmak üzere, yandaşları sürekli bir asker gibi yaşamayı, bir asker gibi hareket etmeyi öğreten, bu konuda hep ilkel hareket eden, silahına hakim, her an düşmanla karşılaşmaya hazır. Bu noktada da onun en güçlü yanı, kendisinden başlatarak, askerliği tüm bir halka yayma çabalarıydı.

O, bir eylemciydi. Özellikle, devrimciliğe adina, ulusal kurtuluşçuluğa adina yola çıkıp eylemsiz yaşamayı büyük bir onursuzluk sayardı. O, sürekli eylem içinde olmayı, düşmandan her an bir şeyler koparmayı, şu veya bu biçimde düşmana her an yeni bir darbe indirmeyi esas alırdı. Ve bunu pratiğinde sürekli uygulardı. Böylece O, iyi bir planlayıcı, iyi bir yönetici olduğu gibi, son derece güçlü bir uygulayıcıydı da.

O, bir örgütçüydü. O, örgütsüz olarak hiçbir şeyin, hiçbir zaman yapılamayacağını çok iyi bildiğinden, örgütsüzlükten, dağınıklıktan, örgütsüz yaşamaktan nefret ederdi. Örgüt kurallarına son derece bağlı kalır, uygular ve uygulattı. Her zaman kendisiyle birlikte çevresini de örgütler, planlar, programlar yaşamayı bir sanat olarak benimser, bunu tüm çevresine ve yoldaşlarına yayar, herkesin böyle bir düzen içinde hareket etmesini sağlardı. Örgütsüz olan hiçbir gelişmeye itibar etmez, güven duymazdı.

O, bir propagandacıydı. Halkımızın içerisinde bulunduğu bilinçsizlik ortamının derin bilincinden hareketle, eline geçen her türlü mkanı değerlendirir, kitlelerle ilişki kurar, onlara devrim sorunlarını kavratır, düşmanın her türlü oyununu açığa çıkararak, buna karşı kitleleri eğitir, kitlelerin seviyesine iner, buna uygun bir üslupla halkın çıkarlarını izah ederek devrim safılarında kenetlenmesini sağlar.

O, her zaman, komuta ettiği savaşıların güven kaynağıydı. Savaşçılar hep onun kişiliğinde zaferi görürlerdi. Savaşçılarıyla sürekli ilgilenir, her türlü düşman taktiği karşısında

savaşçıları eğitir, düşmana karşı giriştiği her türlü eylemde gösterdiği üstün komutanlık yetenekleriyle, düşmana büyük kayıplar verdirip komutasındaki gücü ya hiç kaybetmeden, ya da en kötü durumlarda en az bir kayıpla düze çıkarmasını bilirdi. Bu nedenle, Mahsum yoldaşın komutasında savaşmak, savaşçıların gücünü yüz kat artırır, düşmana yönelik tüm saldırılarda başan oranı her zaman yüksek olurdu.

O, son derece disiplinli bir kişilikti. O, hiçbir zaman başboşluğa, vurdumduymazlığa, laçkalığa prim vermeyen, güçlü bir disiplin olmadan hiçbir çabanın sonuç vermeyeceğini çok iyi bilen, bu nedenle ölçülü, kurallı yaşamayı sanat edinen, tüm çalışmalarına bunu egemen kılan, örgüt kurallarının, çalışma disiplininin ihlal edildiği herhangi bir durumda mutlaka müdahale eden, Parti kararlarını mutlak uygulaması gereken bir emir olarak gören ve bunun için her şeyini ortaya koyan bir kişilikti. Denilebilir ki, o'daki Parti disiplini çok az kişide somutlaşmıştır.

O, kolektif çalışmanın güçlü bir uygulayıcısıydı. Bireysellikten nefret eder, güçlü bir düşünce ve yetkin yeteneklere sahip olmasına rağmen, O, her zaman, her türlü sorunu gerekli düzeylerde tartışır, yoldaşlarının düşüncelerine değer verir, karar vermeyi bir bireyin değil, bir örgütün, bir birimin, bir komitenin yetkisi olarak görür, düşüncelerini izah eder, ortak bir karar haline getirir, uygulamasını da kolektif bir biçimde yerine getirirdi. Hiçbir zaman bireyciliği, kolektifizmin önüne çıkarmaz, her zaman kolektif bilincin, kolektif pratiğin üstünlüklerini kabul eder ve uygular.

O, bir düşünce adamıydı. Daima, sadece kendi çalışma alanının değil, genelde tüm Partinin sorunları üzerinde düşünür, bunu yoldaşlarıyla tartışır, teorik çözümlemelere varır, sorunları tespit eder, çözüm yollarını bulur ve bunu Partiyeye malederdi. Parti sorunları üzerinde yanlış da olsa, düşüncesini belirtmekten çekinmezdi, ama O, genellikle doğruyu söyler, doğruyu bulurdu. Yani kısaca O,

devrimin her türlü sorunu üzerinde kafa yoran bir kişilikti.

O, bir öncüyü. Devrimci mücadelenin her türlü sorunları üzerine en başta yürürdü, her zaman ön cepheye savaşmayı tercih ederdi, savaşın geri cephesinde kalmak O'nun prensibine aykırıydı. Düşünce ve pratikte sürekli ileriyi gözetirdi ve hep ilerlemeyi esas alırdı, her türlü olumlu gelişmeyi, yenilenmeyi kendisinden başlatarak çevresine yayardı.

O, büyük bir direnişçiydi. Hiçbir zaman, Partiyeye kendisine yönelik hiçbir saldırı karşısında yılmıyordu. Karşılaştığı her zorluğa kararlılıkla göğüs gerdi, karlı dağları tepti, aç kaldı, susuz kaldı, hain tuzaklara düştü, bir yığın komplolara, provakasyonlara tanık oldu, yalnız kaldı, ilişkisi kalmadı, ama O, hiçbir zaman yılmadı. Devrimci olduğu gündün şehit olduğu güne kadar kendisini çevreleyen tüm olumsuz koşullara, düşmanın her türlü saldırılarına karşı her zaman direndi ve sürekli olarak kazanmasını bildi.

O, bir siyasetçi, o bir çizgi adamıydı. Her türlü devrimci çalışmada daima güçlü bir öngörüyü hareket eder, kitlelere yaklaşımında her zaman sınıf bakışı açısına dayanır, yoksul kesimlerin sınıfsal çıkarlarından hiçbir zaman taviz vermez, mücadeleyi daima böyle bir zemin üzerine oturtmayı esas alır, bunun için yoğun çaba sarfederdi. Parti çizgisinden, strateji ve taktiklerinden herhangi bir sapmaya kesin karar koyar, Parti kararlarını kendi öz kararları olarak hayata geçirmek için hiçbir çabayı esirgemezdi. Parti siyasetinden, Parti çizgisinden bilinci bir sapmaya karşı herkesten önce en sert tepkiyi gösterir, gerektiğinde en sert uygulamayı yapardı.

Kısacası O, büyük bir eylem adamı, güçlü bir siyasetçi, güçlü bir örgütçü, kahraman bir direnişçi, büyük bir önder, büyük bir komutan, komple bir devrimci kişilikti. O, can yoldaş bir insan, O, Partimizin ve halkımızın başına oturtulması, adına bir halk kurtuluş ordusunun yaratılması görevini dayatan,

halkımızın kılıcı, kahramanların kahramanı olabilecek büyükölkte bir kişilikti. O, kendi peşinden yürüyecek herkese kendisi gibi davranmayı emreder bir kişilikti.

Mahsum yoldaş! Ruhunuz şad olsun, siz halkımızın bağımsızlık ve özgürlük davasına son derece büyük, son derece değerli, son derece anlamlı hizmetlerde bulundunuz. Faşist Türk sömürgeciliğini ülke topraklarından kovmak, bağımsız ve özgür bir Kürdistan yaratmak, bunun için Kürdistan halkını bilinçlendirmek, örgütlemek ve direniş kıldırarak için çok şey yaptınız. Şehadetinizle yükünüzü ağırlaştırmadınız, tersine direniş kimsizlik sınırlarına getirip dayandırarak halkımızın eline mutlak zaferin garantili belgesini verdiniz. Yükünüzü son derece hafiflettiniz. Bunun için hiçbir fedakarlıktan kaçınmayarak gece gündüz dıldınız. Böylece ulusal direniş hazinemize büyük değerler katarak halkımızın ve Partimizin başında yer almaya, kahramanların kahramanı olmaya, gösterdiğiniz görkemli direnişle hak kazanarak, Partimizin ve halkımızın manevi komutanı oldunuz.

Mahsum yoldaş! Size öz veriyoruz, sizin şehadetinize son derece özlemlerimizle, aramızdan ağlamayacağınız, ama bizden ne istiyor idiyeniz, elimizden gelen tüm çabalarımızı sarfederek onu yapacağınız. Üçüncü çekimden kanınızı ve canınızı verdiğiniz Kürdistan için, halkımızın bağımsızlığı ve özgürlüğü için, Kürdistan'ın binlerce yıllık kanlı tarihini paramparça etmek için, halkımızı o binlerce yıllık onursuzluk ve utançtan kurtarmak için, dünya halklarına ve tüm ilerici insanlığa bağımsız ve özgür bir Kürdistan hediye etmek için, çağdaş insanlığa ulaşmak için, faşist Türk sömürgeciliğini ülke topraklarından söküp atmak için, evet tüm bunlar için, anınızda bağlı kalmamızın mutlak bir gereği olarak, kanınızı kanınıza katan kadar, her türlü emirinizi yerine getirerek, çizdiğiniz ve kanınızla kızlaştırdığınız yolda yürüyeceğimize bir daha and içiyoruz.

DİRENİŞ MÜCADELESİNDEKİ ANILARDAN BİR KESİT VE 1985 NEWROZ'UNUN UYANDIRDIĞI UMUTLAR!

Mahsum KORKMAZ (Ağit) yoldaşın kişiliğinde derin bir yurtseverlik, örgütsel bir güç ve muazzam komutanlık yetenekleri gizlidir. Ağit yoldaş, yaşamı, mücadelesi ve direnişi ile, bu özel konuda da güçlü bir örnek olmasını bilmiştir. Her kişide ender rastlanan özellikleri kişiliğinde somutlaştırmış olan Ağit yoldaşın daha birçok özelliğinden bahsetmek mümkün; ama O'nun en belirgin yanları bunlardır.

1985 Bahar Atılımı döneminde kaleme aldığı **"Ulusal Direniş Mücadelemizden Bir Kesit ve 1985 Newroz'unun Uyandırdığı Umutlar"** yazısı, Newroz ve Bahar Atılımının güçlü bir değerlendirmesini de kapsamaktadır. 1985 Atılımı bu temelde güçlü karşılayan Ağit yoldaş, aynı şekilde 1986 Bahar Atılımını da güçlü karşılamıştır. 1985 Newroz'unda yerine getirdiği görevleri, 1986 Newroz'unda daha üst boyutlarda gerçekleştiren Ağit yoldaşın derin yurtseverlik özelliğini ortaya koyan ve Newroz'un gerçek anlamını izah eden yazısını yayınlamayı, halkımızın bu değerli evladına karşı yerine getirmemiz gereken bir görev olarak kabul etmekteyiz. O'nun kişiliğinin de güçlü bir tanımı ortaya koyacak olan bu yazıyı, O'nu daha yakından tanımak için yayınlamayı uygun görmekteyiz.

Mahsum KORKMAZ (Ağit) yoldaş, aynı zamanda güçlü bir örgütçüydü. Örgütsel faaliyetlerin geliştirilmesinde olduğu kadar, kadrolarda ortaya çıkan yanlış anlayışların eleştirilmesinde ve bunların yerine doğrunun geçirilmesinde de halkımızın unutamayacağı bir yeteneği. O, sadece belli bir alana kendisini sınırlamamış, tüm kadrolara da yol göstermiştir. Bu amaçla yazdığı **"Pratik Çalışmada Doğru Olmayan Çalışma Tarzı ve Yanlış Anlayışların Eleştirisi"** adlı broşür, bu konudaki yeteneklerini de ortaya koymaktadır.

O, her şeyden önce **Hezên Rizgarîya Kurdistan**'ın değerli bir komutanıydı. Tüm bu özelliklerinin yanı sıra, Ağit yoldaş, esas olarak silahlı direnişin yükseltilmesi faaliyetlerini yürütmekteydi. Diğer konularda olduğu gibi, bu konuda da O, yine bilinç taşıyıcısıydı.

Ağit yoldaşın bu yeteneklerini sığdıracabilecek bir kelime bulamamaktayız. O halkımızın yüce bir kahramanıdır. Biz, ifadelerimizin O'nu tanıtmakta yetersizliğine de dikkate alarak, Newroz üzerine kaleme aldığımız yazıya ek olarak **"Pratik Çalışmada Doğru Olmayan Çalışma Tarzı ve Yanlış Anlayışların Eleştirisi"** yazısını da yayınlıyoruz.

SERXWEBÜN

da tamamlanmasıyla gruplar ağır görev ve sorumluluk yükü altında kuzeye doğru yola koyuldular.

Bizim hazırlıklarımız karşısında düşman da boş durmuyordu. Sınırı geçiş yolları, bizi burada tutmaya sokup geçişi engellemek, grupları imha etmek istiyordu. Anlaşılan taktikimiz kavrayamamış, nizamı savaşa göre hazırlanmıştı. Kuzeyde, sınırın 100 km'lik geniş bir alan üzerinde, stratejik noktaları tutmuş, önemli geçitleri denetim altına almıştı. Bu suretle ön cephe gerisini tahkim etmiş oluyordu. Düşman bu hazırlıklarını yaparsın, birimlerimizin tümü içeriye geçmiş ve biz güneyde bir hayli rahatlamış bulunuyoruk.

Düşman, 27 Mayıs sabahı sınırı aşarak 5 km güneyde ilerlere kaymıştı. Oradaki güçlerle yaptıkları görüşmelerde, hedeflerinin kendileri olmadıklarını, Apoculları savaşa mayaya geldiklerini belirtmişlerdi. Fakat kısa süre içerisinde zayıflıklarını farketmiş ve geri çekilmeye başlamışlardı. Çünkü, askerlerinin hali perişandı ve heybeti karşısında irkildikleri sarp dağlarımızda gerilla savaşıyla karşılaşmak hiç ilerlerine gelmiyordu. Bu arada güçlerimizin kuzeye açıldığını anlamış olacaktı ki, güneyden çekilecek kuzeyin sınır bölgelerinde takip ve operasyonlara giriştiler.

Biz de işgali beklediğimiz için fazla şaşırmadık ve güneydeki güçlerin geri çekilmeye başlamasıyla bir grup arkadaş olarak kuzeye geçme kararına vardık. Tesadüfen bulduğumuz bir rehberle birlikte işgal ve sınır hattını aşarak rehberimizden köyüne ulaştık. Geliş haberimizi alan köylüler, sıkı bir gizlilik içinde bulunduğumuz yere gelerek, merak ve endişe içinde güneydeki durumu sordular. Getirdikleri yiyecekleri yedikten sonra, sorulan sorular paralelinde, işgali ve yola çıkacağı sonuçları izah etmeye çalıştık. Köylüler, işgal etkisini yaşamakla birlikte soğukluklanıklarını korumaya çalışıyorlardı. Konuşmamızı bitirdikten sonra bizi de alarak, kendileri için hazırladıkları yerlere götürdüler. Burası gerçekten de çok emniyetli bir yerdi. İki gün orada kaldıktan sonra, kararlılığın barmasıyla yanımıza iki de köylü genç olarak yola koyulduk. Sarp ve çetin dağ yamaçlarını aşarak, sık ormanlıklar içinde yüksek bir tepeye tırmandığımızda, karşı tarafta pek de uzak olmayan düşman karakolunu gördük. Dürbünümlüze çevreyi kontrol ettikten sonra, düşmanın henüz tutmamış olduğu köprüden geçmeye karar verdik ve yamaçtan aşağıya

hızla inerek pusu noktasına yaklaştık. İki arkadaş keşif yapıp köprü'nün açık olduğunu bildirirken sonra aralıklı biçimde koşarak nemli noktasını aştık. İki düşman hattı içeri-şinden çıktığımız için biraz rahattıydık. Vardığımız bir su kaynağının başında mola verip, akşam yememiz olan ekmeğe ve peynire vesikten sonra köylü gençler biraz sohbet etmeye başladık. İşgalin o sıcak anında bile düşüncükleri tek şey, çevrelerindeki muhbir ve ajanların bir an önce cezalandırılması idi. Daha o anda bizimle hareket etmek istediklerini söylediler, ama o koşullarda buna olanak olmadığı için konuşarak kendilerini ikna ettik. Biraz dinlendikten sonra tekrar yola çıktık. Yolda birkaç gün daha, bin metrelerce yarınlık yüksek, baş döndürücü uçurumlardan tırmanarak yol aldık. Sonunda, zorlu ve tehlikelerle dolu bu yolculuğumuz boyunca tanımadığımız bir alanda halkın yardımı sayesinde salimen hedeflediğimiz yere vardık. Yol boyunca karşılaştığımız tüm insanlar bize güneydeki "savaş" hakkında sorular yöneltiliyorlardı. Gelecekleri konusunda karamsarlıkla umut karışımı düşünceler taşıyorlardı. Yaşlı kesimde ise, Türk devletinin eskiden yaptığı katliamların anısı canlanmış, o günlerin tekrar geri geleceği korkusu vardı. Genelde halk, tek yaşam güvencesi olarak örgütlerin ayakta kalmasını görüyordu.

Haziran ayının ortalarına doğru güney işgalinin etkisi dağılmaya başladı. Türk askerleri sınırı tamamen boşaltmış, korkundan eski sınır birliklerini de kaldırmışlardı. İçeriye çıktığı gücünü de birkaç kol üzerinde yürüterek çalışma alanlarımızı kuşatmaya almaya çalışıyordu. Bazı alanlarda halka aşırı zulüm uygularken, direniş beklediği kesimler üzerinde de yumsak bir politika izliyordu. Hatta elbise, ayakkabı, çocuk şekeri bile dağılıyordu. Karşılığında ise, Apocularda destek olunmamasını, silahların teslimini, mahkum ve firarların da gelip teslim olmasını istiyordu. Bu isteklerine karşılık alamayınca, "bir daha görüşeceğiz" tehditini savurarak çekip gidiyorlardı.

Birbirimizin çalışmalarını ise işgal ve operasyonlardan etkilenmemişti. İşgal alanını görüşmek üzere yaptığımız hatırlık toplantılarından birinde, bu olayı ve yarattığı etkileri geniş boyutlarıyla ele alıp su sonuca vardık: "İşgal, ABD ile birlikte teşahhams, bölge ilericileri tehdit ve ayrıca ileriki bir müdahalenin provası amacını taşımaktadır. Türk devleti önüne baş hedef olarak da PKK'nin imha edilmesini koymuş, fakat bu hedefine ulaşamamıştır. Ulaşabilmesinin koşulları da yoktur. Çünkü güçlerimiz çok sayıda birimlere bölünmüş vaziyette geniş alanlar üzerinde halkın arasına karışarak, gizli, hareketli bir yapı içindedirler. Düşman, halkın desteğinden yoksun, araziye yabancı ve denetim kurmakta zorluk çekmektedir. Bu denetimi kurabilmesi de olanaksızdır." Vardığımız bu sonuçla daha o anda düşünmeye kararlılık sinavımızı vermiş oluyorduk.

Örgütsel faaliyetlerimiz, yeni olayların da etkisiyle daha da hızla ve aksaksız yürümeye devam ediyordu. Keşif sonuçları alınmaya başlanmış, araziye yabancıları yavaş yavaş gidenim, elverişli noktalar belirlenmişti. Üs için uygun görülen alanlarda örgütsel ve teknik faaliyete ağırlık verildi. Yöre halkının özelliği ve toplumsal, sosyal yapısını incelediğimizde çok özgün bir gerçeklik karşımıza çıktığını anladık. İnsanlar, üretim ve yaşam koşulları bambaşka olduğu gibi, doğa koşulları da değişikti. Her şeyden önce orada örgütlü bir toplumsal yapı vardı. Kabile çirkeği üzerinde yükselen aşiretler ve onların da üzerinde aşiret federasyonları göze çarpıyordu. Fakat federasyonların pratik işlevi fazla geçerli değildi. Aşiret liderliği, hizmet temelinde yükselen gönüllülüğe ve saygınlığa dayalı bir otorite olarak klanlardaki liderliğin tipik bir benzerliğini oluşturuyordu. Ve bu liderlik, müliyet ve talan hakkı üzerinde geniş ayrıcalıklı edimesiyle egemen sınıf özelliğine yaklaşıp durmuyordu. Ama henüz, taban ile liderlik arasında gelişmiş çelişkiler de söz konusu değildi. Bilinen en ağır çelişki, mera anlaşmazlığı, talan vb. ihtilaflardan kaynaklanan aşiretler arasındaki kavgalardı. TC, toplumsal yapıya nüfuz edememiş, iç bölgelede yarattığı tahribatı bu alanda fazla gerçekleştirememişti. Bu nedenle toplum, dinamikliği, ulusal değerlerin ayakta kalmasını bağlı olarak koruyabilmiş ve güçlü insan özelliğini ortaya çıkmıştı. İnsanlar, sömürgecilğin ağır yükü altında ezilip dağılmamış, aşiret birliği ve dayanışmasından ileri gelen kendini emin hissetme ve kendine güven duygusu hakimti. Bunu da çetin doğa koşulları altında zorlu jirelim ve sömürgecilğin yok edemediği jireniş geleneğinden kazanmışlardı. Ulusal

dil, kültür ve değer yargıları yabancı etkilerden uzak, sade bir görüntü sunuyordu. Buna bir de millî kıyafetler üzerine kuşanılan silahlar da eklenince insanda saygı uyandırarak canlı, atak bir tip ortaya çıkıyordu.

Bu alanda ulusal varlık bilinci ve kurtuluş özlemi derin köklere dayanıyordu. Özgür aşiret tutkusu ve özlemlerini daha da pekiştirerek, her türden ulusal mücadeleyi meşru kabul ediyorlardı. Daha önceleri de, Güney Kürdistan'daki mücadelenin ağır yüklerini uzun yıllar taşımayı salt Kürtlük gereği olarak kabullenmişlerdi ama, ilkel milliyetçiliğin ulusal hareketi çıkmazca sürükleyen yapısından da rahatsızlık duyuyorlardı. Ondan sonra da değişik bir alternatifle karşılaşmaktalardı. Kurtuluşa dair umulları artık küllenmeye yüz tutmaktaydı.

Karşılaştığımız bu yapı, genel olarak olumlu bir görüntü sunuyorduydu da, bireylerin özgür iradeden yoksun, aşiret yapısının doğal ve ayrılmaz bir parçası durumunda olanları, bazı zorluklarla karşılaşmamızı da beraberinde getiriyordu. Bu yüzden de aşiret genelini kapsayan bir çalışma yapmanın gerekliliği daha ilk günden kendisini dayatmıştı.

Aşiretler, başlangıçta bizi tanımak ve anlamakta güçlük çektiler. Daha çok, Güney Kürdistan kaynaklı ilkel milliyetçilik ve sahte örgütlerle tanışmış, bunların yarattığı bir yığın olumsuz etkinin şartlanmaları altında gelen her yeni siyasi güce karşı önyargıyla davranıyorlardı. Onları önder ve kurtarıcı olarak değil, artık kendilerinin yararlanmak isteyecek güçler olarak değerlendiyorlardı. Bu olumsuzluğun kaynağını bildirmiş için onların tutumlarını değiştirmelerini kısa sürede sağlayabilirdik. Birçok köçük-burjuva ve ilkel milliyetçi güç bu bölgeyi kendi aralarında rekabet alanına dönüştürmüş, işi para ve silah karşılığında adam kazanmaya kadar vurdurabilişlerdi. Bu faydacı anlayışın yarattığı zararların en büyüğü, ulusal-siyasal mücadele itibarının kırılmasıydı. Ama halk, bu durumu yaratan her iki tarafı da tiksintiyle karşılıyor, ülke çıkarlarını temel alan önderliği arzuluyordu.

Çalışmalarımız, ağır da olsa ürün vermeye başlamış ve ulusal mücadelemizin itibarı PKK'nin şahsında tekrar yükselmeye başlamıştı. İlkel milliyetçiliğin, ulusal hareketin önünü tıkayan gerici önderlik yapısı ve aşiretçi örgütlenmesine alternatif olan PKK'nin farklı siyasal yapısı kitleler tarafından kavrandığı andan itibaren, bu güçlerle olan bağlarını da önemli oranda kopardılar. Köylülerin de çok rahatlatan da gizli hareket tarzımız oluyordu. Gün koşulları rağmen köylere kalmamışımız ve ancak uygun zamanlarda köylere girip çıkmamızın anlamını kavradıklarından bize minnettar kalıyorlardı. Halkın kalbini yavaş yavaş kazanıyorduk. Artık birbirimizi kuşkuyla bakan iki yabancı olarak değil, sadık dostlar, onların deyimleriyle "bizimkiler" veya "heval" olarak tanınıyorduk. Bu ise bir devrimci rahatlatan ve arzulanan bir durumdur. Gün boyu yürüme ve yorgunluktan sonra herhangi bir ailede sıcak ilgiyle ve sempatiyle karşılanmak, konuştuklarımızı

zın ilgiyle dinlendiğini görmek, tüm yorgunluk ve sıkıntılarımızı bir anda gideniyordu.

Halkta en çok karşılaştığımız sorular, birlik, dış destek ve savaşta ailelerin bakımı meseleleri oluyordu. Yüzyıllar boyu ülkemizde süregelen iç çatışmalar ve bölünmeler, birliğin sağlanacağına dair inançsızlığa neden oluyordu. İnsanşa göre, "mukadderat böyleymiş, iki Kürt bir araya gelmemeli, gelirlerse dünyayı bozarlar" deniliyordu. Bu sözler her ne kadar karamsarlık ve boyun eğmeyi ifade ediyorsa da, aynı zamanda yaşanan bir gerçeği de yansıtıyordu. Kürdistanlıların düşmanları, onların birlik halinde sahip olabilecekleri gücü iyi hesaplamışlar ve birliği dağıtmak için yüzyıllar boyu parçalayıcı bir mekanizmayı işletmişlerdi. Gerek geçmişte olsun, gerekse de bugün olsun, bu gerçeği ortaya koyan birçok somut örnek halizalada oldukça canlıdır. İlkel milliyetçilik iç güç ilkesinden yoksun olduğu için fırsat ya da herhangi bir devletin himayesini kollamamıştır. Yöre halkına da empoze edilen bu anlayış, kendine güvensizliği geliştirmiş, dikkatleri somut mücadeleden uzaklara kaydırmıştır. Aynı şekilde, bilinen birçok güç gelip parlık vaatlerde bulunarak halkı kayıt usulü örgüt üyesi yapmış, listelere yazmışlar ve bu listelerin bir çoğunu da düşmana kaptırmışlar. Bu somut gerçeklik de insanlarımızı doğal olarak güvensizlik yaratmıştır. İşte daha dün Ömer Çetin'in (PPKK) polise sunduğu 400 kişilik liste, KUK'un, İslam Partisinin vd. verdiği listeler açık örneklerdir. Aynı şekilde köylülere ve göçerlere karşı davranışları da eşkiya'yı aralayacak nitelikte olduğundan, halk bunları ayırdedemez olmuştur. Bu uygulamalara birkaç örnek verecek olursak durum daha net anlaşılacaktır.

Bu güçlerin kadro diye ortaya saldıkları unsurlar, göçerlerin yolunu kesip, koyunların içine girmiş ve istedikleri koyunu işaretleyip "hızın maldır" diyerek toplamış götürmüşler, dağdaki çobana emredip koyun kestirip yemişler, gençleri Kur'an'a yemin içirmiş ve buna da devrim andı demişler vb. Geçtiğimiz günlerde de haia devam ettirilen bu uygulamalara somut bir örneği Eruh'un Aval köyünden verebiliriz. Xurşo denilen ve KUK'un temsilcisi olarak bilinen bir unsur, geceleri sokağa çıkma yasağı ilan edip, bazı gençlere de nöbet tutturarak ahılsızlık yapıyormuş. Yine, Reşine köyünden bir başkası da gençleri, toplantıma var diyerek çağırıyor, sonra da ellerine kizma-kürek vererek kendi inşaatında çalıştırıyor. Bu tipler aynı zamanda 12 Eylül sonrasında cuntanın da uşaklığını yapıyorlardı. Örneğin Xurşo denilen unsur, yörenin namli ajanlarından birisiydi ve yöre halkının talebiyle kasım 1984'te HRK Partizanları tarafından ölüme cezalandırıldı.

Tüm bu olup bitenleri, halk tek tek anlatarak "peşmerge diye bağırımıza bastıkları, bize bunları yaptılar" diyordu. Bizimle karşılaştıklarında taşıdıkları kuşkuvarı ise zamanla üzerlerinden atılab ve birbirlerine, "bunlar hepsinden farklıdır" demeye başladılar.

Ulusal kurtuluşun temel sorunlarını ve

çözüm yollarını belirleyen Parti düşüncelerini kitlelere kavratmakta fazla zorluk çekmiyorduk. Çünkü halkımızın yaşam deneyiminden edindiği bilinç ve tecrübeler, anlatıklarımızı doğruluyordu. Yaşam pratiğinden çıkarılan, ama o güne kadar netlik kazanmamış günlük düşünceleri, anlattıklarımız sayesinde sistemli ve net düşüncelere haline geliyordu. Özellikle ihanete karşı büyük bir duyarlılık göze çarpıyordu. Bu o kadar aşırıya varırdılmıştı ki, hainler baş hedef alınıyor, onlara duyulan kin, sömürgecilere duyulan kinden öne geçiyordu. Buna bir noktada hak vermek gerekiyor. Çünkü, kalelerimiz, tarihin derinliklerinden beri hep için fethedilmişti. Halkın sürekli anlattığı ve isimlerini saydığı, Türk askerlerine engin dağılımızın kapılarını açan Süleyman ağa (Şırnak'da Foturcan Tatarlar) ısrancı kardeşini astıran Eminê Perxanê (Ramanlılar), yörede sömürgeci askeri şeflere danışmanlık yapan Süleyman ağanın oğlu Alihan Tatar, jandarmayla birlik olup silahını yakaladığı adamı serbest bırakmak için kızını isteyen Ahmet Bıryan, gümrük şefi gibi sınır kapısında dikilip haraç vermeyeni jandarma pususuna düşüren ve "devletin düşmanı benim de düşmanımdır" diyen Xelo Hacı, Irak rejiminden kaçtığı için köylülerimizin bağırına bastıkları ve daha sonra jandarmaları köy kadınlarına saldıran, namuslarına el attıran Casım Casım ve daha niceleri ortaklık boy verirken kıpırdanmanın olanağı yok deniliyordu. Her şeyin başında bunlar temizlenmeli diyorlardı. Onlar olmasa düşman, yollarımızı, mağazalarımızı, evlerimizi ve silahlarımızın numaralarını nereden bilecekti? Düşman, kör ve sağır edilemez ki vurabilelim deniyordu.

Ve sonunda hainler vurulmaya başlandı. Vurulduka sanki zincirler kopuyor, gemler boşanıyor, bentleri yıkılıyor. Bastırılan yığılık, gizlenen düşünce, ezilmiş duygular kabarıyor, karanlıklar aydınlanıyor. Halk yerli belalarından kurtulmaya başlamıştı ki, bu sefer de Karabela adıyla tanınan ve "anam bir, babam bin", "gökte Allah, yerde ben" diyerek ortaklık nara atan bir faşist yüzbaşı ortaya çıkmıştı. Köylere baskın düzenleyip tüm köyün kadınlarını karakollara doldurarak günclerle bekleten, köçüçük çocukları kiş ortasında buzlu sularla daldıran, babasının silahını sorup bu çocukların parmak uçlarını çubuklayan, camiden çıkan ihtiyara, "Allah'a değil bana namaz kıl" diyen ve köylüleri iyi dövmeyen erleri kendisi döven, soyundurduğu kadınları şehrin ortasında karakola götürten, silahla insanları kovalayan bu başbelası faşist, artık halkı biktirmişti. Ve halk bir gün, yeter diyerek bu alçağı da ölüme cezalandırdı.

1984'e yaklaşıyorduk. Kiş pek fena geçmemiş ve bu yüzden biraz daha açılarak ülkenin iç bölgelerine kadar uzanma olanağına kavuşmuştu. Bir grup arkadaşla durum değerlendirilmesi yaparak batıya doğru ilerlemeye başladık. Batıya doğru ilerledikçe, kara kaplı engin dağları da geride bırakıyor, yağmurlarla karşılaşıyorduk. Dicle'ye yaklaşıyorduk artık. Uygarlık suyu doğrudan masmavi akıyordu. Kıyısında duvar gibi yükselen yumuşak kayalıkta ouylan mağaralarda köy ve şehirler inşa edilmiş, Diyarbakır'dan Musul'a kadar kervan yollarını salmıştı, çevresinde verimli toprakları salmıştı. İlk insan soyunun ve medeniyetin doğuş beşiği olan bu alan, Dicle ile Botan suyunun oluşturduğu doğal sınır içinde kalıyordu. Bu alan sömürgecilğin nüfuzundan korunmuş, doğal ulusal değerler bu çember içinde ayakta kalabilmişti. Batı ile doğuyu, dağ ile ovayı birbirinden ayıran sınırlar, direniş ve teslimiyetin de sınırları olmuştu.

Suların berisinde bir süre beklememiz gerekiyordu. Bu ara çadırlarda yaşayan göçer ailelerden birisine uğradık. Perişan bir yaşamları vardı. Hayvanlarıyla birlikte sarnıç suyunu içiyor, o sudan yamek yapıyor, onunla yıkıyorlardı. Yağmur sularının taşıdığı toprak ve sürülerin dışkıların doldurduğu bu sarnıçların içi yazın da kurtçuklarla doluyordu. Göçerler kendileri yazın burada kalmıyorlardı ama, yörede kalan arkadaşlar bu suyu kullanmak zorunda kalıyorlardı. Köyler dışında dağda su bulunmuyordu. Bu sular ve sürekli yenilen yazış peynirinden olacak ki, yöredeki arkadaşlarda can kalmamış gibiydi. Renkleri sarmış, bir hayli yanlışlamışlardı. Ama moralleri bozulmamış, diñç duruyorlardı. Halkla ilişkileri de çok iyiydi. Onların güvenliğini kazanmışlardı. Buna örnek olabilecek bir olayı da burada anlatmak yerinde olacaktır. Yörede halkın sevgi ve saygısını kazanan ve 1984 Eylülünde hainler tarafından kalışçe vurularak şehit düşen Kerim BAYTAR (Cemil) arkadaş, bir gün dağda yürürken, arkadan birkaç tane

göçer kadın gelip kendisine yetişiyorlar. Arkadaş yol vermek isteyince onlar, **"yok beraber yürüyelim, eskiden dağdaki eşkinin korkusundan rahat dolaşamıyorduk buralarda. Sizler de ilk geldiğinizde doğrusu yine korktuk, yaşamadık ama, bir yıldıan beri çevremizde kaldığınız halde herhangi bir kötülüğünüzü görmedik. Sizi artık kardeş ve evladımız olarak kabul ediyoruz"** diyerek güvenlerini açıkça belli ediyorlar. Bu örnek de gösteriyordu ki, artık çevrede gerekli güven kazanılmıştı. Oturdumuz çadırda evin reisiği yaşı kadınların elindeydi. Yaşlı kocası hasta yatağında oturuyor, bir şey karışmıyordu. Kadın da bir yandan yün sararken, bir yandan da bizlerle ilgileniyor, sohbet etmeye çalışıyordu. Kendisine çalışmalarımızı nasıl değerlendirdiğini sorduğumuzda, cevabını bir olay anlatarak verdi: Hemo denilen bir çete başı, kendilerinden zorla para ve hayvan alıyor, çetesiyile birlikte her yıl başlarına musallat olarak, göz koyduğu genç kadınları, gelinleri dağa kaldırıyormuş. Birinde kendisine karşı koyan bir gelini de vurup öldürmüştü. Arkadaşlarımızın yöreniye varmalarından itibaren eşkiya oralar gelmez olmuş. Arkadaşlara olan güvenleri bir hayli fazlailmiş, henüz bağımsızlığı olan inançları peklemişti.

Orada akşama kadar kaldıktan sonra Kerim arkadaş bizi alıp sığınağa götürdü. Sığınakta da diğer arkadaşlar vardı. Kalabalık bir sayı oluşturmıştık. Kendileriyle siyasal gelişmeler üzerine biraz konuşup tartıştıktan sonra, örgütsel faaliyetlerini anlattılar. Açıklamalarına göre, direniş için hazırlık çalışmaları önemli ilerlemeler kaydetmişti. Yörenin geniş bir kesiminde destek bağları geliştirilmiş, çok sayıda savaşçı adayi güç belirlenmiş, depolar halkın sunduğu yardımlarla doldurulmuş, değişik noktalarda sığınaklar yapılarak, arazi geniş ölçüde tanınmıştı. Direniş başlatmaya hazır ve istekliydiler. Tabii Eruh halkıyla birlikte.

Birkaç gün sonra 27 kasım geldi. Parti'nin

rasyonlardan kaçıp mağaraya sığınan yaşı bir köylü soğuktan ölmüş, mahkumların akrabalarından, bir kadın iki kişi soyulmuş vaziyette köy köy dolaştırıldıktan sonra, olay yerinde halkın gözü önünde kurşuna dizilmişti. Halk olayın etkisiyle panik içinde olmasına rağmen, mahkumların yiğitliklerini anlatıyor, onlardan övgüyle söz ediyordu.

Alandaki arkadaşların çalışmalarına bir süre katıldıktan sonra önemli izlenim ve bazı kazanımlarla birlikte geldiğimiz yolu takip ederek geri dönmeye başladık. Hedef noktamıza çabuk ulaşmamız gerekiyordu. Kiş olmasında rağmen hava koşulları engelleyici olmadı. 13 gün süren sürekli yürüyüşten sonra yerimize vardık. Kampta yeni mevsim çalışmaları için hazırlıklar başlatılmıştı. Yöğün geçen toplantı ve tartışmalar ardından bahar sonlarında birikim yeni bir düzenleme altında örgütlendirilerek çalışma bölgelerine sevk edilmeye başlandı. Düşman, dağılması hissetmiş, sınır boyunca ağır güçlerini hareket ettirmişti. Daha önce de kamplarımızın çevresine çok sayıda ajan göndererek bilgi toplamak istemiş, ama bunlardan bir kaçını yakalayıp amaçlarını öğrenmiştik. Sınırdaki tüm önlemlere rağmen, geçişleri önlemeyen düşman, bizi içerde karşılamaya hazırlanıyordu. Yol güzergahları üzerinde önemli noktalara birlikler yerleştirilmiş, bölgesel güçler takviye edilmiş, komando birlikleri köylere çıkıp adeta silahlı propaganda yapmaya başlamıştı. Halka, **"Apoculara güvenmeyin, onların içinde çok sayıda MİT var, Apocular Kürt değil, Ermenidir, Komünist din düşmanlarıdır"** vb. şeyler anlatarak bizi, halktan tecrit etmeye çalışıyorlardı. Ama halk, onların söylediklerine gülmeye geçiyordu. Onlar bu gülmüş, kendi anlattıklarına beğeni olarak anlıyor ve köylülerle işbirliği teklifinde bulunuyorlardı. Subaylar, yaptıkları toplantılarda, **"Apocular, patlamaya hazır bomba gibidirler, infilak ederlerse, bizi de sizi de havaya uçururlar"**

yemeğinden sonra, köylülerle konuşmaya başladığımızda, köylüler konuyu yine her zamanki gibi silahlı direnişin neden başlatılmadığını sorunu getirdiler. Bu soruyla sürekli karşılaştığımız için aynı ve ikna etmekten uzak cevaplar vermekten usanmıştık. Yeni gelen arkadaşın cevaplamasını bekledim, tabii içimden köylüler katılarak. Arkadaş da habiri deyince köylü sustu, çünkü daha önce aynı cevapla çok kez karşılaşmıştı.

Geç saatlere doğru grubu bir araya topladığımızda sayımızın hayli kabarık olduğu görüldü. Köylüler de böyle bir grupla ilk kez karşılaştıklarından şaşırılmışlardı. Onlar da bir şeylerin olacağını tahmin etmiş, birbirlerine, bu sefer tamamen diyorlardı. Geceyi geçireceğimiz ormana çekilip birkaç grup halinde alana yerleştik. Sabah işi haberlerle karşılaştığımızı tahmin ettiğinden o gece hiçbir şey olmadı.

Sabah erkenden kalktık ve köylülerin getirdiği yiyeceklerle kahvaltımızı yaptık. Sorumlu arkadaşları bir kenara çekildik ve ben meraklı konuşmasını bekledim. Arkadaşın konuşmasını dinledikten sonra yanımdağım ortaya çıktı. Birkaç bölgede aynı düşman başlatılacak eylemlerle HRK'nin kuruluşu ilan edilecekti. İşte dört yıldan beri, birçok ülke ve sınırları dolaşarak, içerde uzun zamandan beri hazırlıklarını yaptığımız şu nihayete gelmişti. İçimde bir rahatlama hissettim ve cevap olarak ağızdan çıkan ilk şey şu oldu: **"İyi ama çok geç bu, daha erken de olabilir."** Her şey rağmen bizleri çok sevindiren bir haberi bu. İçimden hemen tüm arkadaşlara bunu ilan etmek geliyordu ama, bu olmazdı. Arkadaşların ancak 15 Ağustos'tan birkaç gün evvel duyduklar haberi. Çünkü kural bunu gerektiriyordu.

Yeni döneme ilişkin de oldukça kapsamlı bir örgütsel plan vardı. Hızla komiteleşmeye gidilecek, kitleleri çeşitli biçimlerde içine alabilecek örgütler geliştirilecekti. Bu aynı zamanda Ulusal Kurtuluş Cephesinin tabandan başlayarak, örgütlendirilmesi demekti. Ardından da cephenin ilanı gelecekti. Bu sayede geniş çevrelere biçim vermekte çektiğimiz zorluk aşılacak. Köylülerin bize dayattıkları iki konu; birlik ve askeri güç sorunları artık çözümleniyordu.

Planın anlamında uygulanacağı biçim ve diğer bazı hususlar üzerinde yaptığımız konuşmadan sonra hazırlıklara başladık. Saptadığımız hedefin keşfi için bir birim oluşturduk. Birtakım değişiklikler, çeşitli yerleri hazırlama ve kurulacak birliğin üyelerini bir araya getirdikten sonra yola koyulduk. Yüksek dağ zirvelerini takip ederek bizi bekleyen arkadaşların noktasına varabildik. Tüm alana hakim yüksek bir yeri burası. Arazi son derece mükemmeldi. Orada bizi bekleyen grupla birleştiğimizde, kendimizi güvenli bir atmosfer içinde bulmuştuk. Herkes bir şeylerin yapılacağını anlaşıp, coşku içindeydi. Sevinçler gözlerdeki gülümsemeyle ifade ediliyordu.

Son hazırlıkları da tamamladıktan sonra, **14 Temmuz Propaganda Birliği** adını alacak olan birliğimizi toplayıp kuruluşu bir bildiri okuyarak duyurduk. Ardından kararı bize ulaştıran arkadaşın, dönemin özelliği ve görevleri üzerine yaptığı konuşmayı dinledikten sonra, birliğin sorumlusu olarak **Silahlı Propaganda Yönetmeliğini** okudum. Bu yönetmelik uyarınca herkese hazır olup olmadığının soruldu ve hazır olan el kaldırdı. Der demez, bir anda tüm eller şimşek hızıyla yukarı kalktı. Hazır olmayan yoktu. Öyleyse yönetmelikteki devrim andını hep birlikte okuyalım dedim ve o anda havaya kalkış sıklığı yumrukların eşliğinde dağları çınlatan gür bir ses dalgası yankılanmaya başladı. Talimatlar da okunduktan sonra her şey tamamlanmıştı. Birliğin ismi, bileşimi, hareket alanı, hedefleri, programı, işleyişi ve çalışma tarzı konularına tam bir açıklık getirilmişti. Elimize bol sayılacak malzeme ve iki ağır silahımız vardı. Harekete geçmeye hazır durumdaydık. HRK'nin kuruluşunun halka ilan edileceği yer henüz arkadaşlara açıklamamıştık. 13 Ağustos'ta eylem alanımızın son keşfini tamamlamış olduk, birliğin yanına döndük. Yönetim Birimi olarak bir tarafa çekilip, eylem planı çizdik. Plan fena sayılmazdı. Bütün ihtimaller hesaba alınmış, hiçbir nokta belirsiz bırakılmamıştı. Eylem mutlaka başarıyla sonuçlanmalıydı. Çünkü, ilk ve tarihi bir eylem olacaktı.

Planı oluştururken, Lenin'in **"kumaşkesmeden önce yedi kez ölçün"** sözünü hatırlıyorduk. Plana son şeklini verdikten sonra, geniş ve düz bir saha üzerinde eylem alanının maketini yaptık. Birliği bu alana götürdüğümüzde, hedefi açıkladık. Eylemin amacı, önemli ve hedefin özellikleri hakkında verilen bilgilerden sonra, plan açıklanıp tartışılmaya sunuldu. Sonuçta, oybirli-

giyle kabul edildi. Birkaç kez yapılan provadan sonra, akşam saatlerinde yola çıktık. El koyacağımız düşman silah ve araçları ile yiyecek erzacımızı taşımak için yanımıza birkaç tane de katır aldık. Uzun süre dış dünyaya bağlarımızın kopacağı ihtimalini de dikkate alarak tasarruflı olmamız gerektiği sonucunda birleşmiştik. Günde yarım ya da çeyrek ekmekle idare etmeliydik.

On saatlik yürüyüş ardından sabaha doğru, önceden saptadığımız noktaya ulaştık. Uygun mevzileniş geçerek uyumaya çalıştık ama, esen soğuk rüzgar uyumamıza fırsat vermiyordu. Gün aşıldıktan sonra, 3 km uzağımızda bulunan Eruh'ı göstererek, işte hedefimiz dedim. Dürbünü her arkadaşın eline daha iyi tanıtmaya çalıştık. Ve bize çok uzun gelen bir gün ardından akşama toplanmış. İlk ateş yolları ve telefon hatlarını kesecek gruplar belirlenen yerlere gönderildiler. Karanlık çoktuncu birliğin ama mevcudiyeti görev kollarına göre düzenlenmiş bir yürüyüşle şehre doğru inmeye başladı. Kısa bir süre sonra artık şehrin sokaklarına dalmıştık. Çift sıra halinde arka arkaya dizilen sayımız, sokağı doldurmuştu. Düşman bölüğüne 100 metre kala bir araba çıktı ortaya. Fakat hızla mevziye yattığımız için bizi fark etmedi. Çıdri bir askerlikle karşılaşmamız büyük bir şanstı. Kısa bir ilerlemeden sonra seri bir şekilde üç kola ayrılarak, planımızdaki hedeflere doğru hızla ilerledik. Bölük binası, subay gazinosu, kahvehaneler, banka ve camiye bir anda ulaşmıştık. Açılan ilk ateşle bölüğün kapısından nöbetçi etkisizleştirilmiş, ardından bölüğün üst katlarını hedef alan B.7 ateşi ve onun ardından gazinoya dalış kısa saniye aralıklarıyla başlamıştı. Seri kurşun ve bomba atışları içinde bir anda iki katlı askeri bina ateş geçirilmişti. Gazino tarafından açılan düşman ateşi, bölüğün kapısından içeriye girmekte olan bir arkadaşın parmağında yaraladı. Fakat düşman ateşi derhal bastırıldı. Bu esnada açılan ateşle, arzumuz dışında bölük komutanının iki çocuğu kol ve bacaklarından yara almışlardı. Kendilerinden düşüldü ve anneleriyle birlikte ateş hattından uzaklaştırılıp, hastaneye gönderildiler.

Bölüğün işgalinden sonra esir alınan askerler bölüğün avlusuna toplatıldı ve HRK'nin amaçları kendilerine anlatıldı. Eriğin bir kısmı sevinç içindeydi: **"Bizi de kurtardınız hemşehrim"** diyenler de oldu. Bize katılmak isteyen erleri almak istemedik.

Diğer yandan cami hopelöründen T. arkadaş gür sesiyle HRK kuruluş bildirisini okuyordu. Heyecandan kendisini tutamamış okuyucu, arasında şiir dizilerini de bildirinin içine katıyordu. Bu ara bölük deposu açılmış, arkadaşlar ele geçirilen asker silahlarını ve cephaneyi dışarıya yığıyorlardı. Bö ükte biraz inceleme yaptıktan sonra arkadaşların kontrol altında tuttukları kahvehanelerin birisine uğradık. Köylü arkadaşın biri, halkı kumar oynadıkları için eleştiriyordu. Bu kaba ve yersiz bir davranış olduğu için müdahale edip özür diledik ve rahat olmalarını, kendileri için savuştığımızı söyledik. Bunun üzerine kahvehanelerdekiler topluca yerlerinden kalkıp kucaklaşmak istediler. Sigara, çay, su ikramında bulundular. Bir bardak sulanını içip, amaçlarımızı açıkladıktan sonra, cezaevini açalım mı diye bir soru yönelttiğimizde hep beraber **"haydi"** dediler. Diğer kahvehanelerde ise, **"Biji PKK, Biji Serok Apo"** sloganları ortayla çınlıyordu.

Kahvehanelerde bildiri dağıtımı ve pankartların asımı tamamlandıktan sonra, bölük çevresinde alınan güvenlik kordonu içinde tüm görev kolları, verilen işaret üzerine bir araya geldi ve sonuçlar alınıp kontrol sağlandı. Herhangi bir kayıbmı yoktu. Düşman dan 1 ölü, 6 yaralı vardı. Yaralı arkadaşın ilk bakımını doktorumuz yapmıştı. Zaten yaralı ozensizdi. Ele geçirilen düşman silah ve araçları yüpe fazlaildi. Katırlarla taşımak güçtü. Eyyük ancak bir kamyon taşıyabilirdi YSE'ye alt bir kamyonu alıp yüklemeye başladık. Bu arada geride kalanları da tahrip ettik Atatürk büstü dağıtıldı. Gazino, iki televizyon komutana ait taksit, ceme, hükümet binası banka ve postahane ateşe verildi. Ancak bunların yeterince tutuşmadığını sonradan anladık.

Şehri birkaç saat elde tutuktan sonra bırakmıştık. Artık dağın dibinde arabalarla boşalttığımız yükleri taşıma sorunuyla karşılaşıyorduk. Üç katır yükü yanında her arkadaş kendi silahıyla birlikte üç silah taşıyordu. Buna rağmen, el konulan silah ve eşyaları bir kısmını orada bırakmıştık.

Yüksek ve dik yamaçları dağ ağır yükleri altında, bazen tırmanarak aşmaya çalışıyor dık. Susuzluktan takatımız kesiliyordu. Ama başarı coşkusuna bize güç veriyordu. Rastladığımız bir pınarın başında bir süre dinlenip

kuruluş gününü başka türlü kutlamak istiyorduk ama, buna zaman bulamadığımız için, Kerim arkadaşın da içinde bulunduğu bir grup arkadaş, küçük bir mağarada toplanmış. Taş zemin üzerinde oturmuştuk. Soğuktan dizlerimizin titreyişine ve soğuk algınlığından sık sık öksüren bir arkadaşın konuşmasını bastırarak öksürüğüyle iki saatlik bir kutlama konuşması yaptık. Konuşmamızın en önemli hususu direnişin kaçınılmazlığı ve artık zamanının geldiğine dikkatlerin çekilmesi oldu.

Ertesi gün, alanı terketmek için yola çıktık. Nehri geçtikten sonra yıllardır ilk defa ovaya ayak bastık. Önümüzde üç günlük çamurlardan geçilmesi zor bir ova yürüyüşü vardı. Üstelik, konak noktaları da fazla emniyetli değildi. Uzun yıllar dağlarda kalmanın verdiği ovaya yabancılık duygusu içinde bu yürüyüşe girişmeye pek cesaret edemiyorduk. Ama sonunda, değişik tarzda da olsa, tehlikeyle birçok kez burun buruna gelerek bu mesafeyi salınan aşabildik. Vardığımız dağın alanda yaygın bir arama ve operasyon vardı. Mahkumların kaldıkları bir eve jandarma baskın yapmış, çıkan çatışmada üç asker vurulmuştu. Bu olay yüzünden somur-geciler alana çullanmışlardı. Helikopterle navağan koyleler indirme yapıyor, toplu tutuklama ve işkenceler devam ediyordu. Ope-

diyerek halkı tedirgin etmeye çalışmışlardı da tüm gayretleri boşa gitmişti. Çalışmalarımız her geçen gün daha da sempatiyle karşılanıyor, yavaş yavaş destek kaynakları açılıyordu. Sırasıyla, Uludere, Şırnak, Batman ve Silvan'da ajanlara vurulan darbeler coşku yaratmıştı. Ama halk yetinmiyor, daha da fazlasını istiyordu. Siyasal çalışma alanı oldukça gelişmişti. Gençler kendiliğinden gelip, mücadeleye katılmak istiyorlar, bazıları kendi başına yola çıkıp eğitime alınmaları talebinde bulunuyorlardı. Evden ayrılmasına aileleri rıza göstermeyenler, eve geri gönderilmeleri için adeta yalvarıyorlardı. Gençlerden biri bize katılmak için on gün ailesinden izin almış, sonunda bizi bulmuştu ama, kendisini tekrar ailesine teslim ettiğimizde ağlıyordu ve tavrımıza bir anlam veremiyordu.

Çalışma bölgelerinin bir çoğunda benzeri gelişme vardı. Artık bu gelişmeler hazırlık kapsamındaki görev ve hedefleri aşarak, taktığın genişletilmesini gerekli kılmaktaydı. Yayıgın silahlı direniş hareketi merkezi bir planla silahlı başlatılmıyordu. Tüm kadrolar halkla birlikte bunun sıkıntısını çekiyordu.

Temmuz 1984'ün sonlarında, sorumlu bir arkadaş beraberindeki kalabalık grupla bölgemize geldi. Geliş tarzından, önemli kararlar getirdiklerini sezinelemiştik. Akşam

arkada bıraktığımız şehrin ışıklarını seyrettik. O arada kendi kendime şunları düşünüyordum: "Birçok kimsenin varlığından bile haberdar olmadıyım. Eruh kasabası, artık herkesin yakından tanıyacağı bir yer olacak ve bu vesileyle Kürdün adı da artık dünyada konuşulacaktır."

Ağır yük bizi oldukça vantallıştırıyordu. Emniyetli arazi noktasına vardığımızda sabah olmak zordu. Yerimiz, son derece muazzamdı. Düşmanla her türlü savaşçı yütülebilirlik burada. Ama, bir tek eksikliğimiz vardı: Su. Olan suyumuz daha sabahın beşinde tükenmişti. El koyduğumuz silah ve araçların sayı ve tasnifini yaptık. 60 büyük silah, 9 tabanca, 4000 mermi, büyük telsiz, radyo, daktilo, su mataraları, kasaturlar, elektronik ışıdık ve daha birçok ufak malzemeye el geçirmiştik.

Helikopterler ve jet uçaklarının üzerimizde sık sık uçuşları bizi yerimizden kıldırmamıştı. Onarı pek umursamıyorduk çünkü, yapabilecekleri bir şey yoktu. Bizi görmeden olanaksızdı. Ateşlerinden de korunabiliydik. Çünkü, dağlar, mız buna elverişliydi.

Akşam tekrar yolu kırmak üzere hazırlıklara başladık. Acil olarak suya ve rehber ihtiyacımız vardı. Rehberle buluşma olanakları daha önce bir talihsizlik sonucu kaçırıldığını için rehbersizdik. İhtiyaçların temini için bazı arkadaşları yakınımdaki köye göndermek istedik ama, gittiklerinde köyde askerlerle karşılaşmış ve bir şey almadan gen gelmişlerdi. Bu durumda yolu devam ettirmek başka çaremiz yoktu. Kestirdiğimiz yone doğru, patikasız araziye vardık. Ama katırlar üç günden beri su içmediklerinden kayalık arazide yol almaları güçleşiyordu. Bir süre sonra susuzluktan dolayı, hepimizde yuruma katıl hayli azalmıştı. Susuz olduğumuzdan yemek de yiyemiyorduk. Mola verdiğimiz yerde araziye keşfetmemiz ve haritamızın da yardımıyla yakınımda bir köyün var olduğunu tespit ettik. Yokuşu zorbela çıkıktan sonra köye yaklaştık. Ancak daha önce işliklerimiz olmadıgından oraya gitmeyi uygun bulmadık. Birkaç arkadaşı su ve rehber bulmaları için köye gönderip beklemeye başladık. Döndüklerinde bol su ve iki de rehber getirmişlerdi. Susuzumuz ıçtikten sonra biraz dinlendik. Köylüler eylemin haberi almışlar, şaşkın-ıkla dolu bir sevinç taşıyorlardı. Ele geçiren düşman silahları ve araçları gözlerini kamaştırıyordu. Bizimle biraz yuruduktan sonra, onları geri gönderdik. Çünkü harmanlarını bırakmışlardı.

Düzgün patikada bir saat kadar yol aldıktan sonra, şafak sökmek üzere olduğundan, gündüzu geçirmek için uygun bulunduğumuz bir yere konakladık. Herkes bir bardak su ile yarım ekmeği yerildi. O gün olduğukakin geçti. Fakat öğleden sonra, hayvanlarımızı terk eden bir kadın ve iki genç yanımıza geldiler. Birlikte iki galon da su getirmişlerdi. Nöbetçilerimizin yanına geldiklerinde, köylerini asker bastığını, işkence yaptıklarını ve bu yone de gelebileceklerini anlatmışlardı. Onları teskin etmeye çalıştığımızda, buna ihtiyaçları olmadığını anladık. Onlar, daha çok bizim için endişeleniyorlardı. Helikopterlerin dolmaya başlamasıyla, kadın yerini değiştirip emniyete aldıkları sonra konuşmasına devam etti. Çok iyi yaptığımızı söylüyordu. Biraz daha konuştuktan sonra bize daha çok yiyecek ve su getirmek için geri döndüler. Akşam çökmek üzereyken aşağıdan geçen patikadan kalabalık bir askeri birliğin geçi doğru geldiğini gördüm. Arka arkaya dizilmiş, ılı sürüyorlardı. Bunun üzerine çatışma pozisyonuna geçerek mevzilerdik. Yanımızdan giden köylülerden bilgi almaya çalışıyorlardı. Fakat bilgi alamamış olacaktı ki, yönlerini değiştirip, bizim de gideceğimiz köye doğru yola devam ettiler. Biz onlardan önce köye varmak istiyorduk çünkü, köy boğazda kurulmuş bir geçit noktasıydı. Kim orayı önce tutarsa, diğerini geçiremezdi. Onlar patikada yürüdükleri için gecide bizden önce ulaştılar.

Köye yaklaştığımızda öncülerimiz, köyde asker olduğunu bildirdiler. Karşılaştığımız bazı köylülerin yardımıyla vadiyi keskin ya-maştan aşarak tehi ke alanını geride bıraktık. Emin bir yere ulaştığımızda yine sabah oluyordu. Yerimizi hazırladıktan sonra kısa bir toplantı yaptık. Gevşemeye başlayan hareket düzenine ve düşman takibini kırmak için yen çatışmalara hazırlıklı olunması gerektiğine dikkat çekildi. Gündüz durbüne koyu gözlettiğimizde yeni takviye birliklerini de köye girdiklerini gördük. Askerler sıcaktan yorgun ve bitkin düşmüş, kendilerini ağaçların gögesinde yere atıyorlardı. Helikopter ve jet savaş uçakları, terk ettiğimiz alanın üzerinden o gün hiç eksilmediler. Onlar boğazı geçemediğimizi ve kuşatma alanında olduğumuzu sanıyorlardı. Akşama

doğru, onları kuşatmalarıyla baş başa bırakarak, sık ve kayalık ormanda aç halimizle yola çıktık. O gün son ekme kırıntılarını da bitirmiştik. Biraz yürüdükten sonra gözlerimiz kararmaya başladı. Dizlerimiz titriyor, vücudumuz enerjisini tüketiyordu. Buna rağmen kendimizi zorlayarak yola devam ettik. Kısa süre sonra birkaç yayla çadırını ile karşılaştık. Kendilerini tanıdığımız için yanlarına gittik. Bizi neşe ile karşıladılar. Kadını ve erkeğiyle işe koyulup, bizi doyusıya yedirip içirdiler. Kendilerinden ayrıldığımızda artık eski takatsizliğimiz yoktu. Yüksek dağı büyük bir hızla aşılıyorrduk. Birkaç saat sonra gizli siyasi üs diyebileceğimiz alanımızın üzerinde yükselen dağın başına gelmiştik. Adeta kanak açarcasına hızla aşağıya doğru inmeye başladık. Ormana vardığımızda şafak da sökmüştü. O gün köylülerle neşe içinde geçirdik. Üs alanımızı avucumuzun içi gibi biliyorduk ve tanıdığımız tek insan dahi yoktu. Bu nedenle kendimizi kalede gibi hissediyorduk. Üs halkında bayram sevinci vardı. Bizi yiyeceğe boğdular. Kaybettığımız enerjiyi almaya başlamıştık. Gizli askeri üsse vardığımızda, eylemin değerlendirilmesi ile ilgili bir toplantı yapıp, başarı ve eksikliklerimizi ele aldık. Kazanımlarımızın korunması için siyasi ve askeri faaliyetlerini vardığı aşamamın üstüne çıkarılması gerekiyordu. Eylemin önemli siyasi sonuçlar yaratacağı ortada idi. Birlik üyelerinin hepsi, tüm konularda görüş birliğindeydi. Değerlendirme ve sonuç raporunu hazırlamak üzere toplantıya son verildi ve yeni eylemlere hazırlanmak için dinlenme, eğitim ve keşif çalışmalarına başlandı.

Arkadaşların tümünde eylemin bir kez daha açığa çıkardığı coşku, cesaret ve azim vardı. Bu hususta örnek teşkil eden S. adındaki köylü arkadaşımız, politik çalışmalara yeni katılmıştı. Köylülüğümüzün yurtsaver, direnişçi ve olgun özelliklerini mükemmel bir şekilde yansıtmaktaydı. Eylemin bütün hazırlıklarında faal hizmetler sunmuş, eylemde düşman binasına en önde girenler arasında kahramanca çarpışmış ve geri çekilmeye karşılaştığımız zorlukları yenmemizde önemli katkıları olmuştu. Birliğimizin en yaşlı üyesi olmasına rağmen hepimizden daha dinç ve aktifti. Eylemden önce kendisiyle keşif için düşman binasını gözlediğimiz esnada, ona baskın nasıl olmalı sorusunu yönelttim. O ise, "içeri girip silah almazsak olmaz" cevabını vermişti. Evet, köylümüz işte böyle idi. Eylemde yer alan diğer köylüler de cesaret ve beceride güçlerini kanıtıyorlardı. Doğru önderlik ile Kürdistan köylülüğünün gücünün toplamı, devrim volkanını oluşturuyordu. Bu kanıtlanmıştı.

Düşman, eylemlerden sonra gelip halkın ayağına kapanyordu: "Devletimize yazıktır, günahıtır, yapmayın, size yol, su, elektrik getireceğiz, din kardeşiniz" diyorlardı. Köylülerden, düşmanın bu durumunu dinlediğimizde, aklımıza eskiden parlamento siyasetçilerinin seçim kürsüsündeki konuşmaları geliyordu. Şaşaalı "büyük Türk ordusu" zavalı politikacıların durumuna düşecek kadar küçülmüştü. Onların bu zavalılığı halkın dilinde alay konusu olmuştu. "Tokat yiyince uslandı, yoksulluğumuzda, kardeş olduğumuzu anladı" diyorlardı. Düşman, kaybettiği prestijini yeniden kazanmak için dağ komandolarını getirip halka saldırmaya başlamıştı. Bu sefer de eller ağlamaya başlıyordu. Teskerelerine az kaldığını, yaşamak istediklerini söylüyorlardı. Dağlarımız, "dağ komandolarını" bitkin düşürüyordu. Komando, jandarma, polis, kontr-gerilla karışımı özel baskı taburlarını devreye sokan düşman,

karakolların çoğunu kaldırmıştı. Yerin de bırakılanların mevcudu üç katına çıkarılmış ve nöbetler er başına üç-dört saate çıkarılmıştı. Buna rağmen, kendilerini güvencikte hissetmiyor, partizanlara sık sık selam gönderiyorlardı. Operasyon birlikleri, en az 20 adet helikopter filoları ile bir alandaki tüm köylere aynı anda indirimi yapıyor, fakat kısa süre içinde tekrar belli merkezlerde toplanıp gizli operasyona geçiyorlardı. O kadar hantal ve güçlütülü idiler ki, gelişlerini çok önceden farketmemek mümkün değildi. Bu tarzda defalarca yapılan toplan-dağıl manevraları sonuçsuz kaldı ve yıpranmalarından başka bir işe yaramadı. Bunu bazı sömürgeci komutanlar çok iyi ifade ediyorlardı. Örneğin bir binbaşı, köylülerin huzurunda şunları söylemişti: "**Karşımda bir ordu olmuş olsaydı, bir günde ya biz, ya o yok olup giderdi. Ama bunlar** (partizanlar) **bizi ansızın vurup gidiyorlar ve peşlerine düşmek istersek, onların iki-üç saatte aldıkları yolu, biz ancak on saatte alıyoruz.**" Evet, komutan doğru söylüyordu. Düzgün burjuva ordusunun temel zafına parmak basıyordu. Yine, bu kişilerde yaşam acizliği düşen diğer bir subay, dayandığı sopanın yardımıyla köye zorbela yetiştiriyordu, "**nerde bu Apocular, çıkıp bir kurşun sıkınsınlar da, beni bu azaptan kurtarsınlar**" diye seslenmişti. Geceleri ağaçlardan düşen cevizin çıkardığı ses iki de bir ırkını yarattığı için koca ceviz ağaçlarını kökten kesmiş, parola vermediği için sayısız hayvan öldürmüştü. Her canıya düşman olan faşist sömürgeciler, geceleri çıkan en ufak bir hisriya sabaha kadar kurşun yağıdırıyorlardı. Güvenlerini yitirmiş, kendilerine nobet tutturdukları köylüler, Apocuların misilsizdir, diyerek kormaya başlamışlar. Ajanlar verdikleri bilgiler karşılığında dayakla mükafatlandırılıyorrdu çünkü, kendilerini tehlikeye sürüküyorlardı.

Verdiğimiz bu örnekler bile düşmanın nasıl bir ruh hali içinde olduğunu ifade etmeye yetecekti. Düşmanı çıldırtmaya götüren bu korku hali, onu yığınla dengesizliklere sürüklemiş, ordu yapısını bir bütün olarak laçkalaştırmış, disiplin olduğuka gevşemişti. Esir aldığımız bir askerin anlattığına göre, bozulmuş disiplini yeniden kurmak için, karakollarda her gece, bir askeri işkenceye alıyormış.

Olusun vahameti gidermek için, ekim ayı başlarından itibaren faşist yöneticiler bölgeye uşuşmeye başladılar. Ama, attıkları naralarla verilen cevaplar, kendilerine pahalıya mal olmaya başlayınca seslerini artık çıkarmaz oldular. Sırasıyla Kenan Evren, Turgut Özal, Genelkurmay Başkanı ve diğer yetkilileri; partizanlar, Şemdinli, Çukurca, Beytüşşebap ve Şırnak'ta, halkımızın alkışladığı eylemlerle karşıladılar.

Faşist yetkililer durumu kurtaracaklarına, prestijlerini de yitirmekteydiler. Bu işe, onların çok ağırına geliyordu. Bu prestijlerini de kurtarmak için halka silah dağıtma kararı aldılar. Ama halkın cevabı olumsuzdu. Kendisini koruyamayan bir devleti koruyamayız diyorlardı. "**Bize vereceğiniz silahlar da birkaç gün içinde Apocuların eline geçecek**" diyerek, onları çıkmaza sokuyordu. Halka silah dağıtmaktan vazgeçen sömürgeciler, uçak ve helikopter uçuşlarını da azalttılar. Bütün kandıma ve gönül alma oyunlarından vazgeçen düşman, ev yakmamak açık işkenceye kadar ve hatta adam öldürmeye kadar vardığı baskı uygulamalarından da hiçbir yarar sağlayamamıştı. Bütün asker "dehası" ve muazzam tekniği bir işe yaramamıştı. Yüksek rütbeli subaylar teknik bilgilerini unutmuscasına, karakolların korunması için köylülerimizin bilgisine

başvuruyorlardı. Bir binbaşı, karakolun çevresine duvar ördürme fikrini yanındaki köylüye açıktayıp, "**nasıl olur**" diye sorunca köylü, "**eger duvar örerseniz nöbetçiler dışarda kalır ve hedef olurlar**" diyor ve bunun üzerine binbaşı "**doğru diyor ve hedef açılır**" emrini veriyor. Aslında buna benzer sayısız örnek verilebilir, ama bununla yetineceğiz.

Yine, kendilerini emniyette hissettikleri taburlarına da birkaç kurşun sıkılınca, bu adaki huzurları da kaçmış ve sabah ara kadar havai ışıldaklarla etrafı aydınlatmışlardı. Halk, düşmanın zaafını ve çaresizliğini gördükçe, yanlıgıldardan sıyrınmaya başlıyordu. Düşmandan bu kararı da beklemiyorlardı aslında. Kendilerini artık daha büyük saldırıların maddi ve psikolojik ihtiyaçlarını karşılamaya hazırlıyorlar, cesaretlerini pekiştiriyorlardı. Umut yeşermişti artık ama, henüz endişe de vardı. Kiş yaklaşıyordu! Halk bu alanlarda kışın çetiniğini bildiği için tedirgin oluyordu. Bazan kar, meşe ağaçlarının boununu aşlıyordu. Çiğ ve tıfır tıfır her yıl mılaka can alıyordu. Bizden de Abdülaziz KANAT yoldaşın ölümlüne bir çığ olayı sebep olmuştu. Biz de birkaç yıldır bu koşullar yaşadığımızdan, zorluklarını biliyorduk. Gerçi arkadaşlarımızın çoğu kiş eğitimi ve sınavlarını Bimzort Vadiisinde yaptıklarından kış koşullarına alışkındılar. Bahsedilen vadi oyle bir yer ki, kurbansız yıl geçemektir. 14 saat çeken bir mesafeyi kapsayan vadiide göğüşe kadar batılan kar içinde yürümek zorunluluğu vardır. Oturmak stense bile, kara parçası bulmak imkansızdır. Bir anlık durmak bile don uykusuna tutulmaya beraberinde getirmektedir. Yine her an tıpiye yakalanma tehlikesi olduğundan son hıza yürümek şarttır. Tıpiye tutulunca kurtulmak çok zordur, insana adım dahi attırmaz, boğar. 1982 kışında 6 kişi boğumuş, 1983'te 20 kişi yoldan kayarak donmuştu. O yılın kışında da üstündeki bir yoldu donarak olmuş, 1984'tün aralık ayında vadiideki buzlu deresi iki kişinin hayatına sebep olmuştu. Bu dereyi geçmek için tam 12 kez bele kadar suya vurup geçmek zorunluluğu vardı. Sonraları patika yolu açıldıktan sonra bu suya bir kez vuruluyordu.

Yörede kiş koşullarında, "**arda kalan dona kalır**" diye bir söz vardı. Ama arkadaşlarımız bu sözü değiştirerek, "**Arda kalan dona kalmaz, kurtarılır**" yaptılar. Kafi halinde yapılan yolculuklarda geride kalanın beklenilmediğini yöre halkı çok iyi biliyorlardı. Arkadaşlarımız, bu tür yolculuklarda kendi gruplarından geriye kalanları kurtardıkları gibi, başka gruplardan geride kalanları da kurtarıyorlardı. O yola gitmeden önce, "kar-karler" ile yolculuk yapın tavs yeleri artık sık duyulur olmuştu. Yüzünlerden beri bu iklimi yaşayanlar, birçoğu kar görmemiş, sıcak iklimden gelen bu insanların dayanıklılığı karşısında şaşırıyorlardı. Onara olağanüstü bir güçmüş gibi geliyordu. Burada ıradenin yüksek gücü de kanıtlanmıştı. Bunu yakından gören Bimzort köylüleri, işe bizi kurtaracak irade ve sahıpları demekteler.

Düşman artık umudunu kışa bağlamış, ondan medet bekliyordu. Kiş yaklaştıkça sevinçleri artıyor, gittikleri ner köyde sız ne "yakında görüşürüz" diyerek tehditler savuruyorlardı. Ve kış başladı. Hem de son 50 yılın en ağır kıştıydı bu. Karşılıklı kış umudun çatıştığı bir dönem yaşıyorlardı. Düşman varlığını ezmek, bahara adam attırmak umundunda. Fakat, ezilen onun umudu oldu. Biz ise, diriliyoruz ulus olarak yeniden

Newroz 1985, halkımızın umutlarının tazelenildiği gün olarak tarihe kaydediliyor. Çünkü bugün halkın büyüyen iradi, gücünün solumluğu ve buna öcölük edenlerin görevlerinin tanhılıgıyla Ulusal Kurtuluş Cepnesin n ilanı yapıyor. Düşkünlüğün aşıldığı, yüceleşme ve soylu umutların doruğa çıktığı bir gündür 1985 Newroz'u. Ve yeniden bayram olacaktı halkımız için. Çünkü kaybedilen her şeyi kazanma yoluna giriyoruz, zorla alınan bütün insani, toplumsal, ulusal değerleri tekrar kazanma var. Bugünden itibaren ve bize cennet emittirmek istenen kişi, yüce cennetleri getirecek bir dönem başlatmanın hazırlık süreci olarak geçirdiğimiz için sonsuz bir rahatlık içinde atlatıyoruz.

1985'ti, Newroz'la birlikte, hakimizin umutlarının son derece canlandırdığı bir yıl olarak karşılıyoruz. Halkımız, tüm güc ve olanaklarını kullanarak bunu bir direniş haline getirmenin sevincini yaşıyor. Partimizin yüce çabaları, sarfedilen emek ve şehit kanları boş akmamıştır. Tüm bunların etrafında sık sıkıya kenetleniyoruz ve niçbir gerici-faşist güç kazanımlarımızı elimizden alamayacaktır.

PRATİK ÇALIŞMADA DOĞRU OLMAYAN ÇALIŞMA TARZI VE YANLIŞ ANLAYIŞLARIN ELEŞTİRİSİ

Faşist sömürgecilğe karşı yeni atılımlarla vereceğimiz mücadele hazırlıklarının sonuna yaklaştığımız günümüzde, partinin tüm kadro ve kadro adaylarını bekleyen ağır ve önemli görevler bulunmaktadır. Görevler açıktır, bunlar, faşist yönetim altında ulusal kurtuluşu gerçekleştirmenin temel araçlarını yaratmaya ve geliştirmeye çalışmak olacaktır. Görevin kolay olmayacağı kuşkusuzdur. Zorluk, atılacak her adımda karşılaşılabilecektir. El atılan bir uğraşın başarılmasının önünü tutan zorluk olgusunun uğraşların niteliğine göre değişiklik göstereceği bilinmektedir. Biz herhangi bir uğraş içinde değiliz, diğer halkların kurtuluş mücadelesinde görülen karşı-devrimin ezici ağırlığını kat kat aşabilecek zalim ve acımasız, zorlu bir düşmanı altetme savaşını veriyoruz. Tarih boyunca barbarlık eylemiyle halkların, hatta kıtalar düzeyinde halkların yaşamına esaret, yıkım ve katliamlar getiren, tarihi bu yıkıcı özellikleriyle derinden derine olumsuz etkileyen, barbar Türk egemen sınıflarının mirasçısı ve takipçileri olan, günümüzde azılı despotluğuyla Türkiye emekçi sınıflarına ve ülkemiz halkına kan kusturan, tüm Ortadoğu halklarına karşı emperyalizmin kiralık saldırgan gücü ve atalarının görkemli imparatorluğunun hayaliyle fetihçi özelliği gittikçe kabaaran, bunun emelleriyle yaşayan faşist Türk sömürgeciliğini yıkmaya mücadelesidir bu. Mücadele, ezilmişlik tarihi bin yıllara uzanan, öndersizlikle dağınık; cehaletle kör; horlanma ve çilesiyle silik Kürdistan halkını çelikten birliğine, uygar düşüncüye ve canlı dinamikliğine kavuşturacaktır. Bu güce erişecek olan halkımız, sömürgeci egemenliği ağır ağır çöküntüye götürecek, indireceği nihai darbeleriyle köhnemiş koca gövdeyi büyük güdültüler içinde paramparça edecektir. Çöken yıkıntılar arasında bağımsız ve özgür yurt özlemimiz gerçekleşecek, diğer halkların başına musallat bela defedilecek, mazlum halkların, milyonlara varan katledilmiş insanın öcü alınmış olacaktır.

Görevimiz önemlidir; çünkü halkımızın kurtuluşuyla birlikte ezilen insanlığa büyük yararlar getirecek kutsal bir savaş veriyoruz, ağırdır: çünkü, çağın en modern araç ve gereciyle donatılmış, bir milyona yaklaşan saldırgan ordusuyla emperyalizmin bölgede en güçlü güvencesi ve emperyalizmin onun uğrunda askeri müdahaleleri bile esirgemeyeceği faşist Türk devletine karşı başkaldırma cesaretini göstermişizdir. Cesaret işin bar, langıcır. Cesaret bilinç ile, bilinç örgüt- le, örgüt eylem ile bütünleşmediği sürece, üstün fedakarlıklar gösterilse de, yapılacak her girişim, halkımızın tarihinde nice örnek- lerinde olduğu gibi başarısız kalmaya mahkumdur. Başarısızlık yenilgiyi, yenilgi katliamları peşinden getirecektir. Halkımız bu- nun örneklerine az rastlamamış ve acısını az yaşamamıştır. Kürt egemen sınıflarının önderliği, yaratılan yenilginin sonuçlarının nedeni olsa da, sadece egemen sınıf olma niteliklerinden bu durum kaynaklanamaz. Sınıf olarak kendilerini güçlü örgütlülüğe kavuşturamamış olmaları da önemli bir etken olmuştur.

Kürdistan'da ulusal kurtuluşun objektif koşulları, proletaryanın ortaya çıkışıyla oluşmuştur. Bunun, kendi başına kurtuluşu yeterli olmadığı da bir gerçektir. Kürdistan proletaryası güçlü sosyal ve siyasal özelliklerini henüz tam olarak bulmuş ve kitlesel örgütlülüğe kavuşturulmuş değildir. Bu niteliklerini, sadece doğal gelişme seyri içinde bulması da söz konusu değildir. Sınıf önderliğini salt ideolojik plandan çıkararak, somut sınıf eylemiyle de gerçekleştirmesi ancak ulusal kurtuluş süreci içinde mümkün olacaktır.

Toplumumuzun sosyal yapısının özelliğinden dolayı, yoksul köylülüğün kabak bir potansiyel oluşturması ve ulusal kimliğini diğer toplum kesimlerine nazaran daha fazla koruması olmasında, halk savaş stratejisinin gereği olarak, kırın ve kır nüfusunun temel kurtuluş gücü seçilmesi de politik- örgütsel ve askeri çalışmalarımızın ağırlığıyla bu kesim üzerinde yoğunlaştırılmasını zorunlu kılar. Modern düşünce ve örgüt yapısına karşı fazla açık olmayan Kürdistan köylülüğünün proletarya partisinin mücadele anlayışı ve kurallarını erkenden kavraması zor olacaktır ve uzun sabır gerektirecektir. Ancak mücadelemizin savaşçı karakteri ve köylülüğümüzün savaşçı özelliği gözönüne getirildi-

ğinde, azımsanmayacak geniş bir savaşçı potansiyeli üzerinde hareket edeceğimiz anlaşılacaktır. Bu da, zafere ulaşmamızın mevcut belirgin teminatlarından biridir. Zorluk yalnızca düşmanımızın güçlü olmasından değil, modern toplumsal dinamizmin zayıf ve düşman tarafından parçalanmaya götürülmek istenmesinden de ağırlaşmaktadır.

Ulusal kurtuluşu amaçlamış olan bir halkın, düşmanını yenmede kullandığı ağır silahların başında parti örgütü gelir. Ulusun ve sınıfın bağından en geniş öngörüye sahip, en fedakar ve mücadeleleni karması- lığı içinde yolunu şaşırmadan tüm ulusun güç ve enerjisini ortak hedefe yönlendire- nğinde bulunan, önder kesimlerin bileşi- minden oluşan parti örgütünün, öncü müf- reze ve kurmay heyeti olarak, kendini göv- lerine bağlı bir tarzda örgütlenmeden geniş yığınları eğitmesi, örgütlemesi ve harekete geçirmesi imkansızdır. Ulusun en geniş birli- ğinin ulusal kurtuluş cephesinde somutlaş- tilması ve halkın temel kurtuluş gücü olan ordusunun inşası görevleri buna bağlıdır.

Her üç araç da, uzun süreli savaşın ve- rilmeksizin oluşturulamayacağı gibi, mutlaka ayrı süreçler içinde bunların birbirinden bağımsız şekilde gelişeceği de söylene- mez.

Henüz hiçbir aracın inşa edilmediği döne- mimizde, geçmiş mücadelemizin hazırladığı politik zemin üzerinde, pratik faaliyete atıl- mak için bekleyen kadro birikimisi her üç aracın da öncü çekirdekleridir.

Mücadelemizin bu tabiatından doğan kadro sorunu, bunların bilincinde ve her türlü mücadele yürütebilecek yetkinliğe kavuş- muş politik-askeri militan olmakla çözüm bulacaktır. Yaklaşık üç yıllık bir süredir arka- daşlar, belirlenen militan niteliğine kavuşma- nın eğitiminde bulunmuşlardır. Küçümsen- meyecek gelişmeler kaydedilmiştir. Amaçla- nan yetkinliği kazanma, elbetteki pratik bütünleşmeyen, salt teorik eğitime mümkün

olmayacaktır. Kadro ve militan savaşçılık biz- zat pratik-örgütsel faaliyet sürecinde pekişir. Ancak, geçmiş mücadelemizden çıkarılan deneyimler mevcuttur ve ilerisi için bize ö- nemli dersler sunmaktadır. Açık şekilde görünen belirgin gerçek şudur ki; devrimci anlayışı özümsemeye, örgütsel gerekleri yerine getirmeye, geniş perspektif ve atılma- lıkla ele alınması gereken pratik eylemde, yetkinleşmiş politik kadrolar durumuna geli- nmeden hiçbir ilerleme kaydedilmeyecek- tir.

Eğitim görmüş arkadaşların öncü çekirdek- ler biçiminde örgütlenmesinin zamanı gel- miştir. Örgütlü yapı ile ülke pratiğine açılma- ya başlanacaktır. Örgüt biçimi gerçekleştirile- cek görevden doğar, görevler çeşitli yazı- larla açıklanmıştır ve her arkadaş bunları biliyordur. Sürekli dikkat edilmesi ve unutul- maması istenen şey; bireysel rol ve başarıda alınacak ölçütün, kimin ne oranda kalıcı yapı- lar sergilediğidir. Örgüt yaratmanın gelişmiş önderlik istediği açıktır. O zaman, hazırlık ve eğitimden anlaşılabilir olmalıdır. Komünist kadro özelliği, uluslararası işçi sınıfı ve ezilen halkların devrim mücadelesinden çıkarılan deneylerle, evrensel niteliğini bulmuştur. Evrensel niteliği kavramak yetmeyecektir; bu nitelik, Kürdistan devriminin yasalarının kav- ranması ve onları kullanabilme yeteneğiyle tamamlanmalıdır.

Bizde devrimin önder ve militan kadroları durumuna gelmede engelleyici hata ve eksiklikler henüz tümüyle giderilememiştir ve sorun olarak güncelliğini devam ettiriyorlar. Hareketimiz tarafından bunlar önemle ele alınmaktadır ancak giderilmesi için yoğun çabalar sarfedilmesine rağmen, bir kısım arkadaş, bunların kemirici pençesinden hala kurtulmuş değildir. Hastalık olarak nitelen- dirilebilecek eksiklikler, genellikle teorik, örgütsel anlayıştaki farklılıktan ötürü oluşan birtakım sapma eğilimlerden kaynaklan- mıyor. Teorik-örgütsel çizgiyi pratik olguya

dönüştürme ve devrimin gelişmiş politik kişiliğine erişilememiş olması şeklinde gö- rülmektedir. Bazıları bu zaaflarında inatla ayak diretmeğe ve kendilerini cıvı değerlendirmede bulunamıyorlar. Bu arka- daşlar, kapıldıkları kişiliği koruma çabasının, geriyi ileriye karşı savunma, küçük-burjuva geleneklerini proletarya partisi ve mücade- lesi içinde sürdürmek çabası olduğunu belki akıllarından bile geçirmezler, ama gerçek olan budur. Bu gerçeklik kendilerine fark ettirildiğinde ilk ortaya attıkları şey, onur soru- nurudur. Evet proletaryanın onuru yücedir, fakat proleter kişiliği ve mücadele anlayışını sunamayanların, onun onurunu taşımaları da söz konusu değildir.

Yer yer yanlış anlayışlar halinde devam ettirilen hataların önü alınmaz ve gideril- mezse, belirgin eğitim durumuna çıkarlar. Ordan da sapmalara kadar varılabilebilirler. Bizde bu, örgüt ve mücadele gücünü zayıfla- tacak düzeye henüz ulaşmamışsa da, ilkin basit türlerde beliren yanlış anlayış ve tutum- ların, zamanla korkunç kemirici ur'a dönüş- tüğü, devrim tarihlerinde az görülmüş olay- lar değildir.

Geçmiş dönemimizde uğranılan tahribat- lar ve oluşan krizin nedenleri, başta ama- tölük-ilkellik olarak belirlenmişti. Amatörlük ve ilkellik her devrim hareketinin ilk çıkışında kaçınılmaz, yaşanması zorunlu olabilecek bir gelişme sancısıdır. Aşılması; deney kazan- ma ve teorik bilginin artırılmasıyla olur. Biz, devrimci düşüncelerin toplumda yeni boy verdiği ve düşünceleri geri tarzda yavaş yavaş algılamaya çalışan, kendiliğinden geli- şen, amatör çevreler dönemini yaşamıyoruz. Çeşitli sosyal kesimler arasında legal-illegal çalışmalarla bulunmuş, silahlı eylemin bi- reysel ve kitlesel türlerine tanık olmuş ve profesyonel faaliyeti yaşamışızdır. Eğer bunlar deney olarak görüldü ve incelenip irdelenirse deneyimsiz olduğuna söylenemez. Bazı arka- daşlar kişisel deneylerden yoksun olabildiler. Ama, hareket tarafından tesbit edilen hata ve eksikliklerin, yaşanan pratiğin incelen- mesinde -her olayın doğru ölçütlere vurula- rak- varılan sentezlerin ifadesi olduğunu görmeli ve kendileri için sonuç çıkarmalı- dırlar.

Üç yıla yakın bir süredir teorik çalışmalar yoğun mesai ve çok yönlü biçimler altında sürdürülmektedir. Çalışmalar, teorisi geri düzeylerde öğrenme biçiminde olmuştur, tersine marksist-leninist bilim ve kurtuluş mücadelesinin deneylerinin sistemli, kapsa- mli incelenmesi, aşamalarla yapılmış ve her aşamaya uygun programlar izlenmiştir. Politik görüş açısını genişletmede önemli faktör olan değişik alanlarda hareket etme olanağına sahip olunmuş, diğer bölge halk- larının örgüt ve mücadele yapılarına tanık olunmuş ve nice insanın kanı sonuc, siste- meleştirilen savaş sanatının teorik-pratik eğitimi görülmüştür. Bununla birlikte biz, eğitimimizin tamamlanmış olduğunu kabul edemiyoruz. Mücadele süreci yeni koşulları yarattığından, her dönem karışık değişim sorunlar karşısında ve yeni sorunların da değişik taktik ve yöntemler gerektirmesinden, mücadele süreci boyunca eğitimimiz, hiçbir zaman tamamlanmış sayılamayacak- tır. Mücadelelenin karmaşıklığı ve pratik görev- lerin zorunluluğu arttıkça, teorik çalışmaya daha fazla ihtiyaç duyulacak ve önemli o- randa gelişecektir. Ancak teorik eğitim sorunu, yaşadığımız dönemin koşullarını kavrama ve görevlerine sahip çıkabilme ile somut kıldığında, mevcut koşullara ittibak sağlamada yetersizlik, proletarya partisinin kadrosu ve ulusal kurtuluş savaşçılığıyla çalışan yanlarımız şu şekillerde görülmek- tedir:

DAR SORUMLULUK: Arkadaşların önem- li bir kesiminde bu eksiklik, örgütsel çalışma- lar ve genel politik gelişmeler karşısında, "görev alanıyla ilgili değildir" veya "başka- ları sorumludur" biçimindeki, kayıtsız kalmak- la ifade edilebilecek tavır ve konuşmalar sıkça olmuştur. Bunlar, sorumluluğu yalnızca yetkili oldukları özel görevleriyle sınırlı tutar veya sorumluluğu yetkili şahıslara ararlar. Kendilerini direkt ilgilendirmeyen çalışmaları ve gelişmelerden uzak kalır, onlara gözlerini yumarlar. İleri sürdükleri neden genellikle, sorumlulun işine müdahale etmek isteme- mış olduklarıdır. Örgüt yapısı içinde parça- bütün ilişkisi, devrimden sorumlu olma ve

yanlışlara karşı müdahalede bulunma konularında doğru anlayışın kavranmamış olmasından veya olan olaylar üzerine düşünme ve tavır belirleme gücünün kendinde görmemesinden bu durum kaynaklanmaktadır.

Partinin politik, örgütsel ve pratik hatları, üye çoğunluğunun kongrede birleşen iradesiyle karar altına alınır, üyelerin karara bağlanma çizgide sorumluluk payı vardır. Üyeler kararların uygulama safhasında da yürütücü eylemiyle katılmaya sağlarlar. Bu nedenle uygulamanın bütün yönleri üzerinde gözlemde bulunmalı, yetersizlik ve yanlışlar karşısında sorumluluk hissiyle davranmak, partinin politik ve pratik kararlarını ilgilendirecek iç ve dış gelişmeleri takip etmek, politik olgunluğun gereğidir. Tek tek üyelerin, bağlı bulundukları organ üzerine, oradan parti bütünlüğüne ilişkin değerlendirme, eleştiri ve öneri sunmaları, partinin ve mücadelenin çıkarınıdır. Devrim, onun zorunluluğunu bilinçleriyle kavramış kitlelere yürütülür; devrimin öncü yürütücü gücü parti, mücadelenin sorunlarına çözüm aramayı ve onun ağırlığını omuzlarında hissedene, toplumun en dinamik, en duyarlı seçkin bireylerinin birleşiminden oluşur. Parti topluluğuna mensup kişiler, ortak idealleri olan gerçekleştirmede, bireysel çabada bulunurlar. Tek tek bireyin çabasının toplu eyleme dönüşürken örgüt ağı, işbölümü gereği özel görevlendirmeler ortaya çıkarır, koordinasyon ve yönetim ihtiyacı, merkez organlarının varlığını yaratır. Bu da, bu yapıdan doğurur, faaliyetin geneli üzerinde birey sorumluluğunun yitirdiği anlamı çıkmaz. Tersine, birey sorumluluğunu daha anlamlı kılmak, üstün yaratıcılığı vardır ve artırarak amacını taşır. Özel görev sorumluluğunun, devlet bürokrasisinde yer alan sıradan memurların günlük mesailerini doldurmakla sınırlı, geçim aracı olarak yürüttükleri çalışma zorunluluğu ile olan farklılığı unutulmamalıdır. Devrimci, en başta devrimden sorumludur. Onu özel görev yükümlü kılan, devrime olan bağlılığıdır. Ö zaman devrime ve partiyeye karşı sorumluluk, ona bağlı olmanın gereği olarak, en yüksek biçimlerde onları savunma ve yaşatmanın bireysel girişimi olan ademi-merkeziyetçi ilkeyi uygulamak gerekir.

Müdahale, doğru olmayan anlayış ve tavırlar karşısında partinin çıkarlarını savunmaya dayanarak merci farklılığı gözetilmezsin, her devrimcinin yararlılığına inandığını yapmak veya yaptırmak olarak anlaşılmalıdır. Fakat birey ve örgüt açısından olumlu sonuçlar çıkaracak yöntemlerle yapılmalıdır. Müdahale, olumsuz görüp yakınlık değildir. Yanlış karşı doğruyu savunma, eksikliği karşı mümkün olanı savunabilmektir. Müdahale, kurallar ölçüsünde yapılır. Önceden seziilen ve vahim sonuçlara henüz varmamış olan olumsuzlukların önünü alır, kuralları içinde değil de gelişigüzel tepkiler biçiminde yapılırsa, tersi duruma yol açar, yapan ve uğrayan kişi veya birim müdahaleden zarar görür, düzelmeye yerine karışıklığı doğurur. Sorumlu toplantılarda, yanlış, nedenleri belirtilerek açıklanmalı ve giderilmesi için uygun öneriler sunulmalıdır. Devamı halinde durum açık izahatıyla birlikte üst organlara zamanında rapor edilir. Bunun yerine bazı arkadaşlar, yontemsizce karşı çıkışlarda bulunurlar ve doğruyu savunmalarına rağmen, karşı koyuşta yanlışlık, sonuçta da onları haksız duruma vardiyyor. Böylece, müdahale, iki tarafta arasında görev ve yoldaşlık ilişkilerini zedeleyen gerginliğin baş göstermesinin kaynağı haline geliyor. Bazı arkadaşlar kendi şahıslarına ve görev alanlarına yönelmeyen aşırı olumsuzluklara karşı alabildiğine hoşgörülle tavırsız kalabilmeyorlar. Ne zamanki aşırılık kendilerine buluşturulmuş, avazı çıktığı kadar bağırıp, parti ve halk çıkarı adına, herkesi imdata çağırır, verdikleri kutsal kavgaın destegini aramaya çıkarlar. Bu, akıyatsızlık ve bağnaz bireyciliğin ortak tezahürüdür. Partiyeye bağlı kılma, fakat görev ve sorumluluk üstlenmemeye gibi anlayışlar da kendi içinde tutarsız ve çelişkilidir. Bazı arkadaşlarda bu yanlış anlayış, özel bir durum olarak vardır ve sürdürülmektedir.

DAR PRATİKÇİLİK: Geçmiş dönemden devralınan çalışma alışkanlıklarının varlığı, birçok arkadaşta hala korunuyor. Çanlık ve perspektiften yoksun pratiğin verimsiz olacağı aşikardır. Mücadele, kapsamlı sürekli gelişen ve yükselmeye kaydeden bir doğrultu izler. Sorunlarda bütüme, görevlerde ağırlık, mücadeleyle kitlese katılmın kabarması ve eyleme büyümenin sorunlarıdır. Çalışmalarda tekdüzelikten çok yönlülüğe, amatörlikten profesyonelliğe, dar kapsamlıdan geniş alanlara açılma, gelişme diyalektiklerinin doğurduğu pratik aşamalıdır.

Kürdistan'da birçok çelişkinin üst üste

yığıldığı, çok yönlü baskı ve sömürünün toplumun emekçi kesimlerinde yaşamı dayanılmaz kıldığı, ortamda, sınırlı ajitasyon ve eylemle, kitlelerin heyecana kapılarak bunaltıcı yaşamın baskılarından kurtulmak için, baskı yayın boşanması gibi ani fırlamalarda bulunmasına tanık olundu. Kitlelerin, deneyimsiz oluşları ve düşmanın açık zorlu ile bugünkü düzeyde karşılaşmamış olmalarının verdiği kör cesaretle, geniş boyutlarda harekete geçmeleri, geçmişte yaygın halde mümkün olabilmisti. Ancak, bugün kitleler, eskisi kadar bilinçsiz değildiler; mücadelenin zorluklarını yaşamış, düşmanın acımasızlığını bir kez daha görmüşlerdir. Mücadelenin deneyi kendilerine sağlam duydu ve doğru gözlemde bulunma yeteneğini kazandırabilmiştir. Artık sınırlı söz ve eylem başarısıyla, geçmişte olduğu gibi binlerce insanın düşünmeden, arkasından sürüklenemeyeceği unutulmamalıdır. Kitleler, doğru ve yanlış çalışmaları, yeterli ve yetersiz devrimciliği, kendisine kimlerin önderlik yapacak kudretle olduğunu, düşmanın darbeleri altında ayır-dedecek seviyeye ulaşmıştır. Kitleler kendilerine söyleyenlerin, gerçekleştirdiği, yürütücü gücünü görmek isterler, söz ve eylemin tutarlılık derecesini ölçerler. Bu, gelişimdir; çünkü, kendi sorununa sahip çıkmadık ve çözümünü beklemektedir. Öncü ve kitle arasındaki mesafenin bu denli daraldığı gerçeğini farketmeyen dar ve geri çabalar, ne derece büyük enerjiyi sarfedilse de yetersiz karşılanacaktır. Kitlelerdeki politik derinliğin oluşması, görevlerde de bütüme gerektirir. Kapsamlı genişleyen ve ağırlaşan örgütsel ve pratik çalışmalarında dar ve cılız günlük basit uğraşlarla yetinen bir kadro, mücadeleyi ilerleye götürmeyecek; örgüt var etme ve koruma rollerini göremeyerek, kitlelerin beklentisini karşılamayarak, daha da zayıflamaya, gerilemeye başlayacak ve sonuçta kadro olmaktan, yani mücadelenin önder ve yürütücü gücü olmaktan çıkacaktır. Bugünkü durumda, en basit faaliyet, savaş koşullarının gerekleri yerine getirilerek, kurallara uyularak, ancak başarılabilir. En sıradan propaganda çalışması dahil, bu ölçüde yapılması zorunluluğunu taşır. Yapılacak propaganda, şiddetle beslenmeden hedefini bulamayacaktır ve yine en küçük örgüt birimi bu araca başvurmaktan korunamaz, yaygınlaşmaz. Şiddet ve propagandanın da örgütlü tarzda yürütülmediği taktirde gücümüzü nitelikli kılacakları, amaçıyan parti, kitle ve silahlı kuvvetler örgütünün inşasının yaratılmayacağı açık bir gerçektir. Tüm bunlar, neyi ifade eder? Mücadele biçimlerini iç içe geçtiğini gösterir. Görevlerin daha bir sıkılaşma, birbirine bağlanıldığı ifade eder. Bu özelliğe bürünen mücadelenin çok yönlü ve geniş kapsamlı görevleri, yani çok yönlü bilgiyi, deneyimi ve yeteneğe sahip kadroları gerektirdiğini ortaya koyar. İfadesini politik-askeri kadroda bulan ulusal kurtuluş savaşçısı, örgütleyicisi ve önderidir bu. Sayılan niteliklerin tümünün bir arada, bir kişide mevcut olması bizce mümkündür. Olmaması için hiçbir neden yoktur. İnsan bunu; yol gösterici bilimi kavrayarak, eyleminden sonuç çıkararak, cesaretle fedakarlığı bilinci kılarmaya, bağlanarak ideallerini, beyininde sürekli canlı tutmaya her zaman bulur. Partinin birçok kadrosu, belirlenen niteliğe kavuşabilecek zengin deneyime, gelişmiş eğitime sahiptir. Ve eşine az rastlanır yüce derinleşmeler üzerinde hareket etme durumundadır. Bundan güç ve ilhamını alır.

Birçok arkadaş, büyük enerjiyle pratik çalışmalarda bulunur, fakat verim düzeyine hiç dikkat etmezsin, günlük uğraşların amacı olan stratejik-taktik hedeflerin gerçekleştirilmesini gözönüne almaksızın, çok büyük yararlı işler becerdiğine kendini ciddi şekilde inandırarak, gayretli hareketle dinidirler. Fakat, büyük hızla dönen, ama hiçbir ileri atılmıyapman, batağa saplanmış, boşa dönen araba tekerleği gibi, yerinde hareket ederler. Neyin ne için yapıldığını anlamaksızın çalışırlar. Önünü aydınlatmaz, geleceğini bilmez, günlük dar pratiğin pençesinde kalmış vaziyette, akıp giden zaman ve enerjisini boşa harcarlar. Plan yapmaz, işlerini önem sırasına koymaz, neyi ne zamanda yapacağını kestirmez, görevlerin birbirine bağlılığını anlamazlar ve böylece amaçlarına varmak için, ön adımlarını almazlar. Bu tür pratikçiliğin varacağı yer ne olur? Yine geçmiş pratiğimizde örneğini çokça gördüğümüz alılaşma, gerileme olur. İkelen unutulur; ilkesiz yaşıntının anlamsız akışına kapılırlar; huzursuzluk ve hırçınlık bastırılır, yoldaşlarıyla uyumsuzluk normal bir hal alır. Çalışmalarındaki kaçınılmaz başarısızlığın nedenlerini kendinde görmez, başlar sağı-solu suçlamaya, olanak tanımadığından yakınır, insiyatif yetkisini ister. Eğer kitlelerle uğraşı-

yorsa verim almadığı için, "bunlarda iş yok" diyerek işin içinden çıkar. Büyük hayallere kapılır ve küçük işleri beceremez. Acız olur, yığın düşer. Sonuçta yığılıp kalır, elinden tutulmaya muhtaç olur. Bu duruma düşen arkadaşlarda oluşan körelme, zihinlerini durdurur, yeteneklerini alıp götürür ve kendi kendilerine olan güvenleri yıkılır. Mücadele temposu hızılır ve onları geçer, ilerleye çok ilerlere varır. Hızla akışın altında bazıları ezilir. Ezilmekten kurtulanların bir kısmı, kafasındaki karışıklık dindiğinde, durup kendilerini kontrolnden geçirir, eksikliklerini farkeder, yenilenme çabasına girerler. Diğer bir kısmı da, geçmişte mücadelenin birçok zorluğunu çektiğini, elde edilen kazanımlarda belirleyici rolü olduğunu kendi kendine söyleyerek, yaşlıların gençlik çağlarıyla avunmaları, o çağın anılarıyla kendilerinden memnun olmalarına benzer bir ruh hali içinde, hep geçmişlerini anıp dururlar. Tatlı anıların düşlerinden sınırlı yaşamakta oldukları ortamı görmez, geleceği hiç mi hiç düşünme zahmetinde bulunmazlar. Büyük ve ağır işler yapmanın ardından yorgunluğunu giderme hakkına sahip olduğuna inanan insanın mağrur edasıyla, kendilerini oldukça rahat hissedebilir.

Diğer yanda, devrimin sorumlu güçleri eskinin yıkıntılarını onarmaya koyulmuşlardır ve yıkıma yolaçan hastalıkları teşhis edip, tedavisine başlamış ve sağlıklı kavuşturmaların tüm çarelerini uygulamaktadırlar. Bunda kararlı ve umutludurlar. Hiçbir engel tanımazlar, her şeyi yeni baştan ele alırlar. İlk başlangıcının çok kusurlu gözlerini uzaklara ve derinliklere dikmiş, atılacak adımların hesabını yapmakta ve buna herkesi ortak kılmaya çaba sarfetmektedirler.

Dar pratikçiliğin yarattığı zihin durgunluğu bazılarını da, yapılanları görmeyecek, anlam vermeyecek kadar kavrayışsız kılabilmistir.

Dar pratikçi alışkanlığına karşı önlem, gelişmeleri takip etme, olayları objektif tahillile yorumlayabilme, planlı çalışmaya/gelenekleştirmeye, günlük yaşam ve uğraşları programlayabilme yeteneği ve düşünme kapsamını kazanmaktır.

Her olayı çözümleme, her günlük iş ve başarı, ileri amaçlara hizmet edebilecek tarzda ele alınabilmelidir. Propaganda; çevrelerin oluşmasına; çevreler; kadro yatağı; kadrolar, örgüt çıkarmaya kadar var-dırılması amacını taşımaktadır. Girişimler, birbirini peşisıra izleyen düzenli basamaklar çizgisiyle süreklilik halinde olmalıdır. İzlenecek çizgi, ketteli temposu ile bitmek bilmezcesine, inşil-çıkışlı ve dolambaçlılara, fakat etrafına ürünler saçan, değerler yatan, engelleri ezen bir biçimde devam ettirilir. Her eylem kitlelerde yaygın sempati bırakmalı, sempati destegine dönüşürebilmeli, destek potansiyeli, savaş ve örgüt gücününün sayısal ve nitelik artışı yaratacak düzeye çıkarılmalıdır. Görülmektedir ki, hiçbir faaliyet, uzun süreler aynı amaçla ve tek düzeye yürütülmeyecek, aşamalar kaydedecek, her aşamanın da niteliğine göre belirli yer ve süresi olacaktır. Bu perspektif ile çalışmayan bir kadro, hangi aşamada çalışmaya koyulmuş ise hep o sınırlar içinde donmuş vaziyette atılmışız kalır. Bulunduğu sınırlı içinde başarılar çıkarmış olsa da, diğer görevleri belirlemeye ve bir dar çembere döngüye sıkıştırmak, dar döngü içinde güç ve enerjisini harcamaya koyar; birincisi, ikinci çalışma safhalarını tesbit edemeyerek ve önceki başarılarını yeni bir yapıya çıkarmada kullanamayarak başarılarında sonuçsuz ka-

lacaktır.

Programsızlık, nerede, ne zamanda neyin yapılacağına kararlandırmaz, faaliyetlerinde başarı, başarısızlık oranını tesbit edemez yöntem saptamaz, yararlı-yararsız yöntemler sinayamaz, kapsamlı değerlendirmede yoksun bir alışkanlık bırakır. Bu alışkanlık, çalışmada savrulmuş, ihtiyatsızlığı, politikada öngörüsüzlüğü, ilişkilerde basitliği ve geriliği temsil eder. Yaşamda tutumsuzluk, sorunlar karşısında kayıtsızlık, görevlerde işi olurluna bırakma geleneklerini doğurur ve geliştirir.

Plan-program çizmek yetmez, işlerin tüm kerametini bunlarda aramak kişiyi eylemsizliğe sürükler, sarfettığı iri lafların pratikte sahibi olamayan geveze adamın tipi olur. Lenin bu konuda şunu söyler: "... **Daha az tutumraklı sözler ve daha çok günlük iş... engelleri tanımayan, her cins ve her türlü verimli çalışmasıyla, devrene, önemsize de olsa başladığı işi muhakkak bitiren...**" (aktaran Stalin) çalışma tarzı, tasarıların gerçekleştirilmesinhsağlar.

Hedefleri planlamak ve planları aktif günlük eylemle hedefine vardırarak, iki çalışma tarzının birleştirilmesidir; biri yapılar diğeri ihmal edilirse, anlam ifade etmeyen tek yanlışlığa düşülür. Sonuç başarısızlıktır, ardından da yozlaşma gelir.

DENEYLERİNİ ALGILAYAMAMA VE DOĞMATİZM:

Mücadelenin içinde gelişeceği doğrultu ve alacağı biçimler hakkında, yasaların irdelenmesiyle tahminlerde bulunulur. Tahminler, içinde hareket edilecek bir taslak çıkarır. Eyleme geçildiğinde, tasarlardan taslakların somut duruma uygunluğu sınanır ve düşüncülerinin doğruluğu ve yanlışlığı ispat bulur. Deney sürecinde kendini dayatan gerçekler formüleleştirilir ve yeni tasarıların çıkarılmasında materyal olarak kullanılır ya da varolanları güçlendirilir, zenginleştirilir.

Her durumun veya olayın belirleyicisi olan has çelişkileri bulunur, farklı yer ve koşullarda farklı çelişkiler kazanan durumların ayrılır, geniş inceleme ve derin tahillilerle görme kadar onların doğurduğu sorunların has çözüm yöntemlerini bulmak da, o denli önemlidir. Diyalektik bir metoduna göre, bir dönemde doğrudan, gelecek bir diğer dönemde yanlış olabilir. Bu, bir şeyin her an ve her koşulda geçerliliğinin mutlak olmama yasağıdır. Bazı arkadaşlar teoride bilinen bu genel doğruları, maddi gerçekleri incelemede, olayları ve gelişmeleri değerlendirerek pratiklerine yol göstericilik yapacak kılavuz çıkarılmaması kullanamıyorlar da yaşıdıkları pratiği, bu doğruların aydınlatıcı projektör altında inceleyip, deneylerini teori düzeyine çıkaramıyorlar. Bunu yapamadıkları için de, pratiğe gözü kapalı acıklıkla veya sınırlı deney bilgileriyle teorik bilgiyle derinleştirememekte ve sınırlı deneylerinin her yer ve koşulda geçerli olabileceği yanlışına düşerler, dar deneyi anlayışa saplanırlar.

Çalışma alanları hakkında doğru bir çalışma planı, alana direkt gınlerek, koşulları aza çıkarıcı araştırmalarla, belirsizlikleri en aza indirme gözlemi ve en basit hareketleri deney sonucuna ulaştırma malzemesi olarak doğru yorumlayabilme ile çıkarılabilir. Araştırmalar objektif olmalıdır, objektif değerlendirme ve tesbite varmanın koşulu budur. Geçmişte ve halen de, zaman zaman görülen önemli bir eksikliğimiz de, doğruluğu ispat görmemiş yüzeysel subjektif bilgilerle, kararların alınıyor olmasıdır. Bundan kaynaklanan

yanlış uygulamalara girişilerek tersi sonuçlar alındığı sıkça olmuştur. İşin başlangıcında somut duruma uyacak çalışma planlarını çıkarmak, örgütlü tarzda işleri yürütmenin vazgeçilmez ilkesidir. Bu, birinci adımdır. İkincisi; uygulama safhasında önceden görülemeyen, farkına varılmayan ya da sonraki gelişimin çikardığı, birtakim iç ve dış etkenler belirebilir. Olabilecek tül etkenleri hesaba katmak ve tasarı veya planın bazı bölümleri ile çelişki gösterir durumları var ise, çelişen bölümü gerçeğe uyan bölümlerle değiştirmek, hatta planın tümüyle ters orantıda gelişmeye yol açacak özelliğe sahip işleri, yeni plan hazırlamak gerekecektir. Başta çizilen yöntemle, sonraki oluşumlar üzerinde titiz ve dikkatli gözlemler bulunmak yine gözle kapalı görmek demekdir. Üçüncüsü; atılacak her adımın sonunda kazanım ve başarı oranı saptanır. Amaçlanana varılmıyorsa nedenlerin araştırılması, uygulama yöntemi gözden geçirilmelidir. Çoğu zaman, doğru hesaplar doğru yöntemlerle bütünleştirilememiş, yöntemdeki eksik veya yanlışlıklar görülmeksizin; görülmüşse de değiştirilmeden uzun süre aynı yöntemle işler sürdürülmeye çalışılmıştır. Yöntem kadar zamanlama da, faaliyet ve planlamada önemli bir unsurdur. Doğru zamanlama, yapılacak işin niteliğinden ve diğer hedeflerle olan ilişkisi biçiminden çıkarılır. Saptanan zaman süresi içinde amaç edilen gerçekleştirilmeyorsa, bir sonra gelecek görevlerin yerine getirilmesinde gecikmeye yolaçılır ve karşı gücün hareketine fırsat tanınmış olur. Tasarılardan yönde ilerleye varma bir dönem için engellenebilir ve geri çekilmeye zorlanabilir. Böylece, sorunlar çözümüne kavuşmadığından, üst üste yığılmalar söz konusu olur. Nesnel koşulları, yasalarıyla birlikte kavramak, plan kurmayı buna dayandırmak ve plan uygulama safhasında belirlenen kuralları ölçüsünde hareketi sürdürmek, pratik çalışma mantığının sistemli işleminin sonucudur. Çoğu faaliyetler, bu ilke ve kurallara yaşıtılmadan yürütülmüştür. Kurallar kavranmamış veya bilinmemiş olabilir. Bir işle uğraşan kimse, eylemini deney olarak görür ve eleştirici yaklaşım ile inceleme süzgecinden geçirirse kendi çapında bıkakım bulguları varır. Bulguları üzerinde ayrıntılı sentezler çıkarır. Böylece, deneylerinden sonuç çıkarmaya, onları algılamaya başlar. Zengin deneyimlerini toparlayarak doğru bir öğreti elde eder.

Bazı arkadaşlar, çok yönlü deneyleri olmasına rağmen, bunların değerlendirmesini yapamıyor, çalışmasında sistem kuramıyorlar. Soyut teorik kavramlar ışığında deneylerini aydınlatamadıkları için, okudukları teorisinin somut pratikle bağintısını kuramıyor, teorileri inceleyerek somut anlam verme kapasitelerini genişletmeden ezbercilğe kayıyorlar. Böylece, birey eğitiminin temel unsurları olan deney bilgisi ve teorik bilgiyi kaynaştırıyor, okuduklarını özümseyemiyorlar. İki unsur dışında başka bir eğitim okulu yoktur. Her iki bilgiyi bir arada almayan kişi, yaratıcı değil, tam bir doğmacı olur. Olguların tam bilincine erişmeden hareket eder, düşüncesiyle yol seçmesi, inisiyatif kullanması mümkün olmaz. Oysa devrimci mücadele bağımsız yaratıcılık ve inisiyatif üzerinde yükselir. Kişi, bulunduğu çevrede iradesini kullanarak üstün kazanımlar çıkarır. Neyi nerede ve nasıl yapacağını düşünerek bulamayan bir insan, kendisine söylenenleri baskakalıp anlar ve o kalıbın dışına çıkmadan hep yukarıdan gelecek direktifleri bekleyerek donmuş vaziyette yemede durur. Hareket edebiliyorsa da, ele alacağı hiçbir işin altından başarıyla çıkması söz konusu olmaz, sürekli hatalı, aksak çalışır, hatalarını kontrol edemez, düzeltme yollarını bulamadığından girişimlerde zayıf kalır ve yine kumandanın müdahalesiyle toparlanarak hamleyle atılır. Fakat sonuç hep aynı tekrarla noktalanır. Bir organizasyon, bu yapıdaki insanlarla ne oluşturulabilir ne de görevlerini görebilir. Örgüt ve mücadele yapımı baştan itibaren böyle bir yapıyla tamamen çelişir. Çünkü, savaşıyoruz ve gerilla taktikleriyle hareket ediyoruz. Gerilla; bilinç, yaratıcılık ve inisiyatif demekdir. Mutlak komuta merkeziyetçiliğini her zaman tek başına kabul etmez, daha çok bağımsız iş görme yeteneğini gerektirir. Toplumumuz çelişkiler yumağı ile sarılmıştır. Bunlar karmaşık ve genellikle iç içedir. Hiçbirisi diğerinden ayırtılamaz, biri diğerini direkt ve dolaylı etkiler. Düşmanımızın bir yığın dolaylı-dolaysız müthetği vardır. Fakat, yer ve tavırları her aynı değildir, farklı yönelimleri sevkedilebilecek olanları vardır. Düşmanımızın politikası ve taktiği çok yönlüdür. Dünyaya karşı devrimlerinin deneylerini özetleyebilen uzmanlarca planlanıp, programlaştırılmaktadır.

Toplum psikolojisi hassastır, olaylar karşısında duyarlıdır. Mücadele savaşır, savaş zor ve karmaşıktır, taarruz ister, savunma ister, ileri ister, geri çeker, hep manevradır. Savaş kitlesel bir çatışmadır, kitlesel eylem, bireysel ve örgütlü, mahalli ve genel yönetimi dayatır. Yönetim sanatıdır, incelik gerektirir. Tüm bunlar, her kadro ve savaşıda uyayın olmayı, ani ve düşünerek karar vermeyi şart koşar.

Geçmiş dönemde teorik çalışmaya fazla önem vermemenin yolaçtığı gerilik, çoğu arkadaş tarafından giderilmeye çalışılıyor. Bazı arkadaşlar bu eksikliği hızla tamamlamak gayreti ile teoriye dört elle sarılıyor, kuşkusuz bu doğrudur ve azmin göstergesidir. Marksist-leninist bilimin ilkelerini öğrenme çabasını vermek gereklidir. Fakat yetmez, asıl olan ülkemiz toplumunu ve devrimini bilimsel ilkelere ışığında incelemek, onu tanımaktır. Teorik öğretinin hedefini bulmasın kısıtı budur. Marksist kitapların bazı ilkeleri ezberlemekle yetinen ve bununla da teorik eğitimlerini tamamladıkları yanlışına düşen arkadaşlar vardır. Fakat ülke koşullarını kendi araştırmaları, yöntem ve üsulleri ile tahlil etmeye yanaşmıyorlar. Olan teşebbüsler çok iyi karşılanmakla beraber, hazır sunulan tahlillere katkı yapacak türde değildir.

“... Biz nasıl teorisyenler istiyoruz? Biz tarihin ve devrimin akışı içinde ortaya çıkan pratik meseleleri marksist tutum, bakış açısı ve yönteme uygun bir biçimde ve doğru olarak yorumlayabilen ve Çin'in iktisadi, siyasi, askeri, kültürel ve diğer meselelerini bilimsel bir şekilde açıklayabilen ve teorik bakımından açıklığa kavuşturabilen teorisyenler istiyoruz... Böyle bir teorisyen olabilmek için, Marksizm-Leninizmin özünü, Marksist-Leninist tutum, bakış açısı ve yöntemini kavramak, bunları Çin'in pratik meselelerinin derin ve bilimsel bir tahlilinde uygulamak ve meselelerin gelişim konularını keşfetmek gerekir...” (Mao)

Teoriyi sadece ezberlemekle yetinen kişi, okuduklarının özünü kavrayamaz, aklında kalan sözcük yığınlarını bir süre sonra unutur. Ezbercilik, pratik sorunlara teşhis koymada, çözüme götürmede ve politik olayları yorumlamada çok zayıf kalmaya neden oluyor. Akıllarda kalan bazı ilkeleri dogmatik tarzda yorumlanmakta ve çoğu kez de ne anlam taşıdığı anlaşılmadan, karşılaşılan olayları birçok yönü ile incelemeyen, aceleyle ortaya ilkeli bir teşhis koyuluyor, ama teşhis olayı açıklamaktan çok uzak kalıyor.

Pratikte ilkel prensiplerle davranmanın biçimi, bazı arkadaşlar tarafından yanlış anlaşılıyor. İlkeler, olguların açığa çıkarılmasında doğru tutum, bakış açısı ve yöntem yollarını gösterir. Bu bakımdan, yol tayin edici olan ilkeler amaca göre kullanılmaz ise, çıplak, kuru ve soyut kavramlar yığını halinde yararsız kalırlar. Çalışmanın niteliğine uygun ilkeleri tespit etmek ve onları kurulacak düzennin direkleri halinde kullanmak prensibi ile ilkedden başlamak, çalışmada onu yaşatmak ve sonucu ilke ile tanımlamak, onunla noktalamak pratik eylemin çizgisidir. İlke, burada doğru hareket etmeyi sağlayan bir araçtır. Araştırma ve tahlilde ise, araç olarak kullanılacakların yanında formülasyon görünümünde amaçtır, amaç olan ilkeyi bulmak ve formül haline getirmek, araştırma ve tahlil bitiminde gerçekleştirilir. Bunun yerine, pratik çalışmada amaç olan işi görmeyip, sadece ilkeleri ezberle öne sürmek, onları çalışmanın içinden çıkarmamak, kuru “ilkelilik” hastalığıdır. Bu onları her dilinde dolandırmak, övgüler demek, sevip okşamak, fakat işe yaramaz oyuncak haline getirmek olacaktır. Araştırmada, amaç olan formülü elde etmek için, konuyu açmanın ve derinleştirmenin tamamlanmasından sonra ortaya atmak yerine, formülü başlık atmakla işe koyulmak; soyut tavandan somut tabana inmeden, temelsiz yazma ve konuşmanın anlamsızlığına insanı götürür.

İlkeleri başkalarına karşı savunma, onları genelleştirme, uzlaşmaz, tavizsiz devrimciliğin bilincine erişmedir. Fakat bu, her zaman ve mekanda ilkeleri hep aynı biçimde ve çok kaba tarzda, anın elverişli olup olmadığına bakmaksızın mutlak şekillerle uygulama anlamına gelmez. İlkeleri katı şekilde savunmak yetmez, onu savunmanın ve mutlakla uygulamanın çok yönlü biçimleri altında, içinde bulunulan durumun yapısı dikkate alınarak ama taviz vermesizsin, esneklikte katı amaca varılabilmek esastır. Yanlış yöntem ve tavırlarla, elde edilemesi amaçlanan yitiril-diği çokça görülmüştür. Bu, ilkeyi acemice korumaya çalışmanın, ilkeye en fazla zarar verenin beceriksizliğidir.

SUBJEKTİF VE SEKTER ANLAYIŞ: Partinin bir kısım yönetici birimlerinde, örgütün

çalışmanın alışkanlığından kaynağını bulan bazı yanlış tavırlar, son dönemlerde subjektif ve sekte eğilimleri düzeyine kadar varmıştır. Değerli çabalarla uzun süreden beri hazırlığı yapılan örgütlü yapı ile, yeni biçim ve araçlarla geri çekilmeden, ileriye atılmanın başlangıcı anı gelip çatmıştır. Bu an, tasarılan ileri hedeflerin temellerini atıldığı, ve sağlamlığı veya çürüklüğüyle mücadelenin geleceğini büyük oranda etkileyebilecek, kurucu bir dönemdir. Hassas ve hata kabul etmez böyle bir dönemde, kurulmasına çalışılan örgütün yöneticileri olacak arkadaşlarda bulunan hatalara karşı müsamaha tanımanın mücadelesi edilmelidir. Hataların böylece anlarda sebep olacağı zararlar, her zamankinden daha fazla olacağından, onlarla mücadele, önemini bir kat daha artırır.

Örgüt ilişkilerinde, bireyin yeri ve yetkileri beraber bulunduğuy birim veya grup içinde ileri düzeyde bulunmasından dolayı, yönetici bireyin, kendisine grup üzerinde haklar bahşedilmiş sanıyla davranması olmasa mevki farklılığıyla mazur görülemeyecek, devrimci tutum ve örgüt ilişkileriyle çelişen yanlış bir anlayışın ürünü olarak anlaşılmalıdır. Bu tutuma giren kişi, yöneticisi olduğu insanlara karşı sorumluluk duymamacasına, her şeyi

uyuşukluk ve buyrukçu geleneklerini üzerimizde bırakarak, yalnızca dizimizdaki koşullar bakımından aşamalar gördük, geçirdik. Düşünce ve tutumda fazla ilerilere gidilmediği anlaşılıyor. Her şeyin mutlak hakimi ve kadiri, kendinden başkasını tanımaz, muhatap almaz anlayış; kolektif irade ve inisiyatif yerine, bireysel irade ve inisiyatif üstü çıkarır, kendisinden başka herkesten kurallara ve itaate bekler. Ama gelinen aşama, bu anlayışların gözden kaçmayacak kadar sivri görünmesini ve herkeşce kolayca farkedilmesini sağlayacak gelişkinliktedir. Bugün birlikte çalıştığımız insanlar, doğru ve yanlış olanı ayırtedemeyecek geri yığınlar düzeyinde değildir. Partinin örgütleyici kadrolardır. Her yapılan peşinen onay veren, düşünmeden yoksun, gönül vermiş hayranlar topluluğu olamazlar. Bilinçleriyle olayları çözümlenebilecek, olguları eleştirici yaklaşımla ele alabilen, örgüt çalışmasının yol ve yönteminden haberdar örgüt güçleridir, partinin ve halkın en değerli varlıkları, umut besleyicileridir. Her yönetici ve birim sorumlusu, kadroları çalışma ve görev arkadaşları olarak görmek, onlara kendi yanında yer vermek zorundadır. Görev arkadaş kabulü pratik bir sorundur. Çalışmada ve kararlarda kolektivizm, geçilimda

yapmakta sınırsız özgürlüğü kendisine meşru bir ayrıcalık sayar. Yanındakilerin onunla aynı amaç ve sorumluluğu paylaştıklarını dikkate almadan, onları basit bir takım işleri yapan elemanlar olarak görür, düşüncelerini almaz, kararlarına ortak etmez ve yaptıklarını hesabını verme gereğini duymaz. Bu, kadrolara değer vermemedir. Onlara güvenmemedir ve gelişmelerine olanak tanımamadır. O zaman, örgüt kimlerle ve ne şekilde inşa edilecek, hiçbir şeyden haberi olmayan, alacağı görevi karıştıramamış, yapılanlar karşısında her seyrili kalmış ve kendine güveni gelişmemiş kişilerle mi örgüt oluşturulacak? Bunun en açık tanımı örgütsüzlüktür. Acaba örgütün ne tür niteliklerdeki insanlarla yaratılacağı bilinmeyecek kadar karmaşık ve belirsiz midir? Bizce hayır. Nitelik kazanmış bir sorundur. Fakat eskinin geri, grup işleyiş tarzının alışkanlık halinde sürdürülmesi buna neden görülebilir. Grup döneminde bu, örgütsüz yapı ve kendine özgü diğer özelliklerden kaynaklanıyordu ve hoşgörülü karşılanılabildi. Ama ne o dönemde, ne de o dönemden örgütlü yapıya yeni geçiş yapmaya çalıştığımız bir ortamda yaşıyoruz ki, geçiş yapılacak döneme itibaksızlık olarak kabul görürsün. Süreç olarak o dönemleri çok gerilerde bırakarak, onun bazılarımızca kazandırdığı özellikleriyle birlikte değil, ilişkilerde dağınık, düşüncede

işbölümü ve işgörmeye inisiyatif sıkı bağıllık içinde hayata geçirilerek, uyumlu ahengi sağlanarak görev arkadaşlığı somutluk kazanır. Tüm karar, ilişki ve uygulamayı, yönetici hakkına dayanarak ve başkasını ortak etmezcesine kendinde sınırlandırma, merkeziyetçilik adına demokratik merkeziyetçiliğin üstten bir ihlalidir, demokrasi ruhunu tümüyle boğmadır. Merkez, görev ve sorumlulukla yetkili kılınıp, her birisi kendi alanında inisiyatif kullanabilen kişilerin veya örgüt birimlerin birleştiriciliğinden yönetici olmak konumunu çıkaran organdır. Sorumluluk, yetki ve görevleri yalnızca kendinde bilen ve ancak ona ait vasıflar olduğunu düşünen kişinin oluşturacağı hiçbir örgüt birimi olmayacaktır. Birimler olmadığında göre merkez, tabanı olmayan kendi kendine merkez olacaktır.

Kadroların verimlilik oranı, yeteneklerini ve görüş açılarını genişletebilecek ortamı hazırlayan doğru yönetime kabiliyetiyle artırılır. Yetenek ve görüş açısını genişletmenin bir yolu da onlara güvenerek görevler vermektir. Görevlerini anlayabilecek açıklayıcı yapmak ve yüklenecileri için kapasitelerini aşmasına dikkat etmek önemlidir. Planla işe başlamak, ürünleri toplayıp sonuç çıkarmak ve dönem sonlarında faaliyetlerini özetleyebilmelerini sağlayacak geniş sistemi kurmalarına yol göstericiliğiyle yardımcı ol-

mak, onları işlerini anlayarak yapmaya ve hata yapmama dikkat etmeye yönelir. Özenli ve titiz olmalarına yardımcı olur.

Kadrolara yol gösterici eylemiyle örnek olunmadan, onları cesaretlendirici davranışlarıyla desteklemeden, gelişigüzel şekillerde birtakım işlere sürekli koşturtmak, hem onlarda hem de çalışmalarda verim oranının düşmesine neden olur. Bu tarzda işletilmeye çalışılan faaliyetlerde başarı ve faaliyeti yürütmekte yükümlü kılan kişiden mükemmel olma beklenmiştir. İstenilen verimi sağlamadı diye ve basit kusurlar karşısında hiddete düşmüştür ve onur kırıcı sekte tavrınlar içinde bazılarımız yer yer düşüyordu. Kendi darlığını ve eksikliğini görmeden, olumsuzluğun nedenini kendi yetersizliğinde aramadan, kadrolar basit nedenlerle suçlanmış, kaba ve sabırsızca, yanlışlar üzerine gidilmiştir. Bu yönetsizlik ve kabalık karşısında, hata yapan kişi düzelmeye yerine işe kapanık, karar vermede tereddütlü, öneri sunma ve eleştiri yapmada ürkek bir ruh haline girmiştir. Kapılacağı bu ruh haliyle canlılığını kaybeden kişi, görev ve sorumluluk altına girmede isteksiz, yöneticilerinden hoşnutsuz, örgüt sorunlarına karşı ilgisiz, duyarsız, vurdumduymaz olur.

Kadroların çeşitli eksiklikleri, pratik faaliyet içinde açığa çıkar. Kadroları tüm yönleriyle tanıtan, örgütsel-pratik eylemin kendisidir. Pratik, onları sinayıcı, olumlu ve olumsuz yanlarını gösteren yarıdır. Yetersizlikleri ve zaafıların görülmüşü güçlü özelliklerinin olmadığı anlamına gelmez, sadece eksik olanı farkedip iyi olanı gözardı etmek, tek yanlı bir değerlendirmedir. Olur. Bu da, kadrolara karşı subjektif yaklaşımı doğurur ve sekte tavrınlar çıkışına kaynaklık eder. Her olguda olduğu gibi, kadrolarda da ikili karşıt taraf bir arada her zaman mutlaka vardır. İki karşıtı da açığa çıkarıp iyi olanı güçlendirmek için, mümkün olan her yola başvurmak, kadroların önemini ve değerini alan yöneticinin yaklaşımıdır.

Pratiğin zorlu ve karmaşık yapısı, başlangıçta kişilerde bazı zayıflıklar ve hatalar görülmemesi olanaksız kılıyor, ama uzun süre devamları affedilirdi de değildir. Pratik çalışmada, yetenek, tecrübe ve dikkat sorunundan kaynaklanan hatalarla, kariyerist, hizipçi ve sağ-sol türündeki örgüt varlığına kastetmiş bilinçli tehlikeleri ayırtedilebilecek doğru izlenimde bulunmak gerekir. İkişine karşı yönelme ve önem biçimleri de farklı olmalıdır. Karmaşık pratiği kavrayamamadan doğan yöntem ve davranış yanlışlıklarını gidermenin yolu, yapan kişiyi, doğru olanı açıklamak, ya da doğruya dikkat çekme biçiminde olması gerekirken, darlığını verdiği tahammülsüzlüğün dışı kaba tarzda taşınması biçimindeki öfkeli tepkilerle, "hastayı iyileştirmenin tedavisi" diye yersiz çıkışlarda bulunuluyor.

Kadro eğitilmeyen veya kadro çıkarılamayan yöneticiden olumlu faaliyet beklenemez. Olumlu faaliyet, olumlu özelliklerle donatılmış kadrolar ve doğru yönetim ile sergilenir. Yönetimi altına verilen insanları tükenen, plansızlığı, boş liderlik kuruntuları ve kaba, saygısız tavırlarıyla bir yönetici ne denli güçlü yeteneklere sahip olsa da ve ne kadar doğru politikalar çizmiş ve doğru kararlar vermiş olsa da, çalışma tarzındaki gerilik, onu dağıtıp olumsuz etkiye vardıracağıdır.

Parti çizgisi ve talimatlarını uygulama yöntemlerini bulma yerine, birtakım özel koşulları öne sürülerek çizgiyi subjektif niyetine göre yorumlama veya uygulamaya koymama, kendi düşüncelerini talimat düzeyine çıkarıp uygulama ve bulunduğu yerde kendini özerk sayarak, bir nevi "liderlik" oynamaya heves edinme hastalıkları, bazı birim yöneticilerinde, uzun süre yanlış çalışmaya ve basit olaylanmalarla boşa zaman öldürmeye neden olmuştur.

Dönemin sorunlarının çözüm biçimlerini mevcut durum özelliğinden çıkarma yerine, alışlagelmış ve o anın koşullarıyla çelişen yollarla çözümler aranmıştır.

Partinin gelecek hakkındaki genel politikası, nesnel durumun gerçeklerine dayanarak, ondan temelin bulan özel girişimleri ve girişimin yolaçağı muhtemel oluşumları da hesaba alarak, stratejik-taktik dönemlerin özel görev ve sorunlarını biçim ve kapsamıyla birlikte tayin eder. Bunların niteliğini uyan yöntemleri, araçları ana ve tali olanıyla

birlikte açıklar ve kadrolara rehber olarak sunar. Politikanın yürürlükte kalmasını doğrulayan objektif süreç, yeni niteliksel değişimlere uğramadığı müddetçe, değişmez doğru mücadele çizgisi olarak benimsenmektedir.

Çizilen hat'lı, öngörülen araç ve biçimlerle pratiğe geçirmek için belirlenen ana doğrultuya hizmet edecek, onu maddi olguya dönüştürecek uygulamalar doğru, buna hizmet etmeyenler yanlış olacaktır. Bir an için, göz kamaştıran parlak başarılarla bulunulabilir, fakat uzun evrimde parti çizgisiyle ters düşmeleri halinde, başta fark edilmeyen, ama sonradan zararlı etkileri açığa çıkacak, yararsız "başarılar" olacaktır. Hatı pratiğe geçirmede erken sonuçlar alma telaşıyla temkinli olmayı elden bırakmak kadar, ihtiyatlı olma adına aşırı bir çekingenlik de gecikmelere yol vereceğinden, bir o kadar yanlışır. Çizgiyi aşırı hassaslaştırmaya koruma adına "sık dokuma ince eleme" hatasına düşerek, çalışmaları öngörülen araç ve biçimlerle yürütme yerine başkalarını aramak, gittikçe çizginin dışında yollar deneneceği anlamına gelir, bu da çizgiyi uygulamaya koymada çekingenlik, ürkek kalma olan sağ pasifist bir tutumdur. Üçüne düşülecek ikilem ise, bir yönüyle maceracı bir yönüyle de pasifist olma kararsızlığıdır ve en kötüsü de budur. İki tutumun arası olan doğru anlayış benimsenmezse, iki tutumdan biri hakim duruma gelecek ve çizgiden sapma, bir eğilime dönüşerek güçleri ya dağıtacak ya da tamir edilemez ihmallerle yolaçacaktır. Biçim ve araçları uygun yöntemler altında, uygun yerlerde ve zamanında işleterek, adım adım ilerlemek, atılan her adım üzerinde bir süre durup onun derinliği işleyip sağlamlaştırmak ve onu sıçırma noktası olarak kullanmak doğru pratik anlayıştır. Bu yol, güçlerimizin denetleyemeyeceğimiz geniş alanlara aynı anda dağıtılmasını önler, güçlerimizi korumak, arkamızı sağlamlaştırmak ve önümüzü açmak olanağını sağlar.

Geçmiş dönemimizde ülke sahinde politikayı tanıtmının ve halka benimsenmenin, hareketi ulusal düzeyde yaygınlaştıra kavuşturmanın zorunluluğu açısından bir çok yerde çevreler oluşturma yoluna gidilmiştir. O şartlarda bu açılma biçimi gerekli ve doğru idi. Geniş politik etkimiz ve tabanımız üzerinde, halkın kurtuluş istemini bilinçli savaşla dönüştürme sorunu gündemimizdedir. Halkın derinlikleri içinde onun zengin gücünü bulup ortaya çıkarma ve düşmana karşı halkın bilinçli silahı durumuna getirme amacındayız. Pratiğe açılma taktikimiz, bu amaca hizmet edecek alanlarda, başlangıçta çabaları yoğunlaştırmaya biçiminde olmalıdır.

Düşman operasyonlarının ve ince denetiminin mümkün olduğu, engellemelerimize karşılaşmadığı bu arada, güçlerimizi bölen, elimizin ulaşamayacağı, sürekli bağlantı ve denetimimizin zor olacağı her yere yayılma taktiği, dağılan güçlerimizi imha olma tehlikesine sokabilecek ve görevlerini canlılıkla sürdüremeleri destek verecek merkezli yönlendirmeden yoksun kalmalarına neden olabilecektir.

Hangi alanda bulunursa bulunsun, hiçbir birim veya kişi, sorumlu organlarla başını sürdüğü müddetçe partinin talimatları dışında, kendilerinin icat edeceği orijinal "taktik"ler belirleyerek, partinin yetkili organlarının onayını almadan, talimat durumuna getirme yetkisini kendinde göremez. İnsiyatif ve bağımsız yaratıcılık adına, kongre ve merkez

tarafından alınan kararları hiçbir özel durumun farklılığını gerekçe göstererek, değiştirme yoluna gidemez.

Parti olarak varlık gösterme nedenlerinin başında gelen katı merkezîyetçilik yerine, özerk davranmaya geçme isteminin üstü örtülmüş ifadesinden başka birşey olmayan, "uygulamada farklılıklar olabilir" sözleri, üzerinde dikkate durmaya değerdir, daha iyimser bir yaklaşımla bu sözleri ele alırsak, parti çizgisini bütünüyle kavrayamama ya da onu özel şartlara uyarılma becerisinden yoksun olma sonucuna varırız. Hangi yönde çıkarsa çıksın, bu eğilim, örgüt ilkelerine aykırı ve zararlıdır.

Her parti yöneticisi dinamizm demektir, olaylara hükmeden, gücünü milyonları iradesinden, doğruluğundan kuşku duyulmaz bilimden ve zafer inancından alan, tuttuğunu koparan, önüne çıkan engelleri deviren, kökleriyle tarihe bağlı, yarattıklarıyla tarihe mal olan bir insandır. Sorunları basit tarzda ele alma ve basit gelişmeler çıkarmakla yetinen bir yöneticinin mücadeleyi ciddiyetle sürdürdüğü söylenemez. Önünde duran devrim yapma ilayı ile kendi çalışmaları arasında bağını kurmayan, onları stratejik hedeflerin bir parçası olarak yürütmeyen ve bu hedeflere ulaşmayı gaye etmeyen bir faaliyet, değersizdir ve anlam ifade etmeyecektir. Uzun süreler aynı tarz ve tempoda, dönemin ihtiyaçlarına cevap vermeyen basit uğraşları partiden sürüklenmeler olmuştur. Bununla da çok üstün işler yaptığıı aldanmamasına kapılan bu arkadaşlar, kendinde kusur bulmaz, eleştiriyi tahammül etmez bir tavra girmişlerdir. Yaptığı iş bir an bile değeri denmeden, genel görüşleri içinde onun yeri belirlenmeden, geri plandaki sorunlar en ön plana çıkarılarak onun uğrunda diğerleri rafa kaldırılmıştır. Peşinden sürüklenen iş, bir türlü başarılanmadığından, uzun oyalanmalar ardından şok fark edilmiştir ki, ortada ele tutulur somut bir şey yok. Sorunları önem sırasına göre tespit edememenin pratikte yolaçtığı gereksiz oyalanma, yöneticinin elinin altına verilen güç ve olanakların heba olmasına sebep olur. Kendisine hazır sunulan güç ve olanakları, yenilerinin çıkarılmasında kullanamayan, yenileriyle takviye edemeyen bir yönetici, mücadelenin yürütücüsü, yaratıcısı ve önderi değil, olsa olsa, ancak beceriksiz bir idare memuru olur.

Yapılması gerekli olanları, doğru bir ayrıştırma tabi tutmaksızın hiçbirisi doğru dürist yapılamaz. Ayrıştırma işbölümü ile tamamlanması aynı anda birçok işin altından çıkılabilir. İşbölümü üzerine herkes gücünün erişeceği görevler dağıtamayan yönetici, kolektif eylem doğuramaz. Tek başına yüklenmek zorunda kalacağı ağırlığın altında ezilecek veya başarısızlık ve güç yitimine bireyci çalışmasıyla neden olduğundan dolayı sorumlu tutulacaktır.

Çalışmalarında yeterlilik ve başarı düzeyini, varmakla sorumlu olduğu temel amaçlarla kıyaslamadan ve ölçüsünü almadan, büyük işler yaptığıı sanısıyla, faaliyetler rapor edilmiş ve gerçeği yansıtmayan abartmalı bilgiler verilerek, üst organları yanlışlığı düşürme olayları olmuştur. Rapor, merkezin doğru değerlendirme yapması ve onlardan doğru karar çıkarmasını, alt birimlere yön taktığını mümkün kılacak, örgüt işleyişini sağlamlaştıran araçtır. Yaptıklarını ve ilişkilerini teferruatiyle ve belirli sürelerde rapor halinde üst birimlere ulaştırmayan kadro, yönetici veya birimlerin, örgüte karşı sorum-

luluğun gereğini yerine getirmiş ve görev yapmış sayılmayacakları gerçeği, Lenin'in üzerinde önem ve ısrarla durduğu bir husustur. Lenin bu konuda şuunu der: **"Ancak raporlar sunulduğu ve ilişkiler aktarıldığı zaman, belli bir çevreye mensup parti üyesinin görevini yaptığıı söyleyebilir."** Önem ve gereği bilindiği halde, aylarca rapor göndermemeye olayları sıkça olağelmıştır. İhmalkarlığın bu dereceye çıkması, son derece ciddi sorumsuzluk örneklerinin başında gelir. Karmaşık, zor ve mutlak özen, titizlik isteyen bu şartlarda, merkezi yönlendiriciliğe ve denetime her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyulacaktır. Merkez faaliyetini zayıflatmanın, onu işlemez duruma sokmanın bir yolu da rapor vermemedir.

KURALSIZLIK: Yaşamızın birçok alanında kuralları muntazaman koruduğumuz çoğu zaman söylenemez. Bu konudaki eksiklik pratik olaylar karşısında daha fazla ve daha hızlı bir şekilde açığa çıkıyor. Hareket halindeki bazı gruplarda disiplinsizlik ve yürüyüş kurallarına önem vermeme olayları başgöstermiştir. Grup biçimliliği nisbeten düzenli harekete başlamamızın bu ilk evresinde, grupların birlik, moral ve hareket gücünün temeli sayılan disipline riayet, kurallara uyum, yoldaşça ilişki ve dayanışma üzerine bu gruplarda gerekenlerin yapılması olmasının nedeni, arkadaşların karşılaşılan çetin doğa şartlarının zorluğu olarak haklı biçimde öne sürülebilir. Devrimin pratik olguya dönüştüğü günümüzde, onu yürütmeye bilinçliyle azmedenlerin, girişecekleri eylemlerin çıkaracağı sert güçlüklerle katlanamaları, bilinçleriyle çelişkiye düşmeleri demektir.

Savaşçı birliğin disiplini, onun amaç ve görevlerinde kaynağını bulur. Öz-disiplini, yüksek politik bilincinin, yaşantı ve eylemine kuralları biçiminde yansımalarıdır. Düşüncede bir şeyin yararlı olduğuna kabul etme, pratikte onu mümkün kılmaya tamamlanması yorsa, düşünenlerin pratik olayların sert dirci karşısında yenik düştüğü anlamı çıkar, bu da, devrimcinin hiçbir zorluk karşısında yılmama özelliği ile tersleşir. Devrimci, olaylara hükmeden, insiyatif onlara kapırmayan, kendini onların yönlendirici kolları arasına atmayan, irade sahibi olan kişidir. Devrimci irade, her duruma kolayca intibak edebilecek güçtedir. Yorgunluk, açlık, susuzluk vb. nedenlerle grup düzenini bozmaya kadar götürülecek aşırılığa varan davranışlar, iradeyi zorlamamak, ihtiyaçların verdiği sıkıntıyla boşvermişliğe girmek olarak izah edilebilir. Devrimci grup ve kişiler için öngörülen kural ve meziyetler, mücadelenin çetin karakterinden ötürüdür. Düzenli hareket ve dayanma azmini içeren kural ve meziyetlerin bizdeki somut anlamı, direnmedir. Kurallan hep yaşatma direnmeyi ister. Düşmanın ağır zor gücü, gelişmiş olanakları ve ezici baskıları altında, savaş yürütmede dayanacağı tek güç, direnme azmi ve doğruluğu kanıtlanmış kurallı hareket etmeyi, canlı gelenekler halinde, her yerde ve her olaya karşı hep yaşatmaktır. Girilen alana yabancı olma ve başka güçlerle hareket etme, hiçbir surette kurallarımızdan vazgeçme veya esneklik göstermeyi gerekli kılmaz. Hiçbir durumda, neden ileri sürülerek hareket kuralları ve insiyatifin elden bırakılmayacağı, gerilinin mutlak ilkesidir.

Silahlı bir grup her an düşman saldırısına uğrama tehlikesiyle burun buruna yaşamaktadır. Grubun hareketi boyunca olabilecek hastalık, yorgunluk ve açık durumları bazı grup üyelerini takatsız kılabılır, bundan ötürü; grubun kendi varlığını devam ettirmesinin bir koşulu da, mutlak dayanışmadır. Dayanışma; fedakarlık ister, zor anlarında grubun çıkarlarına bireyin birtakım ihtiyaç ve isteklerinden feragat etmeyi gerektirir, yardıma muhtaç düşen arkadaşlarıyla son lokmasını paylaşmayı, düşenleri taşımayı öngörür. Bu, grup içinde bireyleri birbirlerine sıkı bağlarla kenetleyen, ölüm alanında arkadaşından kopmayan, kökünü devrime olan bağlılık ve inançtan alan, üstün yoldaşlıktır. Kuşkusuz yolu boyunca arkadaşların çoğunluğunda bunun olumlu örnekleri olmuştur. Ancak, bazı arkadaşların, dayanışmanın gösterilmesi gereken yerde, üzerlerini düşeni yaptıkları söylenemez.

17 Mart 1983

Impressum
V.I.S.d.P
I. Kadah
Aachener Str. 514-520
5000 Köln 41

Yazışma Adresi
SERXWEBÜN
Postfach: 10 16 83
5000 Köln 1

Ödeme Adresi
Deutsch Bank-KÖLN
I. Kadah
Konto Nr: 35 16 036
BLZ: 370 700 60

Danimarka 6.50 dkr.
Avusturya 15.00 s.
İngiltere 0.50 £.
Hollanda 2.50 hfl.
Belçika 50.00 bfr.

Norveç 5.00 nkr.
Fransa 5.00 ff.
İsviçre 2.00 sfr.
İsveç 5.00 skr.

«... Şehitlerin şehidi Agit'in kişiliğinde dile gelen gerçek nedir? İlerici kim, gerici kimdir? Savaşan güçlerin durumu nedir? Hak, adalet nerededir? Agit olayı, bu sorulara hiçbir dönemde olmadığı kadar açık bir biçimde cevap vermektedir...»

